

ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КАФЕДРА МОВНОЇ ПІДГОТОВКИ
Факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності

МАТЕРІАЛИ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
до Міжнародного дня англійської мови в ООН

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ КОМУНІКАЦІЇ
В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ»

22 квітня 2021 року

Статті друкуються в авторському варіанті

Науково-практична конференція «Актуальні питання розвитку комунікації в професійній діяльності правоохоронних органів». (2021: Одеса)

Матеріали Науково-практичної конференції до Міжнародного дня англійської мови в ООН «Актуальні питання розвитку комунікації в професійній діяльності правоохоронних органів» 22 квітня 2021 року. Одеса: ОДУВС, 2021. 154 с.

ЗМІСТ

Медведенко С.В. Про необхідність підвищення рівня комунікативної культури працівників правоохоронних органів.....	6
--	---

УЧАСТЬ ВИКЛАДАЦЬКОГО СКЛАДУ

Ситько О.М. Роль риторики у розвитку комунікативних навичок майбутнього юриста.....	9
Antufieva V., Chichian O. Policing and the European Convention on Human Rights.....	12
Bielousova V., Baadzhy N. Online learning during the corona virus pandemic and natural disasters.....	16
Качмар Н.В. Legal professions: specific features of British and American terminology.....	21
Косаревська О.В., Березовенко Л.С. Актуальні питання мовної підготовки курсантів з во зі специфічними умовами навчання.....	26
Lisovska A. Overcoming language barriers: solutions for law enforcement.....	28
Mitina O., Drapaliuk K. Simple approaches to defuse potentially difficult or confrontational situations in officer's communication skills training.....	32
Тягнирядно Є.В. Використання інтерактивних технологій в мовній підготовці.....	35

УЧАСТЬ КУРСАНТІВ, СТУДЕНТІВ, СЛУХАЧІВ, АД'ЮНКТІВ

Бабчинський Б.О. Важливість знання іноземної мови в діяльності працівників поліції.....	40
Бакаленко М.В. Роль та значення англійської мови в професійній діяльності.....	42
Belaya D. Conversational ethics of the lawyer.....	45
Berezovskiy S. Current issues of communication development in the professional activity of law enforcement bodies.....	48
Golovatiuk I. Importance of communicative English skills for legal professions.....	52

Громацька Л. Acquisition of practical skills of foreign language communication of law enforcement officers.....	55
Havrilyuk A. Communicative competence of law enforcement authorities.....	59
Довбуш О. Мова – чинник національної безпеки України.....	61
Domnikova V. Current issues of communication development in the professional activities of the law enforcement agencies.....	66
Доротюк І.А. Комунікативна діяльність правоохоронця.....	69
Каур Д.С. Співвідношення кримінальних правопорушень у британському та українському законодавствах.....	72
Klim V. Culture of business communication as a factor of formation of professional competence of a police officer.....	75
Коваль І. Актуальні питання розвитку комунікації в професійній діяльності правоохоронних органів.....	78
Козубенко Д.Г. Навчання іноземній мові майбутніх поліцейських: основні теоретичні підходи щодо методів удосконалення комунікативних умінь та навичок.....	82
Кушнарьова О.Б. Діалектизми та жаргонізми в сучасній українській мові...84	
Kushnir D. Using training technologies for the development of future law enforcement officers' communicative activities.....	88
Куц М.В. Formation of culture of English-speaking business communication....	91
Marola K. Importance of decent english communicative skills for legal professional sphere.....	94
Михайловська В. Актуальні питання розвитку комунікації в професійній діяльності правоохоронних органів.....	97
Негруца Т. Формування комунікативної компетенції майбутніх юристів у процесі вивчення іноземних мов.....	99
Норець Л.Є. Лінгвокультурні фактори передачі юридичного тексту.....	101
Пастух І.В. Розвиток англійської мови у сучасних реаліях.....	105
Півень Н.Г. Проблематика перекладу англomовного тексту.....	108
Polishchuk I. Communicative competence of law enforcement leaders.....	112
Проточенко А., Степаненко Є. Formation of a culture of foreign language communication of future police officers.....	115
Sakhno V. Sign language in the activities of police officers.....	119

Семенов А.О. Характеристики юридичних термінів.....	122
Skoumbriy K. Relevant nutrition for the development of the community in the professional activity of law enforcement agencies.....	127
Soloviov M. Topical issues of communication development in the professional activity of law enforcement agencies.....	129
Vereshaeva K. English prosecutor speech in court debates.....	134
Vereshaeva K. Professional terminology in the sphere of law-enforcement during international communication and business correspondance.....	137
Волик Л. Професіоналізм та професійна комунікація складова іміджу правоохоронця.....	141
Volkorezov V. Actual issues of development of communication in professional activity of law enforcement organs.....	144
Юськів І.В. Особливості мовлення та його вплив на судову експертизу.....	147
Яценко М.В. Вплив слів іншомовного походження на юридичну термінологію.....	151

ПРО НЕОБХІДНІСТЬ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Медведенко Сергій Вікторович

декан факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності,
доктор філософії

Одеський державний університет внутрішніх справ

Актуальність теми сьогоднішньої науково-практичної конференції зумовлена необхідністю підвищення рівня комунікативної культури практичних працівників правоохоронних органів, а також курсантів і слухачів вищих закладів освіти МВС, формування в них умінь і навичок установлення конструктивних взаємин з різними категоріями громадян.

Специфічною особливістю професійної діяльності співробітників правоохоронних органів є те, що в процесі служби затребуваними виявляються спеціальні знання з галузі спілкування, психології особистості та індивідуальних відмінностей, міжособистісного взаємодії і т. ін., а також засновані на них відповідні навички й уміння. У правоохоронних органах необхідність контакту з громадянами, а також із засобами масової інформації на сьогодні настільки велика, що служби зі зв'язків із громадськістю перетворилися на органічний елемент структури в цілому.

У процесі своєї професійної діяльності працівникам правоохоронних органів доводиться спілкуватися з різними категоріями громадян, і досить часто процес спілкування ускладнюється різними факторами. Неможливо підготувати готові рекомендації та алгоритми поведінки в тій чи іншій ситуації, оскільки навіть теоретично складно розрахувати, з якою особистістю може зіткнутися працівник поліції, в якій ситуації він виявиться і з якого приводу може виникнути конфлікт, тим більше неможливо передбачити, як буде поводитися інша людина. Разом із тим, володіючи знаннями про закономірності

комунікативної поведінки людини, можна підвищити результативність спілкування, грамотно встановити психологічний контакт і визначити лінію своєї поведінки з тим чи іншим опонентом.

Основний акцент у науковій дискусії, яка сьогодні розгорнеться, буде зроблений на вивченні основних напрямів удосконалення зв'язків правоохоронних органів із громадськістю, головних комунікативних прийомів, якими можуть користуватися працівники поліції з метою підвищення ефективності професійного спілкування з різними категоріями громадян.

Аналіз основних бар'єрів у процесі спілкування, а також причин виникнення конфліктних ситуацій дозволить максимально уникнути гострих кутів при взаємодії з громадянами. Головне, що необхідно пам'ятати співробітнику правоохоронних органів: тільки від нього залежить правильний підбір стратегії поведінки і прийомів впливу на людей у конкретному акті спілкування.

Вивчення особливостей професійного спілкування правоохоронця неможливо розглянути в рамках однієї наукової зустрічі, оскільки це досить складний і багатогранний процес, який слід вивчати теоретично і підкріплювати отримані знання в практичній діяльності. При цьому навіть добре знання теорії і практики не гарантує постійного успіху, оскільки будь-яка людина, також і працівник правоохоронних органів, не захищений від помилки. Разом з тим уміння подолати труднощі, переглянути свою точку зору, перебудуватися є показником особистісної зрілості і професіоналізму правоохоронця, відображає наявність розвинених комунікативних компетенцій. Володіння системою теоретичних і прикладних комунікативних знань, а також їхнє вміння реалізувати ці знання на практиці виступають одним із факторів оптимізації та підвищення ефективності професійної правоохоронної діяльності. За сучасних умов діяльності правоохоронних органів комунікативна компетентність фахівців дедалі більше набуває значення професійно важливої якості.

Слід підкреслити, що в процесі професійної діяльності правоохоронцям доводиться спілкуватися з найрізноманітнішими людьми. І від того, як успішно буде складатися даний процес, залежить якість виконання завдань, покладених державою на правоохоронні органи.

УЧАСТЬ ВИКЛАДАЦЬКОГО СКЛАДУ

РОЛЬ РИТОРИКИ У РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК МАЙБУТНЬОГО ЮРИСТА

Ситько Олена Миколаївна

кандидат філологічних наук, доцент,

завідувач кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Останнім часом в умовах дії сучасних освітніх стандартів роль лінгвістичних дисциплін, які беруть участь у формуванні комунікативних компетенцій здобувачів вищої освіти, стає більш помітною. У Стандарті вищої освіти України за спеціальністю 081 «Право» для першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, затвердженому і введеному в дію наказом Міністерства освіти і науки України № 1379 від 12.12.2018 р., визначено, що здобувач вищої освіти, у результаті навчання оволодівши базовими навичками риторики, повинен визначати переконливість аргументів у процесі оцінки заздалегідь невідомих умов та обставин, формулювати власні обґрунтовані судження на основі аналізу відомої проблеми, давати короткий висновок щодо окремих фактичних обставин (даних) з достатньою обґрунтованістю, оцінювати недоліки і переваги аргументів, аналізуючи відому проблему.

Оволодіння системою теоретичних знань з навчальної дисципліни «Риторика» забезпечує міцний фундамент для використання отриманих знань у майбутній професійній діяльності. Це передбачає розвиток у майбутніх правників елементів чіткої логіки, постановки комунікативних завдань, прагматики.

Різні аспекти вербальної комунікації досліджує низка дисциплін, центальною із яких вважають риторику (зокрема ораторське мистецтво), що спирається на низку дисциплін: філософію, логіку, мовознавство, психологію,

педагогіку, етику, естетику, літературознавство. Особливі зв'язки риторики має з юриспруденцією, і проблеми корисності інструментів теорії риторики для професійної діяльності правознавців є сьогодні актуальними.

Що ж таке риторика? Термін «риторика» (лат. *ars rhetorica*) позначає мистецтво надійного й ефективного переконання в мовленні та письмі з використанням привабливої літературної форми. В епохи Античності та Відродження риторика посідала центральне місце у вихованні й освіті. Сьогодні вона стала скоріше допоміжною, спеціалізованою дисципліною. Риторика недостатньо ґрунтовно опрацьовується в процесі навчання, зокрема на рівні вищої освіти. Ця дисципліна повинна бути особливо важливою з точки зору юристів, для яких мовлення є одним з інструментів їхньої професії і для яких належне володіння ораторським мистецтвом має бути джерелом професійного успіху. Із цієї причини необхідно наголосити на більш широкому включенні риторики до навчальних програм юридичних студій.

Риторика для майбутнього правника визначається як сукупність знань, умінь і навичок, що використовуються в будь-якій усній комунікації, що супроводжує практичну діяльність юриста. Основне завдання викладання цієї навчальної дисципліни полягає у вихованні творчо мислячого фахівця, здатного так побудовувати мовну комунікацію, щоб максимально впливати на свідомість адресата і реалізацію поставлених цілей.

Риторика склалася в античності, більше двох із половиною тисяч років тому, як наслідок свободи слова, гарантованою грецькою демократією.

Принципи описової риторики протягом століть постійно вдосконалювались і поширювались у школах, де викладали відповідну декоративність висловлення своїх думок. Тематика дискусій була поділена на три основні типи: *genus iudiciale* – судова вимова, поділена на обвинувачувальну (*accusatio*) та захисну (*defensio*), *genus deliberativum* дорадча промова та *genus demonstrativum* – оцінювальна, критична та панегірична промова. Отже, видно, що для теоретиків юридична риторика була одним із трьох основних стовпів усієї науки. При створенні риторичного тексту

дотримувався принцип потрібного впливу на реципієнта з переконливою метою – через дидактику (інформаційно-виховна функція), естетику (естетична функція) та емоції (емоційно-вольова функція). Форми впливу зазвичай визначають із використанням латинських інфінітивів: *docēre*, *delectāre*, *movēre*. Усі три вищезазначені форми можна побачити в судовому засіданні. Зрештою, головна мета виступу – інформувати про фактичний і юридичний статус та наводити аргументи. Це має вирішальне значення не лише з точки зору суду, а й для інших учасників судових процесів, включаючи громадськість і представників засобів масової інформації. Емоційна функція проявляється у зверненні до певних емоційних станів, загальнолюдських цінностей, гуманістичних принципів. У правових системах континентальної Європи це не так важливо через застосування чітко визначених директив про накладення стягнень або правил урегулювання суперечок. Інакше розглядається справа в системі загального права, яка в більшій мірі враховує принципи справедливості, які розуміються як принципи добросовісності, сумління та справедливості. Крім того, «людський фактор» більшою мірою враховується існуванням суду присяжних, де легше впливати на емоційні реакції, ніж у випадку з професійними суддями, стійкими до цього виду впливу.

У судовому процесі переконливість мови юриста залежить від системи комунікативних якостей його мови, найважливіші з яких точність, щирість, доречність, виразність, лаконічність при достатній тривалості, логічність і ясність мови. Вплив кожного з цих комунікативних якостей на переконливість мови носить системний характер, тобто кожне з них сприяє прояву інших комунікативних якостей і переконливості мовлення в цілому [3].

Античні теоретики риторики запровадили принцип узгодженості *rerum* і *verborum*, тобто сумісності речей (поведінки) і слів. Це підтверджується сентенцією Катона Старшого: «*Orator est vir bonus, dicendi peritus*». До речі, цей вислів, що став крилатим, використовував інший майстер ораторського мистецтва А.Ф. Коні: «Захист є суспільне служіння, кажуть одні. Кримінальний захисник повинен бути *vir bonus, dicendi peritus*, озброєний знанням і глибокою

чесністю, помірний у прийомах, безкорисливий у матеріальному відношенні, незалежний у переконаннях, стійкий у своїй солідарності з товаришами» [2].

Риторика як мистецтво мовлення у своєму розвитку обумовлена головним чином судовими та політичними промовами. Протягом століть це мало ключове значення для юристів, про що сьогодні ми часто забуваємо. Тому необхідно постулювати про розширення сфери викладання риторики на першому (бакалаврському) рівні вищої освіти для формування в студентів знань, умінь, навичок у галузі теорії і практики риторики, необхідних для підготовки переконливого, доцільного, ефективного публічного мовлення, доречного в різних ситуаціях професійного і соціального спілкування.

Література

1. Donald J. Allan *La filosofia di Aristotele*. Milano: Lampugnani Nigri Editore, 1973 199 p.
2. Кони А.Ф. Нравственные начала в уголовном процессе // Избр. произведения : в 2 т. М., 1959. Т. 1. С. 123.
3. Костира І.В., Петренко В.О. Роль риторики для майбутніх юристів// Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції «Лідери XXI століття. Формування особистості харизматичного лідера на основі гуманітарних технологій для управління соціальними системами. – С.7-9.

POLICING AND THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS

Antufieva Viktoria

Lecturer at the Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

Chichian Olha

Lecturer at the Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

The article represents the role of the police in protecting the liberties of individuals in the community, involving particular challenges. In upholding the rule of law in a democratic society, those entrusted with the task of policing society must themselves be subject to accountability before the law. Police officers are in a real

sense the day-to-day defenders of human rights, but in order to discharge that task, they often have to interfere with the rights of those mindful to harm the rights of others. The problem of achieving an appropriate balance between police powers and individual liberty is not a new one. Often it is expressed in terms of accountability. “*Quis custodiet ipsos custodes?*” was the question posed in ancient times. Today, in the context of liberal democracies, the answer to this age-old problem is normally expressed in terms of accountability to the law; yet in Europe, compliance is expected not only with domestic arrangements but also with European standards, and in particular with the European Convention on Human Rights. European citizens – and those living within the borders of European States – expect a great deal from their police services, but also rightly demand that the discharge of policing responsibilities is in accordance with the law, and furthermore, that it respects certain fundamental principles reflecting the nature of a democratic society. This ‘law’ is not only domestic law, but increasingly also European law which itself expresses certain ‘values’ on matters such as the importance of democratic protest, respect for the private lives of individuals, and protection against the arbitrary application of police authority.

Such values are expressed in the case law of the Strasbourg-based European Court of Human Rights. The task of the European Court of Human Rights is to give practical guidance through the interpretation of the European Convention on Human Rights as and when cases come before it. These cases will involve specific facts based upon individual systems of domestic law and practice, but underlying this jurisprudence are certain principles of universal application. For example, a case arising in Turkey can have major ramifications for France or for the United Kingdom, as with access to legal representation while in police custody. (J. Murdoch and R. Roche, 2013). In the same manner, a judgment involving the policing of street protests in Austria may have important consequences for police officers anywhere in Europe in respect of how the police deal with counter-demonstrators. (J. Dryzek, 2016).

The aim of this article is to help explain to police officers the impact of key standards, and in particular, those legally binding provisions of the European Convention on Human Rights as interpreted by the European Court of Human Rights (the ‘Strasbourg Court’). Other European standards stress the importance of selection, training, and the enhancement of a sense of professionalism on the part of police officers. (P. Neyroud and A. Beckley, 2001). The discussion that follows seeks to help develop that understanding and awareness of the responsibilities of police officers as they protect society. Policing inevitably involves interferences with the human rights of individuals, but whether such interferences will be considered justified or whether they will be condemned as violations of human rights will often turn on the approach taken by the individual police officer on the spot. This publication will assist the police officer in adopting a human rights approach to daily work. This article is designed to help police officers gain an insight into the emergence of European standards of relevance in the discharge of policing. The focus is upon the Council of Europe, the organization based in Strasbourg, France. The Council of Europe (the Europe of 47 Member States) is distinct from the European Union (which now has 28 Member States). While there are aspects of policing now affected by a State’s membership of the European Union, this work is concerned exclusively with the Council of Europe and its institutions, including the European Court of Human Rights.

The Council of Europe is an intergovernmental organization founded upon the principles of pluralist democracy, respect for human rights, and the rule of law. It was one of several European initiatives which sought to bring western liberal democracies closer together on the basis of shared values, whilst also resisting the further spread of totalitarianism. As a result of increasing membership after the fall of communist regimes, the Council of Europe now has 47 member states. The activities of the Council of Europe include the consolidation of democratic stability through legislative and constitutional reform, and the finding of common solutions to contemporary challenges facing the continent in such matters as terrorism, organized crime and trafficking in human beings. There are three main approaches to its work:

first, standard-setting (in particular, by means of securing agreement to international treaties, but also through the making of recommendations and resolutions, and the gradual emergence of standards in the course of the work of monitoring bodies); secondly, monitoring of implementation of state obligations (in particular, through the work of bodies established by treaties such as the European Convention on Human Rights); and thirdly, co-operation with member states and non-governmental organizations (for example, in promoting institutional capacity-building and legislative reform through training and compatibility studies). Each of these has a particular relevance for police services in Europe. The focus here, though, is upon the first, and in particular, on the establishment of binding legal norms following the commitment of States to give effect to the guarantees contained in the European Convention on Human Rights. The European Convention on Human Rights entered into force in 1953. Its preamble affirms the Council of Europe's aim of achieving greater unity between States *inter alia* through 'the maintenance and further realization of human rights and fundamental freedoms'. Such rights are considered to be 'the foundation of justice and peace in the world which are best maintained on the one hand by an effective political democracy and on the other by a common understanding and observance of the human rights upon which they depend'. While the text of the European Convention on Human Rights was strongly influenced by international law, the case law of the European Court of Human Rights in turn has influenced the jurisprudence of other international and regional tribunals, helping establish the universality of human rights norms. But while the Convention can now be relied upon by some 820 million Europeans, diversity in local arrangements is still respected. This too is recognized in the composition of the Court when giving judgments, for attempts are made to allocate the judges appointed in respect of each Member State of the Council of Europe to allow for an appropriate geographical balance and representation of the different legal traditions found across the continent. This in turn ensures that a wider perspective is available to the Court than one based largely or exclusively upon one system of criminal procedure.

Significant numbers of judgments are issued annually by the Strasbourg Court. It operates a system of ‘moderated precedent’, a phrase which signifies that it seeks to build upon existing judgments and to apply these wherever similar cases arise, but that from time to time it may find it appropriate to depart from the approach adopted in past judgments. The vital point is that the case law of the Court gives concrete form to the principles and guarantees of the European Convention on Human Rights. The Convention cannot be properly understood without examination of its cases, but the case law is subject to ‘evolutive’ interpretation by the Strasbourg Court.

The main purpose of the analysis is to show how the discussion of cases of relevance to policing in an attempt to help police officers appreciate the importance of the Convention in their work.

References

1. J. Murdoch and R. Roche, *The European Convention on human rights and policing*, 2013, Strasbourg, France, 154 p.
2. J. Dryzek, ‘Can there be a Human Right to an Essentially Contested Concept? The Case of Democracy’, *The Journal of Politics*, 2016, vol. 78, no. 2, pp. 357–367. DOI: 10.1086/684585.
3. P. Neyroud and A. Beckley, *Policing, Ethics and Human Rights*, 2001, Cullompton, Willan, p. 60.

ONLINE LEARNING DURING THE CORONA VIRUS PANDEMIC AND NATURAL DISASTERS

Bielousova Viktoriia

Lecturer at the Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

Baadzhy Nataliia

Candidate of Juridical Sciences, Lecturer at the
Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

The deadly disease Corona Virus has deeply affected the global economy. This tragedy has also shaken up the education sector, and this fear is likely to resonate

across the education sector globally. The pandemic outbreak forced many schools and colleges to remain closed temporarily. Several areas are affected worldwide and there is a fear of losing this whole ongoing semester or even more in the coming future. As per the assessment of the researchers, *it is uncertain to get back to normal teaching anytime soon*. As social distancing is preeminent at this stage, this will have negative effects on learning opportunities. Educational units are struggling to find options to deal with this challenging situation (Rieley, 2020). There is an urgent need to protect and save our students, faculty, academic staff, communities, societies, and the nation as a whole.

Several arguments are associated with e-learning. Accessibility, affordability, flexibility, learning pedagogy, life-long learning, and policy are some of the arguments related to online pedagogy. It is said that online mode of learning is easily accessible and can even reach to rural and remote areas. It is considered to be a relatively cheaper mode of education in terms of the lower cost of transportation, accommodation, and the overall cost of institution-based learning. Flexibility is another interesting aspect of online learning; a learner can schedule or plan their time for completion of courses available online. Combining face-to-face lectures with technology gives rise to blended learning and flipped classrooms; this type of learning environment can increase the learning potential of the students. Students can learn anytime and anywhere, thereby developing new skills in the process leading to life-long learning. The government also recognizes the increasing importance of online learning in this dynamic world.

Resistance to change will not help any educational unit across the world. They will be judged on their pace to adapt to the changes in such a short period and their ability to maintain the quality. The shift from face-to-face lectures to online classes is the only possible solution. Distance, scale, and personalized teaching and learning are the three biggest challenges for online teaching. Innovative solutions by institutions can only help us deal with this pandemic (Liguori& Winkler, 2020).

There is a requirement of a quick shift to online learning mode; therefore, the products by Google can be really useful under such problematic situations; they are

(a) Gmail, (b) Google Forms, (c) Calendars, (d) G-Drive, (e) Google Hangouts, (f) Google Jam board and Drawings, (g) Google Classroom, and (h) Open Board Software (not a Google product, helps in recording meetings in the form of files). These tools can successfully be used as an alternative for face-to-face classes (Basilaia et al., 2020).

There are a number of technologies available for online education but sometimes they create a lot of difficulties. These difficulties and problems associated with modern technology range from downloading errors, issues with installation, login problems, problems with audio and video, and so on. Sometimes student finds online teaching to be boring and unengaging.

The learning process cannot reach its full potential until students practice what they learn. Sometimes, online content is all theoretical and does not let students practice and learn effectively. Mediocre course content is also a major issue. Students feel that lack of community, technical problems, and difficulties in understanding instructional goals are the major barriers for online learning (Song et al., 2004). In a study, students were found to be not sufficiently prepared for balancing their work, family, and social lives with their study lives in an online learning environment. Students were also found to be poorly prepared for several e-learning competencies and academic-type competencies. Also, there is a low-level preparedness among the students concerning the usage of Learning Management Systems (Parkes et al., 2014).

Efforts should be made to humanize the learning process to the best extent possible. Communication is the key when it gets difficult to try reaching out to students via texts, various messaging apps, video calls, and so on—content should be such that enable students for practice and also hone their skills. The quality of the courses should be improved continuously and teachers must try to give their best. Online programs should be designed in such a way that they are creative, interactive, relevant, student-centered, and group-based (Partlow& Gibbs, 2003). Educators must spend a lot of time in making effective strategies for giving online instructions. Effective online instructions facilitate feedback from learners, make learners ask

questions, and broaden the learner horizon for the course content (Keeton, 2004). Institutions must focus on pedagogical issues and emphasize collaborative learning, case learning, and project-based learning through online instructions (Kim & Bonk, 2006).

If we go back in history and see EdTech were widely used. In the year 1913, Thomas Edison promoted film clips as a replacement for teachers. In 1927, Sidney Pressy invented the first teaching machine famously called the MCQ machine. In the 1960s, online education originated at the University of Illinois and in 1994. Recently, around 2010, EdTechs start-ups entered the market intending to disrupt the education sector.

EdTech Start-ups are tapping all the right opportunities by providing free online courses to students amidst this crisis. UNESCO also suggested that these EdTech Start-ups and learning apps can help students during such hard times. Digital payment companies grew rapidly during and after demonetization. Now, in this pandemic outbreak, EdTech start-ups are hoping for improved performance.

Educators or teachers in the form of facilitators face a lot of trouble while working on these EdTech start-ups in the form of how to start using it when to use it, how to reduce distractions for students, how to hone students' skills via EdTech. The participation by students is not enough, educators must put considerable effort to increase student engagement, retain their attention, take feedbacks, and assess them in several ways. This will create an effective and meaningful learning environment. EdTech cannot replace a teacher but it can enhance instruction (Brianna et al., 2019).

In the aftermath of some of the natural calamities such as floods, cyclones, earthquakes, hurricanes, and so on, knowledge delivery becomes a challenging task. These hazards disrupt the educational processes. Situations of crisis and conflicts are the biggest hurdles in the path of education. Many students and teachers also face psychological problems during crisis – there is stress, fear, anxiety, depression, and insomnia that lead to a lack of focus and concentration. Disasters create havoc in the lives of people (Di Pietro, 2017).

Instructors indulged them in remote teaching via few platforms such as Google Hangouts, Skype, Adobe Connect, Microsoft teams, and few more, though ZOOM emerged as a clear winner. Also, to conduct smooth teaching–learning programs, a list of online etiquettes was shared with students and proper instructions for attending classes were given to them (Saxena, 2020).

Technology provides innovative and resilient solutions at times of crisis to combat disruption and helps people to communicate and even work virtually without the need of face-to-face interaction. This leads to many system changes in organizations as they adopt new technology for interacting and working (Mark & Semaan, 2008).

E-learning has certain weaknesses in the form that it can hamper the communication between the learner and the educator, that is, direct communication and human touch are lost. Users can face many technical difficulties that hinder and slow-down the teaching–learning process (Favale et al., 2020).

Online learning generally has a lot of opportunities available but this time of crisis will allow online learning to boom as most academic institutions have switched to this model. Online Learning, Remote Working, and e-collaborations exploded during the outbreak of Corona Virus crisis (Favale et al., 2020).

EdTech Start-ups have plenty of opportunities to bring about radical transformations in nearly all the aspects associated with education ranging from, teaching, learning, evaluation, assessment, results, certification, degrees, and so on. Also, increasing market demand for e-learning is an amazing opportunity for EdTech start-ups to bring technological disruption in the education sector.

This terrible time of fate has taught us that everything is unpredictable and we need to be ready to face challenges. For instance, this e-application called ZOOM is making a lot of news because of its viable features. It allows conducting live online classes, web-conferencing, webinars, video chats, and live meetings

Disasters will continue to occur and technologies will likely help us cope with them (Meyer & Wilson, 2011). Natural disasters can stimulate our motivation for the adoption of highly innovative communication technology and e-learning tools (Tull

et al., 2017). To make e-learning effective in such difficult times, we need to focus on the use of technology more efficiently, that is, the usage of that technology which has minimum procurement and maintenance costs but can effectively facilitate educational processes.

There is an important need to study the technology deeply and with due diligence to balance these fears and tensions amidst such crisis.

References

1. Ayebi-Arthur, K. (2017). E-learning, resilience, and change in higher education: Helping a university cope after a natural disaster. *E-Learning and Digital Media*, 14(5), 259–274.
2. Basilaia, G. Dgebuadze, M., Kantaria, M., & Chokhonelidze, G. (2020). Replacing the classic learning form at universities as an immediate response to the COVID-19 virus infection in Georgia. *International Journal for Research in Applied Science & Engineering Technology*, 8(III).
3. Kim, K.-J., Bonk, C. J. (2006). The future of online teaching and learning in higher education: The survey says. *Educause Quarterly*, 4, 22–30.
4. Partlow, K. M., Gibbs, W. J. (2003). Indicators of constructivist principles in internet-based courses. *Journal of Computing in Higher Education*, 14(2), 68–97.

LEGAL PROFESSIONS: SPECIFIC FEATURES OF BRITISH AND AMERICAN TERMINOLOGY

Качмар Ніна Валеріївна

викладач кафедри загальноправових
та соціально-гуманітарних дисциплін

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Legal terminology is a layer of vocabulary that serves jurisprudence and is associated with it as a science, profession, as a field of professional activity. The peculiarity of legal terminology lies in its own word-building models, in its structural and lexico-semantic relations, in its specific formation and development [1, p. 5].

Legal terminology consists of words and phrases that are used in the legislation and are the names of legal concepts, they have definite connotation and differ in meaningful uniqueness and functional stability [1, p. 6]. Legal terminology also

covers the names of subjects, actions, phenomena, people directly related to jurisprudence and its functioning in society.

It should be noted that UK and US legal terminology has much in common. For example, the notion *common law*. It first started hundreds of years ago with the Magna Carta in the UK. As a former British colony, the US shares this common law ideology although it is now based on the US constitution. Both countries apply *common law* or *case law* as it is often referred to in the US as a form of authority for legal decisions, by using earlier relevant judiciary rulings for how to apply a law under certain circumstances or as a guide for subsequent legal cases.

Concerning the legal roles, it should be mentioned that despite noticeable differences in nomenclature, both systems of law and the roles of its officers, such as lawyers and judges, remain similar. However, without a clear understanding of the diversity in terminology, it can be a challenge to realise how to use these terms appropriately.

Lawyers in the United Kingdom jurisdictions generally practise as *solicitors* in private firms, as *legal advisers* (people, who provide legal advice on a proceeding in law) in corporations, government departments, and advice agencies, or as *barristers*. The UK has different terms for reference to solicitors and barristers based on their primary duties in regard to their clients. In the US, the titles *attorney* or *lawyer* are used to describe anyone qualified to practice law. Any US lawyer may also represent their client in court.

In the UK, however, a *solicitor* has been admitted by the Solicitors Regulation Authority with their name appearing on the roll of solicitors. They work directly with clients and handle most out-of-court matters, paperwork as well as representing clients in minor proceedings. Traditionally, solicitors undertake work such as conveyancing, and drawing up contracts and wills. They can also do advocacy, draft legal documents and give written advice, but solicitors cannot appear in every court. *Solicitor advocate* is the term for those who have special training to be able to represent clients in the UK's higher courts. Solicitors normally form partnerships with other solicitors and work in offices with support staff. The qualification and

practice of solicitors are regulated by the Law Society. At the same time, *barristers* are regulated by the Bar Standards Board, and often specialise in more significant courtroom representation, drafting pleadings and more expert legal opinions. Barristers are experts in courtroom litigation [2, p. 68].

As the law has become more complex, barristers increasingly specialise in particular areas, such as personal injury, crime, family or commercial law. A barrister who is completing their training by working with an experienced barrister is called *a pupil*. The highest level of barristers has the title *Queen's Counsel*. Their work concentrates on court appearances, advocacy and opinions. When the monarch is a king the term *King's Council* is used in the UK. Other versions of that title in the UK legal field are *senior* and *silk*.

Attorney, is the preferred term for a practising lawyer in the United States. The term has its roots in the verb to *attorn*, meaning to transfer one's rights and obligations to another. The term was previously used in England and Wales and Ireland for lawyers who practised in the common law courts. They were officers of the courts and were under judicial supervision [3, p. 23]. Attorneys did not actually appear as advocates in the higher courts, a role reserved (as it still usually is) for barristers. Solicitors, those lawyers who practised in the courts of equity, were considered to be more respectable than attorneys and by the mid-19th century many attorneys were calling themselves solicitors. The Supreme Court of Judicature Act 1873 in England and Wales and the Supreme Court of Judicature Act (Ireland) 1877 in Ireland redesignated all attorneys as solicitors [4, p. 41].

An *attorney at law* in the United States is a practitioner in a court of law who is legally qualified to prosecute and defend actions in court on the retainer of clients. Alternative terms include *counselor* (or *counsellor-at-law*) and *lawyer* [5]. There is also *state attorney* for a state's attorney and *state's attorney* for a lawyer who works for the state in the US legal cases.

The United States legal system does not draw a distinction between lawyers who plead in court and those who do not, unlike many other common law

jurisdictions. However, the American legal system differentiates the terms a *trial lawyer* and an *appellate attorney*.

A *trial lawyer* means a lawyer who engages chiefly in trying especially plaintiff's cases before courts of original jurisdiction.

An *appellate attorney* concentrates his practice on advocating cases before state and federal appellate courts, including state supreme courts and the United States Supreme Court. Appellate attorneys seek to correct errors of trial court judges and change the law by persuading appellate courts to overturn lower court decisions or to expand or change the interpretation of statutory law [6].

According to the divisions of the Court of Appeal, two titles of judges – *the Lord Chief Justice* and *Master of the Rolls* – are distinguished in the UK. *The Lord Chief Justice* is a very senior judge in England and Wales who is the head of the Criminal Division of the Court of Appeal. *Master of the Rolls* is a very senior judge in England and Wales who is the head of the Civil Division of the Court of Appeal. *Master of the Bench* is referred to a senior member of one of the Inns of Court in England and Wales.

The Lord Chancellor is another title in the UK that refers to legal field. It denotes a senior member of the British government, who belongs to the cabinet and is head of the Ministry of Justice.

There is *crown prosecutor* in England and Wales, a lawyer who works for the Crown Prosecution Service and who prosecutes in criminal cases, while in Scotland there is *procurator fiscal* – a lawyer who works for the government and whose job is to decide whether there is enough evidence to put someone on trial for crime. A senior government official who decides whether someone accused of a crime by the police should be brought to trial in a court of law is called *the DPP (the Director of Public Prosecutions)* [7].

In conclusion, it should be stressed that there are different terms for the same legal professions in British and American English. For example, *district attorney* (a lawyer who represents a state against a person or organization accused of committing crime) in the US is called *public prosecutor* in the UK. Or there is one term for two

concepts. For example, *sheriff* refers to the past in the United States and denotes the most senior law officer in a US town, while it is still used in Scotland to define the judge in a sheriff court [8].

Thus, legal terminology in British and American English has much in common as for the notions it defines. However, each legal term has its peculiarities in meaning and application in the English language due to the history, administrative and legal system and culture of the countries.

References

1. Дерді Е.Т. Словотвірні та структурно-семантичні характеристики англійських юридичних термінів: Автореферат. дис. канд. філол. наук: – К.:КНУ ім. Т. Шевченка, 2007. – 19 с.
2. State Definitions of the Practice of Law (PDF). American Bar Association. Retrieved April 29, 2011.
3. William Burnham, Introduction to the Law and Legal System of the United States, 4th ed. (St. Paul: Thomson West, 2006), 135 p.
4. <https://www.merriam-webster.com/dictionary/attorney-at-law>
5. <https://www.merriam-webster.com/dictionary/trial%20lawyer>
6. <https://www.thebalancecareers.com/appellate-practice-2164642>
7. <https://www.macmillanthesaurus.com/topics/lawyers-and-people-who-work-in-law-courts>
8. <https://www.mentalfloss.com/article/58958/12-british-legal-terms-explained>

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ МОВНОЇ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ ЗВО ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ

Косаревська Ольга Віталіївна

*к.пед.н., доцентка провідна наукова співробітниця
відділу організації наукової роботи
Одеський державний університет внутрішніх справ*

Березовенко Любов Сергіївна

*аспірантка кафедри теорії та філософії права
Одеський державний університет внутрішніх справ*

Сучасна Україна стрімко продовжує активну європейську інтеграцію, а її входження до європейського простору зумовлює розгляд іноземних мов як невід'ємного засобу міжкультурного спілкування.

В сучасній педагогічній науці дуже актуальною постає проблема вивчення іноземних мов, як необхідного фактору майбутнього професійного спілкування у різних сферах підготовки випускників ЗВО.

Проблемою підвищення мотивації майбутніх фахівців, у тому числі й правоохоронців, до професійної комунікації іноземними мовами опікуються такі автори як: А.Г. Бочевар, А.А. Вербицкий, Л.В. Кушмар, П.І. Мігірін, Н.М. Мітіна, Н.В. Нагорна, О.Є. Ріхтер, О.Я. Тимофєєва, І.В. Швецова та інші.

Працівники Національної поліції України останнім часом все частіше стикаються з подоланням мовленого бар'єру при вирішенні професійних завдань стосовно захисту законних прав та інтересів громадян (іноземців). Саме тому перед закладами вищої освіти з особливими умовами навчання постає проблема підвищення якості професійної мовленої підготовки (англійська, німецька мови).

З метою обміну досвідом з іноземними партнерами, встановленню освітніх, культурних та професійних контактів – курсанти вищих навчальних закладів зі специфічними умовами навчання повинні мати достатній рівень володіння іноземними мовами.

Слід погодитись з думкою автора О. Я. Тимофєєвої, що для дієвої організації навчального процесу з викладання іноземних мов у закладах вищої

освіти необхідне не тільки своєчасне виявлення та знання мотивів навчання, а й особистого вміння науково-педагогічного складу начальних закладів розумно керувати ними [1, с.193].

Юридичний стиль мовлення у підготовці майбутніх фахівців правоохоронної сфери діяльності зумовлює відмінність методики навчання курсантів ЗВО з особливими умовами навчання від інших закладів вищої освіти, як наприклад:

- вибір комплексу англomовних текстів, об'єднаних елементами майбутньої правозастосовної діяльності працівника НПУ;
- поєднання виконання завдань мовленої підготовки як усної так і письмової в рамках самостійної роботи курсантів з юридичною термінологією, яка передбачає елементи нормативної юридичної лексики.

Розвиток мовленого апарату є однією із важливих відзнак професійної компетентності майбутнього правоохоронця. Ми погоджуємось з думкою автора Н.В. Нагорної, що доречним для конкурентоспроможних на ринку праці фахівців буде вміння сприймати на слух лекцій і доповідей іноземними мовами на конференціях, круглих столах та семінарах; уміння підтримати бесіду та вести дискусію на професійні та ділові теми; вміти аналізувати інформаційні джерела на іноземній мові [2, с.99].

В цьому випадку курсанти будуть спроможні не тільки слухати перекладачів, а й самі розуміти виступи провідних науковців-практиків і будуть мати можливість формулювати свої питання іноземною мовою. При цьому у курсантів буде формуватися навчально-пізнавальна потреба у підвищенні мовленої підготовки.

На підставі вищезазначеного ми дійшли висновку:

1) що мовлена компетентність здобувачів вищої освіти ЗВО з особливими умовами навчання є необхідною складовою професіоналізму майбутнього фахівця-правоохоронця;

2) рівень якості вивчення іноземних мов курсантами під час навчання у ЗВО з особливими умовами навчання залежить від своєчасного впровадження

інноваційних педагогічних методик та високого професійного рівня науково-педагогічного складу при викладанні іноземних мов.

Література

1. Тимофєєва О.Я. Підвищення мотивації до професійної комунікації англійською мовою у курсантів морських вищих навчальних закладів. Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота. 2019. Вип.2 (45). С. 191-195.

2. Чинники актуалізації проблеми освіти дорослих в Україні та світі в умовах розвитку інформаційного суспільства: матеріали наук.-практ. конф. 2019 р. Одеса: ОНУ ім. І.І. Мечнікова

OVERCOMING LANGUAGE BARRIERS: SOLUTIONS FOR LAW ENFORCEMENT

Lisovska Alla

Candidate of Philological Sciences, Associate professor at
the Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

In order to do their jobs effectively and safely, sworn and civilian law enforcement personnel must be able to communicate with the people they serve as well as numerous immigrants and foreigners whose first language is not Ukrainian. English as the most popular language of international communication has become an effective tool in achieving the set goals.

As police officers often work in conditions that are high stress and time sensitive, language assistance services and resources should be easy for them to access. All personnel – from officers to communication staff to front desk personnel – should therefore be trained on how to respond when interacting with individuals. Training can reduce delays that may arise and cause dangerous consequences, build ties of law enforcement agencies and community and set trusting relations between its non-Ukrainian members and the police officer. A demographic information about local population whose members aren't able to communicate in Ukrainian and a

guidance on accessing interpretation and translation resources are the first main steps on the way to overcoming language barriers.

It is of extreme importance that qualified police officers with experience of communication in a foreign language undertake assignments, regardless of whether it's face-to-face, telephonic, or via video remote. Professionals have knowledge and understanding of legal norms and laws and are trained in specific terminology necessary to communicate in law enforcement settings. If the interpreting is not conducted to a satisfactory standard, by an individual without proper education or field experience it could result in a communication breakdown, violation of rights, and even the breakdown of cases in a court of law.

Hiring bilingual officers is one of the effective solutions of the problem. It should be mentioned that the US law enforcement agencies succeeded in recruiting, hiring, and compensating staff with bilingual skills. However, these skills should be testified and field-tested as well as proficiency exams that include law enforcement terminology should be passed. For those who meet the requirements a variety of benefits are provided. For instance, the Anaheim Police Department and the Las Vegas Metropolitan Police Department, offer a base pay incentive for Spanish-speaking staff who pass the certification test.

Many bilingual staff may already have relationships with immigrant residents in their community and may not need to spend time identifying key community service providers. Because civilian staff are not uniformed, they may have the added benefit of inspiring less fear among residents and more willingness to collaborate. In some instances, bilingual individuals hired for civilian positions may later choose to join the police academy to become a police officer [2].

The existing programs for using volunteers' resources proved to be affective as well. For instance, the Boise Police Department's Community Outreach Division staff recruited volunteers to serve as interpreters. Volunteers were put on a resource list that staff used to match officers' requests for interpretation with interpreters. Tapping into existing community resources, police recruited volunteers who worked at local institutions, businesses, and non-profits and who spoke foreign languages.

While working with volunteers, staff began procedures – such as tracking calls for service in a foreign language – that they would later formalize in a paid interpreter program.

According to the recent research conducted by VERA institute of justice (USA) individuals who undergo training should receive tangible resources to carry with them in the field. These may include copies of the department's language access policy and procedure, translations of the Miranda warning, and specific instructions on how to access a telephonic interpreting service [1].

Law enforcement agencies may be interested in immersion of programs to increase officers' speaking and cultural competency. The Lexington Division of Police's Advanced Language Program uses U.S.-based language instruction and an immersion program in central Mexico to develop officers' Spanish language skills. The immersion component, which sends officers to Mexico for 5 weeks, develops officers' cultural awareness as well as their language skills. When they return to Lexington, officers have a better understanding of Mexican immigrants' expectations about how to interact with law enforcement. At the same time, the Oklahoma City Police Department made language training a major part of its overall training effort. New recruits in the academy receive 70 hours of Spanish instruction, which has fortified an agency-wide culture of Spanish language-learning [4].

However, law enforcement agencies nowadays deal with the reality of having fewer financial and personnel resources than they would like. Many simply cannot afford hiring full-time staff to provide language assistance. In this matter, they may use language resources of other government agencies as they often face similar challenges. The advice would be to share existing strategies, brainstorm new solutions, create a pool of interpreters to be used by several agencies.

Local and regional departments can coordinate to develop any affective and creative approaches for better communication with foreigners. One of such creative approaches was introduced by Marty Katz, a retired sergeant with the Broward Sheriff's Office in Florida. He states that for the officer out on the streets and responding to calls, unless there is a translator nearby or the officer speaks the foreign

language, valuable time and critical information can be lost. As he became frustrated by inability to communicate with victims and failure to understand what crime was committed and having the investigation become a game of charades, he created a two-page form using NCR paper that would assist in gathering essential information to begin an investigation. The top page of the form was a foreign language, one language per form. The form would be handed to the victim and they would complete the form by answering questions by marking a check next to the correct answer. The victim would read the question in their native language and provide as much basic information as possible. The check marks would be copied to the bottom sheet of the form via the NCR paper. The bottom sheet would be the English (Katz's native language) translation of the top page questions. At this point, the officer and the victim can read the page in their native languages and have a general understanding of the crime committed.

Overall, law enforcement agencies are affected by language support and show increased productivity, positive response to public safety, community integration as well as reduce staff frustration.

References

1. Susan Shah, Rodolfo Estrada. Bridging the Language Divide: Promising Practices for Law Enforcement. <https://www.theiacp.org/sites/default/files/2018-08/Bridging-Language-Divide.pdf>
2. Susan Shah, Insha Rahman, Anita Khashu. Overcoming language barriers. https://www.lep.gov/sites/lep/files/resources/vera_translating_justice_final.pdf
3. U.S. Department of Justice and Equal Employment Opportunity Commission. Advancing Diversity in Law Enforcement. http://cdn.cnsnews.com/attachments/advancing_diversity_in_law_enforcement_report_october_2016.pdf.
4. U.S. Census Bureau, The American Community Survey, Selected Social Characteristics in the United States. <http://www.census.gov/acs>

SIMPLE APPROACHES TO DEFUSE POTENTIALLY DIFFICULT OR CONFRONTATIONAL SITUATIONS IN OFFICER'S COMMUNICATION SKILLS TRAINING

Mitina Olena

Candidate of Philological Sciences, Associate professor at the
English Philology and Translation Studies Department
Odesa National Polytechnic University

Drapaliuk Kateryna

Senior Lecturer at the
Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

“Police officers could not serve the public effectively without good communication skills...Police officers can only succeed if they master communication, both social and professional, so that they can be comfortable with the public and get their jobs done.”

A Bartelby Research report titled “Effective Communication and Police Officers”

Today more than ever, communication matters. For police and law enforcement professionals, having the interpersonal skills necessary to effectively communicate with fellow officers, subordinates, higher-ups, community members, victims and their families, other departments and jurisdictions, and the court systems is critical to the mission of “protect and serve.” Police communication skills – needed to investigate crimes; de-escalate situations; build trust with communities; and write memos, reports and grants — are crucial for everyone working in law enforcement, and especially for those with leadership aspirations.

Law enforcement officers interact with the public on a daily basis as part of their normal duties. However, few officers are trained specifically to communicate effectively, especially in the most stressful of situations. Too often under stress, emotions cloud judgment and result in ineffective and sometimes damaging verbal communication. The outcome of an encounter can be altered dramatically simply by using carefully selected phrases delivered in the appropriate manner [1].

Communication Skills are the Secret to Success for Top Law Enforcement Professionals.

Many of the top officers and professionals in law enforcement have cited effective communication skills as a key ingredient to their success. That's because the most successful law enforcement leaders understand how to communicate with people from diverse backgrounds under varying and often unpredictable conditions. They use communication to build trust, create transparency and foster an atmosphere of mutual respect and empathy, be it in the office, on the streets or in the courtroom.

Using what are sometimes referred to as “tactical communication skills,” many police officers are trained to use a set of strategies in the field that can help diffuse situations and identify the root cause before they escalate out of control [1]. In order for officers to effectively communicate with their community, earn their trust and get citizens to cooperate with their instructions, some effective communication strategies that are deployed include:

1. The “80-20 principle,” which was originally used in sales, says that officers should spend 80% of their time listening and 20% talking, and then use what they hear to make a connection.

Using body language to show the person that the officer is listening carefully.

2. Asking many questions, and making simple requests, one at a time.
3. Asking open-ended questions, especially questions that begin with “what” and “how.”

Understanding how “emotional contagion” can benefit or hurt you. A person with mental illness may not understand all of the words an officer says, but the person will sense their tone and attitude. If the officer is shouting orders and appears tense, that increases the tension.

4. Speaking slowly and calmly can help de-escalate the situation and convey to the person that the officer is not in a rush, that they have as much time as needed to converse and reach an understanding [4].

Breaking Down the Language Barrier for Better Communication. It can be hard enough to communicate with suspects and community members when they speak the same language, let alone when there is a language barrier involved.

As an authority figure, a police officer's words and actions represent his community, department, and others in uniform. Very rarely will a member of the public remember the individual officer they interacted with, but they will attribute their experience, good or bad, to the officer's department and all its associates.

For Officer's communication skills training must be employed seemingly simple approaches to defuse potentially difficult or confrontational situations [2]. These approaches include:

- Developing mind/mouth harmony
- Learning how to talk to people without involving pride and ego
- Assisting individuals to think the way they would normally, without the interference stemming from the stress and fear of the police encounter or traumatic situation

The police officer teaching must be focused on the essential components of effective communication and providing them with the skills, techniques, and tools to successfully communicate with the public. In any face-to-face verbal communication, the total impact of the verbal transaction can be divided as follows: content, or the message that one is trying to impart amounts to roughly 7 to 10 percent; one's voice inflection and other characteristics of delivery is between 33 and 40 percent of the transaction; and non-verbal, actions, such as body language and facial expressions make up the remaining 50 to 60 percent of the verbal interchange. Therefore, it is truly not what you say, but how you say it [3].

Communication is at the heart of all positive and negative encounters.

References

1. Anthony Hardina. Detective, Phoenix Police Department. Retrieved from: <https://www.apexofficer.com/>
2. Andersen, J. & Gustafsborg, H. (2016). A training method to improve police use of force decision making: a randomized controlled trial. SAGE Open, 6(2), pp.1–13.

3. Schuck, A. & Rosenbaum, D. (2011). The Chicago Quality Interaction Training Program. National Police Research Platform: National Institute of Justice.

4. Mulvey, P. & White, M. (2014). The potential for violence in arrests of persons with mental illness. *Policing: An International Journal of Police Strategies and Management*, 37(2), pp.404–419.

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В МОВНІЙ ПІДГОТОВЦІ

Тягнирядно Євгенія Василівна

к.п.н., доцент, професор кафедри мовної підготовки
Одеський державний університет внутрішніх справ

Якість отриманої освіти все більше залежить від рівня усвідомлення самими студентами необхідності добре вчитися. Процес навчання складається з діяльності педагога і діяльності студента та має двобічний характер, тобто неможливий без їхньої дидактичної єдності. У навчанні поєднуються когнітивні (вступати в змістовий діалог чи дискусію, ставити питання, обґрунтовувати його розуміння, робити висновки), комунікативні (вміння професійно володіти мовними засобами у процесі комунікації), креативні (виявляти гнучкість розуму, фантазії, натхнення). «Формування особистості та її становлення відбувається у процесі навчання, коли дотримуються певних умов: створення позитивного настрою для навчання, відчуття рівного серед рівних, забезпечення позитивної атмосфери в колективі для досягнення спільних цілей, усвідомлення особистістю цінності колективно зроблених умовиводів» [4, 42].

Значно вищий рівень ефективності має організація навчальної діяльності, при якій навчальний процес повинен бути побудований у такий спосіб, щоб значну частку відповідальності за результати навчання перебирали на себе студенти. Для багатьох з них такий підхід є дещо незвичним, оскільки переважає інертне ставлення до навчання, небажання систематично працювати. На наш погляд, низька мотивація до вивчення мови є однією з причин пасивності студентів на заняттях. Подальший розвиток індивідуального мовлення індивіда, майстерне учіння й навички, доцільне використання мовних

засобів у різних життєвих ситуаціях із дотриманням мовленнєвого етикету, можливе лише за умови його усвідомленого ставлення до навчання.

Вивчення дисципліни «Українська мова (за професійним спрямуванням)» покликана сформувати у студентів: а) потребу знати сучасну українську мову й досконало володіти нею в усіх сферах суспільного життя; б) мовну компетенцію майбутніх фахівців, тобто практичних навичок оволодіння нормами літературної мови, культурою мови; в) уміння користуватися лінгвістичними словниками різного типу; г) навички оперування фаховою термінологією, редагування та переклад текстів наукового та офіційно-ділового стилів.

Досягненню поставлених завдань допоможе використання різних методів навчання, які дадуть можливість реалізувати комунікативний, пізнавальний, творчий, естетичний потенціал, що є динамічними домінантами розвитку і саморозвитку особистості.

Науковці стверджують, що вся система ставлення людини до інших людей реалізується в спілкуванні. Викладач засобами спілкування організовує діяльність студентів. Навчальне спілкування передбачає постійну активність усіх суб'єктів, які не просто сприймають повідомлення і певним чином реагують на нього, а прагнуть висловити своє ставлення до повідомлюваного. Отже, спілкування сприймається студентами як мета їхньої діяльності. Для викладача це спілкування є навчальним, бо воно планується, організовується з метою формування, закріплення у студентів навичок та вмінь з усіх видів мовленнєвої діяльності. Сучасний педагог повинен вдало поєднувати елементи інноваційних, інтерактивних технологій з традиційними формами і методами організації навчально-виховного процесу.

«Сам термін «метод навчання» по-різному розглядається в наукових дослідженнях, це вказує на різноманітність підходів науковців до дослідження сутності методів навчання і намір їхнього описання через одну або декілька існуючих ознак. Методи навчання – це засоби взаємопов'язаної діяльності викладача і студентів, які спрямовані на оволодіння студентом знаннями,

вміннями та навичками, на його виховання і розвиток в процесі навчання» [3, 387].

На сучасному етапі на заняттях з української мови (за професійним спрямуванням) навчально-виховний процес застосовує модель навчання, яка будується на діалогових формах спілкування. Такою моделлю є інтерактивне навчання. «Інтерактивне навчання означає учіння (стихійне чи спеціально організоване), основане на взаємодії викладача і студентів» [2, 13]

Аналіз дидактичної і методичної літератури показує, що до основних ознак інтерактивного навчання можна віднести: діалогічність, рівноправну взаємодію студентів і викладача, атмосферу успішності, свідоме регулювання і активізацію своєї поведінки, формування пізнавальної самостійності студентів. Крім того, інтерактивні методи на занятті з української мови (за професійним спрямуванням) сприяють розвитку комунікативних здібностей студента, що допомагає знімати психологічні бар'єри, демократично спілкуватися один з одним, установлювати сприятливий психологічний клімат у групі, критично й творчо мислити, приймати правильні рішення.

Більшість науковців поділяють інтерактивні методи на два види: групові (робота в парах, трійках тощо) та фронтальні («мозковий штурм», дискусія та інші). Проте О. Січкарук [4] займає іншу позицію. Автор розрізняє інтерактивні методи, в опрацюванні яких активну участь бере педагог (лекції з включеними бесідами, дискусіями, проблемні лекції, інтерактивні семінари, консультації, сайт-курси), та інтерактивні методи за участю лише студентів (бесіди, дискусії, круглі столи, «мозковий штурм», ділові ігри).

Використання інтерактивних технологій на заняттях пов'язане зі зміною психології викладача, принципів і навичок проведення занять, що викликає певні труднощі. Тому науковці пропонують технологію поетапного впровадження інтерактивного навчання. Педагог повинен опанувати такими методами, вміло вводити їх у практику проведення занять, використовуючи при цьому ігрові ситуації, елементи дискусій тощо.

У свою чергу, П. Шевчук і П. Фенрих вважають, що «інтерактивне навчання включає в себе шість етапів, кожен з яких є важливим у процесі засвоєння знань та набутті навичок:

Етап 1. Визначення потреб адресатів у навчанні – незалежно від того, чи це давно відомі нам слухачі, чи кимось створена, незнайома викладачеві навчальна група, чи врешті-решт група, котра тільки повинна бути створена в результаті інформаційно-реklamних заходів.

Етап 2. Визначення мети навчання, або інакше кажучи, – суми результатів, яких хочемо досягнути, завдяки проведеним заняттям.

Етап 3. Створення концепції навчання, тобто формування суми знань та інформації, які подаються на заняттях, а також пакету вмінь, на основі яких повинні потренуватися учасники – на цьому етапі слід розглядати навчання як однорідну, взаємопов'язану цілісність.

Етап 4. Підбір методів навчання, котрі найкраще відповідають визначеним цілям, а також пристосовані до характеру та можливостей учасників навчання.

Етап 5. Аналіз та підготовка необхідних ресурсів, з допомогою яких проводитиметься заняття: компетентні викладачі, навчальні приміщення, технічні засоби навчання, методичні, навчальні та інформаційні матеріали тощо.

Етап 6. Створення кінцевого варіанту навчальної програми – загальна тривалість заняття та окремих його частин, визначення тривалості та кількості перерв. уточнення принципів співпраці усіх викладачів, які проводять навчання» [5, 28].

Отже, використання сучасних інноваційних технологій інтерактивного навчання у навчальному процесі вищих навчальних закладів, зокрема при вивченні української мови (за професійним спрямуванням), створює умови для розвитку індивіда та допомагає досягти високого інтелектуального рівня студентів, забезпечує оволодіння навичками саморозвитку особистості, можливістю думати, творити. Адже тільки уміле проектування освітнього

процесу приводить до формування толерантності в українському демократичному суспільстві. Великою мірою це залежить від педагогічної майстерності викладача, зокрема від прояву його особистої толерантності в освітньому процесі.

Література

1. Гриджук О.Є. Використання інтерактивних методів навчання у викладанні дисципліни «Українська мова (за професійним спрямуванням)» / О.Є. Гриджук // Вивчаємо українську мову та літературу. – 2003. – №19-21. – С. 13-17.
2. Кларин М.В. Интерактивное обучение – инструмент освоения нового опыта / М.В. Кларин // Педагогика. – 2000. – №7. – С. 12-18.
3. Петрук В.А., Андрущенко Н.О., Прозор О.П. Ретроспективний аналіз інноваційних методів навчання / В.А. Петрук, Н.О. Андрущенко, О.П. Прозор // Вісник Вінницького політехнічного інституту. – 2008. – №4. – С. 127-131.
4. Січкарук О. Інтерактивні методи навчання у вищій школі: навчально-методичний посіб. / О. Січкарук. – К.: Таксон, 2006. – 87 с.
5. Шевчук П., Фенрих П. Інтерактивні методи навчання: навч. посіб. / за заг. ред. П. Шевчука і П. Фенриха. – Щецін: Вид-во WSAP, 2005. – 170 с

КУРСАНТСЬКО-СТУДЕНТСЬКА УЧАСТЬ

ВАЖЛИВІСТЬ ЗНАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ

Бабчинський Богдан Олегович

курсант 103 взводу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Тягнирядно Євгенія Василівна

к.п.н., доцент, професор кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Знання мови – це один із основних компонентів професійної підготовки, який підвищує ефективність праці, допомагає краще орієнтуватися на виробництві та в безпосередніх наукових і ділових контактах. Оскільки мова виражає думку і є засобом пізнання й діяльності, то правильного професійного спілкування людина вчиться все своє життя. Мова відображає загальний рівень культури спеціаліста будь-якого фаху, стає своєрідним її показником. Опанування принципами й засадами ділової комунікації є свідченням професійної зрілості фахівця [1, с. 74].

Працівник поліції повинен: постійно спрямовувати свою діяльність на забезпечення конституційних прав і свобод людини та удосконалення управлінської діяльності на основі конструктивного вирішення питань, що належать до його повноважень; сумлінно виконувати свої службові обов'язки, передбачені законодавчими актами та його посадовою інструкцією; організовувати роботу щодо ефективного виконання завдань та функцій на відповідній посаді органу чи підрозділу системи МВС України; дотримуватися норм законодавства та при необхідності відстоювати принципи верховенства права та законності; бути патріотом України, досконало володіти державною мовою, добре знати історію держави і особливості її розвитку, внутрішню та зовнішню політику, мати широкий світогляд; визначати тактику та стратегію своєї поведінки відповідно до вимог демократичної, соціальної, правової

держави; шанобливо ставитися до громадян, дотримуватися високої культури спілкування, загальновизнаних людством норм моралі та правил здорового способу життя, не допускати несумісні з діяльністю державного службовця поліції лицемірство й користолюбство; не допускати дій та вчинків, що можуть зашкодити інтересам держави чи негативно вплинути на репутацію поліцейського.

Важливим чинником підвищення ефективності роботи Національної поліції України є налагодження відносин співпраці поліцейських з населенням на основі взаємодовіри, взаєморозуміння (осмислення, оцінка інтересів і цілей одне одного, прийняття їх як своїх) та взаємодії (процес обміну видами діяльності; буває одноразовий та постійний). Взаємовідносини поліції та населення можуть впливати на рівень ефективності діяльності поліцейських по охороні громадського порядку, профілактиці і попередженню злочинів, боротьбі зі злочинністю в цілому.

Від якості контакту працівника поліції з різними групами населення буде залежати ефективність його діяльності. Одним із визначальних чинників ефективної роботи працівника поліції буде правильно сформована фахова комунікативна компетенція. У спілкуванні працівник поліції: отримує необхідну для розкриття злочину інформацію; керує процесом ведення бесіди, іноді у важких умовах; передає письмово вербальну інформацію.

Для максимально ефективної роботи представникам правоохоронних органів потрібно вільно володіти не тільки українською мовою, а й хоча б однією з іноземних мов. Хочу наголосити, що англійська мова є мовою міжнародного спілкування. Знаючи англійську мову ми можемо отримувати більше інформації з різних носіїв, читати важливі документи в оригіналі.

У службовій діяльності поліцейські стикаються не лише громадянами України, а й іноземцями, тому було б добре, щоб поліцейські могли спілкуватися іноземною мовою, задля швидкого реагування на правопорушення

Європейський кодекс поліцейської етики свідчить: «Діяльність поліції значною мірою провадиться в тісному контакті з громадськістю, а ефективність діяльності поліції залежить від публічної підтримки» [2].

Щодо нашого законодавства, то це прописано у спеціальній нормі, а саме – ст. 11 Закону України «Про Національну поліцію» проголошує: «діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб» [3].

Отже, проблема низького рівня знань не лише іноземної, але й державної мови має велике значення. Довіра людей до поліцейського визначається завдяки грамотності, досконалості та чистоті мов, якими він володіє та спілкується з населенням.

Література

1. Кацавець Р.С. Культура мови у професійному спілкуванні юристів: Навчальний посібник. К, 2007. 173 с.
2. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/rec1.pdf>
3. Закон України від 02.07.2015 «Про Національну поліцію» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Бакаленко Марія Володимирівна
курсантка 101 взв.

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Ситько Олена Миколаївна

к. філол.н., доцентка, завідувачка кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Здається, що кожна людина хотіла б бути успішною і щасливою. А в цьому випадку знову ж таки може допомогти знання іноземної мови. По-перше

це додаткові знання, по-друге фахівця, який володіє іноземною мовою роботодавці охоче беруть на службу. Втім, і це не саме головне. Основний момент – це можливість зануритися в світ загадкового і незбагненого, це можливість спілкування з людьми і з іншим пластом світогляду і ментальності. Загальноприйнято вивчати англійську мову, як міжнародний еквівалент спілкування. Але це не зменшує ступінь значущості вивчення інших іноземних мов.

Мова – наше основне джерело спілкування. Це метод, за допомогою якого ми ділимося своїми ідеями та думками з іншими. Деякі люди навіть кажуть, що мова - це те, що відділяє нас від тварин і робить нас людьми. У цьому світі тисячі мов. Країни мають власні національні мови на додаток до різноманітних місцевих мов, якими вони розмовляють і розуміють їх люди в різних регіонах. Одними мовами розмовляють мільйони людей, іншими - лише кілька тисяч.

Англійська мова визнана світовою й міжнародною мовою і не безпідставно. Для 350 000 000 людей в 104 країнах англійська мова є рідною. Приблизно для такої ж кількості людей англійська є другою мовою. Англійська мова є мовою бізнесу, міжнародної освіти, культури, політики. Понад 60% всіх наукових праць у світі написано англійською мовою. 157 міжнародних авіаліній працює й обслуговує пасажирів англійською мовою. Лише в Індії видається понад 3 000 англійських газет та журналів. Коли німецький концерн Фольксваген відкривав автомобільний завод в Шанхаї, то виявилось, що там є занадто мало китайців, котрі володіють німецькою, а в Німеччині занадто мало німців, котрі володіють китайською. Проблему вирішило знання англійської обома сторонами [2, с. 13].

Домінація англійської мови у світі не залишає жодних сумнівів. І це напевне заслужена позиція для англійської мови. Англійська мова мелодійна і вона з приємністю слухається та вивчається. Англійської мови можна навчитися дуже швидко, а її граматична структура дуже проста і логічна.

Практично це мова з мінімальною кількістю закінчень, котрі додаються до слів, аби утворити правильне речення.

Англійська мова виникла на базі англо-фризьких наріч, що входили до складу західно-германської групи мов. Існує значна відмінність між мовою Англії IX і XIII та XVII ст. насамперед через граматичну й лексичну структуру, а також фонетичні особливості. Тому в історії англійської мови припускається поділ на три періоди: давньоанглійський, середньо-англійський та новоанглійський. Історія англійської мови дотична до багатьох наукових дисциплін. Вона опирається на історію Англії, пов'язуючи розвиток літературної мови з конкретними історичними подіями [2, с. 124].

Але, зараз хотіла б особливу увагу звернути на те, що англійська мова на кожній конкретній території набуває своїх специфічних рис. Вони настільки яскраві, що у кожному окремому випадку можна стверджувати про певний варіант англійської мови на тій чи іншій території.

Мова-варіант у своїй основі є англійською мовою і має таку ж саму граматичну будову та основну лексику, але відрізняється від літературної англійської мови особливостями у вимові, лексиці, а у деяких випадках – у морфології та синтаксисі. Кожний варіант носить назву тієї країни, в якій він виник.

Англійська мова також важлива для галузі освіти. У багатьох країнах дітей навчають та заохочують до вивчення англійської мови як другої мови. Навіть у країнах, де це не офіційна мова, наприклад, Нідерланди чи Швеція, ми знайдемо, що багато навчальних програм з науки та техніки написано англійською мовою. На університетському рівні студенти багатьох країн вивчають майже всі свої предмети англійською мовою, щоб зробити матеріал більш доступним для іноземних студентів.

Неоціненна роль англійської мови у світі технологій. Актуальність вивчення англійської мови також можна пояснити швидким розвитком технологій. Щорічно фахівці з усього світу створюють нові винаходи. Їм даються імена, найчастіше англословні. Дивно, але знайомі нам слова, такі як

ноутбук, комп'ютер, сканер, мобільний та інші, походять з англійської. Завдяки швидкому розвитку Інтернету представники різних країн почали тісно взаємодіяти в Мережі. Щоб зрозуміти один одного, ми користуємося англійською мовою.

Можна зробити такий висновок, що іноземна мова для професійного спілкування допомагає розвитку громадянина, його професійній орієнтації. Вона має великий виховний, освітній і розвиваючий потенціал. Усе це здатне забезпечити вирішення завдань, що стоять перед нами, іноземні мови відіграють у житті освіченої амбітної людини важливу роль. Завдяки їм ми розширюємо кругозір, спілкуємося з мешканцями інших країн, долучаємося до чужої культури, піднімаємося по кар'єрних сходах і по-новому дивимося на навколишній світ.

Література

1. Введенська Т. Стилiстичний аналіз англ. Слово і час. 2001. N.9. С.61-66.
2. Верба Л. Г. Історія англійської мови: Посіб. для студ. та викл. вищ. навч. закл. Вінниця: Нова кн., 2004. 304 с.
3. Шахрай О. Б. Короткий історичний довідник з фонетики й морфології англійської мови. К.: Райдуга, 1971. 250 с.

CONVERSATIONAL ETHICS OF THE LAWYER

Belaya Daria

3rd year student

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Elmira Akhmedova

Senior Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

Client interviewing is the first way to provide quality legal services. This is the foundation of a lawyer's work with clients, on which all communication is based. However, it is not always possible to build fruitful relationships with people who

come to a lawyer for legal assistance. A lawyer is a profession that requires a high level of communication skills and the ability to establish psychological contact with the interlocutor.

The relevance of the topic lies in the fact that communication plays an important role in the professional activity and in the life of a lawyer.

Interviewing is what a lawyer encounters in the initial stages of working with a client. He should receive information about the circumstances of the event and what is happening or has already happened, as well as find out the interest of the client. Only if these goals are achieved can we talk about creating a solid foundation for further work with the client. Mistakes made during the interview, such as receiving inaccurate or incomplete information, shortcomings in determining the client's interest, will at best lead to the need to continue the interview, at worst - to the provision of poor quality legal assistance.

Lawyer Coach Irene Leonard says: «Master good communication, and your practice will be more enjoyable, because if you are communicating well with people they will trust and like you, and that will make it easier to like - and enjoy helping - them. Your practice will also be more profitable, because clients will be more likely to pay your bill»

Great legal communicators identify the following seven key skills:

1. Verbal Communication. Don't grow too dependent on email. Some things are best handled by picking up the phone. Bad news should be given by phone or in person, rather than by email. Negotiations are more likely to be successful when handled by phone. Discussing a problem verbally with a client gives you the forum to engage in the other six communication skills which will help you in maintaining the client's trust.

2. Good listening. Good listening skills are crucial for effective legal communication. When clients are listened to, they feel understood and are more trusting of you. To connect with your clients and others, and to have them experience you as an effective lawyer, polish your listening skills.

3. Sound Counsel. You've earned the trust of your clients, and they come to you for your opinion on what they should do. Don't hold back on giving advice – business as well as legal. You want to help your clients take action on their problem, and you make this easier for them if you tell them what you think about their situation.

4. Creativity. The very top lawyers are not only logical and analytical, but they display a great deal of creativity in their problem-solving.

5. Openness. It is best to approach workplace communications with an open mind. You should accept that you might not always agree with someone's point of view, but try to be sympathetic to their perspective and always show respect. This way, you can disagree amicably, and avoid causing rifts that may affect future work.

6. Empathy. *Empathy* involves a shared understanding of others' emotions, which is critical when it comes to communicating at work. If you understand how or what someone is feeling, you can assess how to best communicate with them, and choose the right approach.

7. Conflict Management. Conflict management skills are hugely important in the workplace. Successful conflict management involves hearing all sides of a situation, being able to empathize, and resolving any issues. Usually, conflicts can be managed with compassion, patience, and some problem-solving. Taking ownership of one's actions and being able to apologize is also key.

I believe that a successful lawyer is a leader in relation to his client. He takes responsibility for the decisions he makes in ever-changing circumstances. A high level of emotional intelligence allows a lawyer to be a convincing and confident professional who also knows how to establish successful communication with judges, investigators, prosecutors and fellow lawyers. The most important thing is not to try to speak and think instead of the client, not to try to bring his situation under a similar one, which we have already met, because each client and each situation is individual and requires its own special approach. Be careful when communicating with the client, create an atmosphere of comfort and safety, concentrate on hearing it, do not

be distracted by your own thoughts and your communication will be of maximum benefit to the cause.

In conclusion, I would like to note that the speech and language of a lawyer are his business card, a support in his professional activities. The professional activity of a lawyer for the most part consists of communication process. Ability to rationally apply legal speech in professional activity shows not only legal literacy lawyer, but a professional attitude in the profession.

References

1. Аракелов Ю.С., Джегутанов Б.К., Олейников В.С.Професійна етика юриста, 2006. - 128 с.
2. В.О.Лозовой, О.В.Петришин. Професійна етика юриста. - Х.: "Право". - 2004.
3. Юридична етика. Навчальний посібник під ред. Гребенькова. Рекомендований МОН України: АЛЕПТА. - 2004.
4. Leonard I. Seven Skills to Effective Communication. Відновлено з: <https://www.coachingforchange.com/communication-skills-for-lawyers.html>
5. Stobiersky T. 12 Communication Skills That Will Advance Your Career. Відновлено з: <https://www.northeastern.edu/graduate/blog/corporate-communication-skills/>

CURRENT ISSUES OF COMMUNICATION DEVELOPMENT IN THE PROFESSIONAL ACTIVITY OF LAW ENFORCEMENT BODIES

Berezovskiy S.

cadet of 110 platoon

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Antufieva Viktoria

Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

The main purpose of professional policing is to serve the law, which is not an end in itself, as it exists in the name of the public good, but only if it is perceived by society as the embodiment of justice, a higher moral principle and a normal life.

A police officer is a person with a high culture of communication. Communication culture is the ability to establish feedback, respond to the thoughts, feelings, concerns and problems of another person.

The activity of the police belongs to the professions such as "man - man", so its effectiveness largely depends on the level of development of abilities to know the behavior of others, understanding their strengths and weaknesses in communication. Business communication occupies a leading place in the structure of professional activity of employees of most police departments. According to experts, communicative competence is one of the professionally significant features in the activities of personnel of various law enforcement agencies. The term "communicative competence" means a set of skills and abilities necessary for effective communication, namely: the ability to perceive communicative signals, including those that the interlocutor would prefer to hide, free possession of their own verbal and nonverbal means of social behavior, the ability to understand the internal motives of actions and the logic of the development of complex situations of interpersonal relationships [1].

Professional competence is one of the components of professionalism, the structure and content of which are determined by the specifics of professional activity. A special place in this structure belongs to the communicative component, which in turn is directly related to the formation of the image of the employee. The issue of forming a positive image of law enforcement is quite relevant at the present stage of reforming the security forces of Ukraine, because it is essential to ensure socio-political development and stability of the country. The image consists of an external image (clothes and things, facial expressions, poses and gestures) and an internal image that is impossible to see, but which is felt and greatly affects the perception of others.

The work of law enforcement officers is impossible without communication. Communication acts as a regulator of relations between law enforcement and citizens and is an integral part of the image of the employee. The formation and range of communication skills, dynamic, skillful and effective

application of them affect the formation of a positive image of a successful law enforcement officer. Professional communication of police officers is a kind of specially organized interaction both vertically and horizontally with (citizens, offenders, witnesses, victims, managers and subordinates; staff, colleagues) the content of which is the exchange of information, knowledge, perception and influence of participants in the communication process on top of each other in order to solve professionally important tasks [2].

One of the most important psychological features of communication in law enforcement agencies is its professional orientation, associated with the need to identify perpetrators, witnesses, victims, etc. there is a certain set of parameters of communication. On the part of employees - is the establishment of the truth, and on the part of criminals - concealment of the circumstances of the crime, the desire to avoid responsibility, to give false information. Therefore, the communicative activity of a professional in these conditions requires him to have the skills and abilities to communicate productively with people, establish psychological contact, use tactics to obtain objective and complete information without going beyond legality, admissibility and professional ethics.

The modern image of a professional law enforcement officer is impossible to imagine without developed at a sufficiently high level of communicative qualities: the ability to quickly establish psychological contact with strangers and arouse their affection; ability to listen to other people; skills of application of methods of psychological influence at implementation of operative - official activity; ability to overcome psychological barriers in communication. All this explains the need for communicative training of law enforcement officers. To develop the communicative component of a positive image of a professional law enforcement officer, it is necessary to learn to "read" the features of behavior, appearance, use of available information about a particular person. In direct observation of a person the subject of mental "reading" are his verbal and nonverbal acts of behavior: language, its content, direction, logic, duration, expressiveness, expressive movements, facial expressions and pantomime, gestures, facial expressions, eyes, body; movement and posture of a

person, distance between people, rapprochement, collision; physical impact on another person (touching, patting, supporting, joint actions, shocks, blows, etc.).

The culture of language plays an important role in the professional activity of police officers - from the ability to clearly articulate one's own opinion both in speech and on paper to grammatical and syntactic literacy. Proficiency in the state language becomes a necessary condition for Ukrainian citizens to be in the civil service. Professional language provides various communicative needs in the professional sphere [1].

Today's demands require new approaches to improving the professional communication of police officers. Professional communication is not only the external side of a police officer's professional activity, but also determines the internal level of his culture and the degree of self-esteem. That is why professional communication of a law enforcement officer is an indicator of his moral upbringing and general culture, an important condition for building trust and a favorable socio-psychological climate in professional activities. One of the integral personal characteristics that reflects the level of professionalism of a law enforcement officer is his communicative competence, is the ability to communicate competently and effectively, primarily with the object of official activity. For law enforcement officers, communication is the main tool in the performance of professional duties, the main means of realization of all aspects of their professional activity: search, communication, organizational, reconstructive, social [3].

Professional competence is one of the components of professionalism, the structure and content of which are determined by the specifics of professional activity. Thus, it can be stated that communicative competence is an important component of professional success of law enforcement.

References

1. Communicative and psychological aspects of training specialists for the National Police: [textbook] / [V.M. Beschastnyi, G.B. Mukhina, O.O. Novikova]; for order. V.M. The unfortunate. - Kyiv: VD "Dakor", 2017. - 204 p.

2. Dvozhilna K. V. Communication in the professional activity of employees of internal affairs bodies / K.V. Dvozhilna // South Ukrainian Law Journal. - № 4. - 2006. - P. 285-287.

3. On the issue of professional communication of a police officer. / Gorislavska IO // Communicative competence of lawyers and their public relations. Collection, 2003. - P. 100-102.

IMPORTANCE OF COMMUNICATIVE ENGLISH SKILLS FOR LEGAL PROFESSIONS

Golovatiuk Ivanna

Student

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Baadzhy Nataliia

Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

A lawyer is a profession that concerns all aspects of social life. Everything that is subject to legal regulation is the domain of lawyers. Many experts in the field of jurisprudence these days ask themselves the question – "does a lawyer need English?"

Proficiency in legal terms and terminologies is very important in legal profession irrespective of the country/state/region, native English speaking or non-native English speaking, reason being multi fold increase in globalization and international business. In pursuance of successful careers, people are moving from one country/state/region to another and they are applying their academic knowledge acquired in their native country/state/region, to the respective country/state/region of their employment. In this scenario it becomes utmost necessary in legal profession to be very well versed in legal terminologies which are universally applicable, while entering the market as qualified lawyer, and communicating / interacting with prospective clients / colleagues of different regions. While effective interaction includes both written and verbal communication skills, it emphasizes the need for proper training in Legal language. Learning legal terms is the only sure shot way of succeeding in lawyering / legal profession. Due to the challenging market for lawyers, it is a necessity for all lawyers. [1]

The law industry has a very distinct language that anyone needs to master if they're going to make it in the field, particularly when you consider that this type of English is used internationally. Learning English alone isn't enough – this is a very specific language, and international law firms expect their lawyers to have a clear grasp of the specialist vocabulary required for legal matters. It's vital that the correct words are used in the right context and that all parties understand the meaning of the document presented to them, and that means anyone dealing with or drafting contracts needs to have a thorough grasp of this style of English unless they want to be responsible for costly errors [2].

It isn't only vital in the more technical aspects of the law industry, but also at the most basic level – employment. Being proficient in such matters often forms a huge part of law firms' recruitment processes, and that means the importance of learning legal English can never be underestimated. Fail to have a thorough grasp of the vocabulary and you simply won't be able to progress in the industry, so make sure you're familiar with such complex terminology and you'll be able to make your mark in the international arena without a thing holding you back [3].

There are different kinds of legal writing: for example, academic legal writing as in law journals, juridical legal writing as in court judgments, or legislative legal writing as in laws, regulations, contracts, and treaties. Another variety is the language used by lawyers to communicate with clients requiring a more "reader-friendly" style of written communication than that used with law professionals [4].

For lawyers operating internationally, communicating with clients and other professionals across cultures requires a need for transnational legal awareness and transcultural linguistic awareness. Whatever the form of legal writing, legal skills and language skills form a vital part of higher education and professional training.

Legal English has particular relevance when applied to legal writing and the drafting of written material, including:

- legal documents: contracts, licenses, etc.
- court pleadings: summonses, briefs, judgments, etc.
- laws: Acts of Parliament and subordinate legislation, case reports

- legal correspondence

Legal English has traditionally been the preserve of lawyers from English-speaking countries which have shared common law traditions. However, due to the spread of Legal English as the predominant language of international business, as well as its role as a legal language within the European Union, Legal English is now a global phenomenon. It may informally be referred to as law speak [5].

In general, a legal language is a formalized language based on logic rules which differs from the ordinary natural language in vocabulary, morphology, syntax, and semantics, as well as other linguistic features, aimed to achieve consistency, validity, completeness and soundness, while keeping the benefits of a human-like language such as intuitive execution, complete meaning and open upgrade. However, Legal English has been referred to as a "sublanguage", as legal English differs from ordinary English. A specialized use of certain terms and linguistic patterns governs the teaching of legal language. Thus, "we study legal language as a kind of second language, a specialized use of vocabulary, phrases, and syntax that helps us to communicate more easily with each other".

References

1. Indian Institute of Legal English. Available at: <https://indianinstituteoflegallenglish.com/the-importance-of-learning-legal-english-for-lawyers/>
2. David Crystal "Tales of the English Language" (Penguin Books, 2004), part 7.4.
3. Living, Writing & Thriving. Available at: <https://www.blogs6.com/2012/09/the-importance-of-learning-legal-english/>
4. Daniel R. White's Still The Official Lawyer's Handbook (NY: Plume / Penguin 1991).
5. Bane Butler, D. Strategies for Clarity in Legal Writing. Clarity 70. Aspen Publisher: New York. 2013.

ACQUISITION OF PRACTICAL SKILLS OF FOREIGN LANGUAGE COMMUNICATION OF LAW ENFORCEMENT OFFICERS

Громацька Людмила

курсант 3 курсу

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Пренько Яна

викладач кафедри загальноправових та

соціально-гуманітарних дисциплін

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

In the concept of communication skills, scientists invest the ability of personal communication with the use of natural language with other people in terms of solving various communicative tasks. Characterized by speech skills, the ability to navigate in communication, awareness (which does not contradict the possibility of some automatism), arbitrariness, independence, productivity, dynamism. At the same time, it is necessary for a police officer to have communicative literacy - a set of communicative knowledge, skills and abilities that allow him to communicate effectively in standard communicative situations in oral and written forms.

This is knowledge of the laws, rules, principles and maxims of effective communication [1, 39].

Based on communicative norms (communicative rule, maxim, etc., mandatory for implementation within a certain national linguistic and cultural community), there are two concepts: Intercultural competence is one of the most important concepts intercultural communication; knowledge of habits, customs, rules and laws of communication of a certain society, national-linguistic-cultural community, which form individual and group attitudes, motivations, forms of behavior (including communicative), non-verbal components (gestures, facial expressions, etc.), national-cultural traditions, value systems, etc. Intercultural competence is a set of knowledge, skills and abilities that allow to adequately assessing the communicative situation, to correlate the intention with the choice of verbal and non-verbal means, to implement the communicative intention and to verify the received messages. It ensures the

absence of cultural shock in 6 processes of intercultural communication, the formation of a secondary linguistic personality that can realize itself within the dialogue of cultures; is formed as a synthesis of linguistic, communicative (pragmatic), cultural (including sociocultural) and subject (phenomenological) competencies. The language reflects the general level of culture of the specialist of any specialty, becomes its original indicator. Mastering the principles and principles of business communication is evidence of professional maturity of the specialist [2,103].

An important factor in improving the efficiency of organs Internal Affairs is the establishment of relations of cooperation between the police and the population on the basis of mutual trust, mutual understanding (understanding, assessment of each other's interests and goals, accepting them as their own) and interaction (the process of exchanging activities; The relationship between the police and the population can affect the level of efficiency of police officers in the protection of public order, prevention of crime and the fight against crime in general.

Communicative competence is the ability to establish and maintain the necessary contacts with other people, which includes the ability to expand (or narrow) the circle of communication, to understand the communication partner, to predict the consequences of various communicative situations.

Professional communicative competence is a complex psychological formation that is formed on the basis of a person's communicative competence in the conditions of a specific professional activity, which can be represented as a system of relations, skills and communication skills significant for the employee. Professional foreign language communicative activity of law enforcement officers presupposes the need to establish and maintain contacts not only with foreign colleagues, but also with foreign citizens – representatives of different age, professional, cultural, ethnic, confessional groups, etc., an integral part of the content of foreign language training. Ukraine must have a socio-cultural component.

The police officer must have, along with a certain set of narrow professional competencies, the ability to communicate in native and foreign languages to solve professional problems.

Communication skills are necessary for a law enforcement officer to communicate with different categories of citizens. Foreign language competence contributes to the establishment of communicative interaction in solving international business issues, in significant situations of international professional communication. The success of a police officer career often depends on his or her communication skills, as well as his or her ability to interact with others.

American linguists identify the following components that form the basis of the Western communicative model: control – management of interaction during a communicative act, namely – the direction of communication through aggressive self-confidence and manipulation of the necessary, profitable channel; adaptation – the ability of the communicator to change and adapt communication strategies depending on the conditions of a particular situation; cooperation - the need to establish a positive atmosphere during communication for achieving their own goals. Thus, “the principle of individualism, which forms the basis of the Western communicative model, focused on the result, is opposed to the collectivism of the Eastern model, focused on the process.” [3, 67]

The formation of foreign language communication skills is one of components of the structure of professional competence of a law enforcement officer, which contribute to the development of personality and its ability to productive communication in modern conditions. For further study requires a sociolinguistic component of foreign language training of law enforcement cadets, which provides knowledge of the rules and regulations of appropriate use of a foreign language in a particular social context.

An analysis of the original sources made it possible to find out what exists today world communicative models can be divided into western and eastern. One of the key components of the eastern communicative style, which scientists have recognized the most difficult and most problematic in communication, in particular

with the Japanese, Malaysians and Chinese, there is a so-called concept 'Face', which embodies society's assessment of the degree of compliance certain social norms, clearly defined and mandatory for compliance. A prerequisite for this feature of Eastern communicative culture formed centuries-old cultural and religious traditions, according to which man perceived not as an individual, but as part of a social group, nation or nationality. This component is of particular importance for our study, after all, law enforcement officers in the performance of their professional duties on interstate level or as part of peacekeeping missions are representatives of their own states. Therefore, in communication with Asian colleagues to avoid misunderstandings, it is extremely important to 'save face', that is, as required. Confucian doctrine of communication based on the establishment of trust interpersonal relationships, is seen rather as an important social ritual than the process of exchanging information.

References

1. Corder, S.P. 1983. 'Strategies of communication' in F. Faerch and G. Kasper. *Strategies in interlanguage communication*. Harlow: Longman.
2. Rindenko N.M. Tendencies of communication training of cadets of educational institutions of the Border Guard of the Republic of Poland: 13.00.04 / Natalia Nikolaevna Rindenko. - Khmelnytsky, 2016. - 212 p.
3. Bialystok, E. 1990. *Communication strategies. A psychological analysis of second- language use*. Oxford: Basil Blackwell.

COMMUNICATIVE COMPETENCE OF LAW ENFORCEMENT AUTHORITIES

Havrilyuk Anastasia

3rd year student

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Akhmedova Elmira

Senior lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

The most important component of policing is working with people, which means that the effectiveness of his work and the achievement of operational and service activities directly depend on the formation of a policeman's communicative competencies.

The language policy of the state should be based on the constitutional provision on the Ukrainian language as the only state language with simultaneous assistance by the state to the development of languages of national minorities and consolidation of measures of such assistance in the legislative sphere. Recognition of secondary languages in Ukraine should be achieved through the use of effective social and cultural-educational means of influence, harmonization of interethnic relations, the establishment of humanistic national values and European standards of tolerance [1, p. 54].

Communicative competence is the ability to understand the interlocutor, to understand in advance the consequences of what is said, the ability to establish and maintain contact with individuals.

Communicative competence is defined by science as the willingness and ability to build contact at different psychological distances with different people. Communicative competence is a psychological education that includes personal (personal qualities) and technological (knowledge, skills, abilities) potentials. Communicative competence ensures effective communication, implementing flexible communication strategies through verbal and nonverbal actions. The effective construction of the communication process depends on some set of knowledge, skills and abilities, ie communication skills. Well-developed

communication skills have a positive effect on social interaction in general, ie communication [2, p. 47]

During his work a police officer has to deal with the most socially difficult contingent, which is characterized by the presence of antisocial attitudes, uncontrollability, aggression, covert nature of criminal activity, confrontation and hostility to government officials. In the performance of his daily duties, a police officer also communicates with various categories of officials, managers of various ranks, citizens, and offenders. Analysis of professional activity shows that all actions of the employee are characterized by high diversity, accompanied by a large number of business and interpersonal contacts with people both inside and outside the organizational system, characterized by rapid change of events, a variety of actions. In these conditions, such qualities and skills as:

- the ability to attract people, to evoke in them a sense of trust;
- ability to quickly establish contacts with new people;
- the ability to quickly find the right tone, the appropriate formula for communication depending on the psychological state and individual characteristics of the interlocutor;
- the ability to defend their point of view, the ability to get used to the role, the ability to reincarnate;
- the ability to listen and tactfully competently translate the conversation on important topics;
- the ability to apply psychological techniques in order to enter meaningful information, in the activities of each police officer become important [3, p. 76] .

Success in solving many communicative tasks of a police officer is due to a high degree of mastery of communication techniques. Each component of the structure of professional and psychological training shows a communicative orientation, highlighting the communicative competence as a component of the professional skills of the police officer. Among the professional and psychological qualities most significant in communication are: focus on people, the presence of relevant characteristics in the emotional, volitional spheres, a high

degree of development of basic characteristics of attention, observation, memory, thinking, imagination, intuition, and professional artistry, flexibility, ability to reincarnate and professional and psychological stability.

As practice shows, the level of communicative competence of each leader effectively affects the success of the team entrusted to him. Lack of knowledge and skills in this area creates errors in the heads of police departments in personnel management, which, in turn, lead to additional psychological tension in the team and reduce the effectiveness of professional activities of the unit as a whole.

References

1. Vovk NP Development of effective professional communication of a cadet-future employee of the state fire supervision in the educational process of the Ministry of Emergencies of Ukraine / NP Vovk, SA Mukomel // Adult education as a factor of socialization and social protection in modern society: materials International. nauk. and practical. conf . - Cherkasy, 2010. - 360 p.

2. Kapitanets SV Pedagogical conditions of formation of professional communication at future officers of frontier guards: dis. ... cand. ped. Sciences: 20.02.02 / Captain Svetlana Vladimirovna. - Khmelnytsky, 2001. - 224 p.

3. Krashenninnikova TV Communicative competence of the National Police Officer: Textbook. - Dnipro: Adverta, 2017. - 107 p.

МОВА-ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Довбуш О.Г.

ад'юнкта кафедри адміністративного права
та адміністративного процесу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Денисова А.В. д.ю.н., доцент

кафедра адміністративного права та

адміністративного процесу

Одеський державний університет внутрішніх справ

У визначеннях нації більшість дослідників подає мовний компонент, в а в ієрархії атрибутів нації мова посідає домінантне місце поряд із національною

самосвідомістю, елементом і виявом якої є ставлення до мови.[1].

Сучасні соціологічні дослідження, здійсненні в провідних країнах світу, свідчать що представника нації визначають переважно за мовою. [2] Отже, сьогодні саме мова є основною ознакою національної ідентичності, об'єднує людей у націю, тобто є основним націєтворчим чинником.

Відомі історичні факти переконливо доводять, що утворення американської, австралійської, єврейської, філіппінської, іспанської, італійської, німецької, французької й інших націй, які мали певне культурно-територіальне різноманіття, стало можливим передусім завдяки об'єднавчій силі єдиної національної мови, бо саме вона породжує відповідне культурологічне середовище, що впливає на утворення менталітету та його носіїв, на формування національної свідомості й робить націю монолітною перед викликами та загрозами.[3]

Цей самий феномен в імперських цілях використовувався й у СРСР, де проголосили про утворення нової історичної спільноти людей- «радянського народу», мовою спілкування якого визначалася російська. Ця штучна ідеологічно-політична конструкція, нав'язана керівником КПРС не російським народам СРСР, мала на меті нівелювати їхні прагнення до державної незалежності, максимально обмежити права республік у сфері державної адміністрації, економіки, освіти, культури, паралельно знищуючи етнічну й духовно-культурну самобутність цих народів.[4]

Із початком процесу утворення національних держав феномен мови як основного маркера нації вийшов за межі лінгвістичної та культурної царини й набув уже не лише націєтворчої, але й державотворчої функції.

Національна самоідентифікація особи, тобто усвідомлення себе часточкою народу (нації), передбачає прийняття культурного надбання цього народу, насамперед його мови. Укорінення національної самоідентифікації створює надійне підґрунтя для патріотизму та свідомого захисту інтересів нації, а отже, є заупоркою надійного функціонування й успішного розвитку нації-держави. Натомість відсутність в етносу власної мови ставить під сумнів його

прагнення називатися окремим народом, а поготів нацією, що нівелює право на власну національну державу. Задля уникнення цього нації-держави наполегливо доводять інакшість своєї мови, а отже, і окремішність народу, або ж навпаки – визнаючи тотожність мови, визнають себе частиною одного народу. [5]

Національна мова-чинник буття нації, такий же важливий, як територія, історичне минуле культурні традиції, особливості ментальності тощо. Вона згуртовує націю, підносить її самосвідомість, стверджує її окремішність і самодостатність щодо інших націй. Натомість чужа мова завжди буде інструментом асиміляції, покликаної розмити, а ліпше-назавжди стерти національну самоідентифікацію завойованого народу, сприяти його самоотожненню з народом-загарбником. [6]

Обмежене застосування національної мови в національній державі є свідченням обмеженої державної нації, неповного її звільнення з-під колоніального залежності, культурної неповноцінності. Домінування в окремих регіонах національної держави мови колишніх колонізаторів, загарбників чи сучасних мігрантів створює загрозу цілісності країни, оскільки інша мова формує інші культурні та духовні традиції, цінності й інтереси, що не завжди збігаються з інтересами титульної нації та створеної нею держави. Тому, як слушно зазначає М. Степико, головною задачею зміцнення національної ідентичності та консолідації української нації є мовна, культурна та ціннісна українізація суспільства. У цьому зв'язку визначальним пріоритетом є подолання на території України конкуренції панросійської та української ідентичностей. Послаблення української ідентичності створює низку загроз національній безпеці країни, генерує сепаратизм, актуалізує ідеї федералізації, стимулює прагнення сусідніх держав побудувати в Україні свої національні автономії. [7]

Аналіз використання в деяких країнах світу декількох державних (офіційних) мов свідчить про проблемність такого підходу. Історик Сеймур Ліпсет визначив це таким чином: «Історії двомовних і двокультурних

суспільств, що відмовилися від асиміляції, - це історії безладів конфліктів і трагедій. Бельгія, Малайзія, Ліван – усі демонструють кризу національного життя, коли меншини вимагають автономії, якщо не незалежності. Пакистан і Кіпр розділилися. Нігерія придушила етнічний заколот. Франція зіткнулась з проблемами басків, бретонців і корсиканців. [8]

Мовна асиміляція нації як базової складової частини ідентичності призводить до зникнення й нації, і створеної нею держави. Влучно й образно про це сказала Ліна Костенко: «Нації вмирають не від інфаркту – спершу їм відбирають мову». Тож державну мову як основу ідентичності варто захищати краще, ніж територію, бо, як показує історичний досвід, території, де не панує державна мова (а значить, не поширена національна ідентичність) є слабо інтегрованими в державу й за несприятливих обставин чи іноземного втручання легко втрачаються. Розуміння цього все більше поширюється в українському суспільстві проте безпекового законодавства цей процес, здається, ще й досі не торкнувся.[9]

Сьогодні свідоме використання української мови – це демонстрація громадянином лояльності до Української держави, своєї національної свідомості та самоідентифікації з українською нацією. Натомість відмова від використання української в публічному просторі є свідченням неформованої чи іншої національної самоідентифікації. Громадяни, що зухвало демонструють неукраїнську самоідентифікацію та нелояльні до української мови, ніколи не будуть лояльні й до самої України як національної держави.

Державна мова є потужним безпековим чинником, основними ознаками-проявами якого є утвердження єдиної національної ідентифікації та консолідація українського суспільства на базі єдиного мовно-культурного простору; усвідомлення окремішності, самостійності та самодостатності своєї нації-держави, піднесення патріотизму; обмеження можливостей і ефективності поширення негативних інформаційно-культурних впливів «руського мира».[10]

Із метою посилення ролі державної мови як безпекового чинника в умовах триваючої гібридної війни вважаємо доцільним здійснити таке:

- Законодавчо визнати державну мову, поряд із прапором, гербом і гімном, символом української держави. Прояви зневаги до державної мови, публічний глум, а також її умисна дискредитація має розглядатись як порушення Конституції України й образа національної гідності як громадян, так і держави, що має передбачати адміністративну й кримінальну відповідальність;
- Докорінно переглянути мовну політику держави, прийняти профільний закон і безкомпромісно утвердити українську мову не лише в державних установах, військових формуваннях, але й скрізь у публічному просторі. За порушення законодавчих положень щодо застосування державної мови в публічному просторі передбачити адміністративні санкції;
- Відновити україномовний інформаційний простір на всій території держави. Натомість пропагування чи поширення російської мови (культури, церкви, ідеології «русского мира») як таке, що потенційно збільшує ймовірність захисту їх adeptів, а отже, подальшої агресії з боку Росії, в інтересах державної безпеки має бути максимально обмежене. [11]

Література

1. Дроздовський Д. Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову. URL: <http://veche.kiev.ua/journal/274>.
2. Мова: наріжний камінь ідентичності нації. URL: <https://zbruc.eu/node/61909>.
3. Корж І. Мова й нація як важливі чинники безпеки держави. URL: <http://buktolerance.com.ua/?p=2113>.
4. Радянський народ. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Радянський_народ.
5. Степико М. Загально українська ідентичність-головний об'єкт гібридної війни.
6. Андрухович Ю. Країна. 2017 №36 (389), 21 вересня. С.3
7. Фегі Ф. Справа ірландської мови. URL: <https://www.I-ukrainka.name/uk/Transl/IrishLang.html>.
8. Ламм Р. Задля мирного розвитку треба позбутися двомовності, поліетнічності і мультикультурізму. URL: <https://www.ar25.org/artcle/zadlya-myrnogo-rozvytku-treba-pozbutysya-dvomovnosti-polietnichnosti-multykuluralizmu>.

9. Каспрук В. Мова для українця - це персональна ділянка кордону самоідентифікації української нації.

URL:<https://www.radiosvoboda.org/a/28172203.html>.

10. Оснач С . Мова та національна безпека – зв'язок очевидний!
URL:<https://www.radiosvoboda.org/a/27077350.html>

11. Путін-Бушц: «Україна – це не держава»
URL:<https://www.pravda.com/news/2008/04/7/3410762>.

CURRENT ISSUES OF COMMUNICATION DEVELOPMENT IN THE PROFESSIONAL ACTIVITIES OF THE LAW ENFORCEMENT AGENCIES

Domnikova Valeriya

1st year student

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Susol Liliya

PhD, Associate Professor at the

Department of Language Training

Odessa State University of Internal Affairs

Communication is very important for units of society, it helps to find points of contact with others and achieve their goals in a particular matter. No one living creature can do without interaction with others the same units as themselves are. This is natural structure of modern society: everyone is looking for their own kind and forms social groups, which expand over time, or stop their interaction. In the formation of such social groups, the personal qualities of each of the participants are of great importance.

The unification of social units is carried out on the basis of common interests and perceptions of each other. But just the perception depends on the manifestation of individuals in society, their personal qualities and communication skills with others. Thus, they will appeal to someone, and someone will not be turned in the best way. There are specialists who study the behavior of people in society and the cause-and-effect relationships of this behavior. Oddly enough, they are all built on communication. We don't even realize its significance in our life. The one who owns himself and his communication abilities can do much more, and this is a fact. It is not

for nothing that even in ancient times such sciences as rhetoric, physiognomy, sociology and many others were born. All these teachings are related to the person and his sensations, feelings and interactions with others. Absolutely everyone is in contact with each other, and it doesn't matter verbally or not. Times change and every year more and more new technologies appear that help keep in touch with anyone, even if people are miles apart. Everything has its pros and cons. Yes, we can communicate with each other at a distance, but the question arises: "Why go somewhere and go out on the street, if you can talk through the Internet?" Because of such decisions, the level of laziness increases and the physical condition deteriorates, and then health problems appear. We also stop feeling energy exchange with people and this also adversely affects our well-being.

Communication skills are important for many professions: teachers, doctors, managers, administrators, and especially law enforcement officials. Employees of such structures constantly interact with society and serve for the benefit of the state and its inhabitants. Not every person can find the strength and become one of the guardians of law and order. To do this, you need to be confident, educated, literate, with good physical fitness and, most importantly, to be able to get along with people. In matters of communication between law enforcement agencies, an important role is played by subordination – a formal appeal to each other in a work environment, since this is required by special norms and legal acts. In the system of such bodies, you need to be able to communicate with any contingent of the population. This job is full of risk and danger. One overly spoken word can lead to irreversible consequences. Many law enforcement officials are well versed in human psychology and have an analytical mind. This knowledge helps them to get on the trail of a criminal or even catch him in hot pursuit. Good communication skills, together with psychology also helps to save people, who are stuck and are at the point of no return. Correctly chosen words make you look at the world in a different way. If we compare the psyche of an ordinary person and a law enforcement officer, than you can notice a significant difference. The guardians of the law have a more stable psyche, which is why it is very difficult to provoke such people to any actions and manipulations. Working

directly in the internal affairs structures is associated with the lack of a standardized working day and constant stressful situations that need to be addressed and helped to solve people who need it. A person who has already worn epaulettes is obliged to develop not only in law, but also in other fields, as it may come in handy during the investigation. Every self-respecting person should have the correct speech and clear pronunciation of all sounds and pauses to avoid misunderstandings. A person, who has decided to devote himself to service for the good of the state must observe the fundamental law of the country. Basically, these are the Constitution and other normative legal acts.

For employees of internal affairs structures it is very important to encrypt information to transfer data to each other. This is one of the functions of operational investigative activities. Employees in this field are trained in special codes and identification marks. As a rule, employees of special units have their own call signs – nicknames for the duration of a special operation to communicate with other participants in this operation. Call signs can be very different: from a set of letters to the names of famous writers. They are individual and confidential. Call signs can only be known to participants in a particular operation, the purpose of which may be to obtain some information or check the available information, as well as the arrest and neutralization of the offender. The most important thing in intelligence is not to betray your identity and not expose your colleagues to risk. People in the service should have their own “code of honor”, which should not be violated. We believe that a civil servant should be a highly moral, fair and professional in his field.

References

1. Yu.S. Arakelov, B.K. Dgegutanov, V.S. Oleynikov. Professional legal ethic, 2006. - 128 c.
2. O.V. Afanasyeva, Ethic and psychology of Lawyer's professional activity. - M.: Academy, 2010. - 224 p.
3. I.A Myrsayev. Speaking in the activity of lawyer. Scientific practical journal, №3(19) 2018.
4. O.F. Usmanova. Communication in professional activity // Yuryslingwistika. 2007. №8. – p. 62-71.

5. Ляшенко І.В. Компонентний аналіз комунікативної компетенції майбутніх юристів [Електронний ресурс] / І. В. Ляшенко. // Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. – 2014. – Вип. 1. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/>

6. Чернова О. Проблема розвитку комунікативної компетентності майбутніх працівників кримінальної міліції [Електронний ресурс] / О.Чернова // Проблеми екстремальної та кризової психології. – 2010. – Вип.8. – С.232-239. – Режим доступу: <http://nuczu.edu.ua/sciencearchive/ProblemsOfExtremeAndCrisisPsychology/vol8/030.pdf>

КОМУНІКАТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОНЦЯ

Доротюк І.А.

студентка 3 курсу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Ахмедова Ельміра Раятівна

старший викладач кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Одним із головних чинників ефективності роботи працівника поліції є насамперед професійна комунікативна компетенція. Існують випадки коли під час виконання своїх службових обов'язків вони допускають легковажне ставлення, то це негативно відображається на іміджі правоохоронців.

Працівник поліції – це людина з високою культурою спілкування. Культура спілкування – це вміння встановлювати зворотний зв'язок, відгукнутися на думки, почуття, турботи й проблеми іншої людини (це стосується всіх рівнів спілкування) [1, с. 4]. Одним із найважливіших засобів завдяки якому поліцейський вирішує низку питань службового характеру є його професійне спілкування. Саме воно впливає на рішення організаційного характеру чи то процесуального, а ще й на всю професійну діяльність коли поліцейський спілкується з іншими посадовими особами чи керівниками підприємств.

На думку О.І. Дубової, структуру професійного спілкування працівників поліції утворюють п'ять етапів:

1. прогнозування та планування спілкування (підготовка до комунікативних, регуляторно-управлінських дій);
2. установлення психологічного контакту;
3. обмін мовною та немовною інформацією для вирішення оперативно-службових завдань;
4. завершення та вихід із спілкування;
5. аналіз та оцінка результатів проведеного спілкування [2, с. 19].

Психологічний контакт, що встановлюється між правоохоронцем та громадянами під час вирішення службових завдань має важливу роль в оперативно-службовій діяльності.

Використання мовних засобів спілкування відіграє одну з найважливіших ролей у правоохоронній діяльності. Поліцейський повинен вміти правильно формулювати свої думки та грамотно висловлювати їх у спілкуванні чи оформленні процесуальних документів.

Не менш важливим для працівника правоохоронних органів є культура мовлення – це вміння сказати необхідне слово в потрібний час, доцільно, із дотриманням правил мовного етикету, щоб не образити людину і водночас не втратити власну гідність. Це особливо виявляється на прикладі фахівців-юристів, які завжди були майстерними ораторами, промовцями, чиї виступи ставали подією суспільного життя і запам'ятовувалися слухачам або читачам майстерним поєднанням форми і змісту промови.

Низький рівень мовної культури, навпаки, є ознакою обмеженості, виявом невміння замінити власні думки і сприймати чужі. Людина, яка виявляє низький рівень мовної культури, не здатна до креативного, нестандартного мислення, вирішення професійних і організаційних проблем, що обов'язково позначається на її успіхах у трудовій діяльності [3, с. 484].

І. Федоренко виокремлює вміння активно слухати тому, що це сприяє підвищенню ефективності процесу спілкування. Якщо людина уважно слухає свого співрозмовника, то це показує її інтерес та зацікавленість, а також свою повагу до розповідача.

I. Атватер розрізняє такі види слухання: рефлексивний та не рефлексивний. До першого він відносить уміння активно слухати та уміння оцінювати ситуації, де потрібно бути активним чи пасивним слухачем. До другого виду він відносить уміння уважно слухати та бути пасивним співрозмовником.

Отже, професійне спілкування та вміння комунікації відіграє важливу роль у діяльності працівника органів поліції, де він спілкується з різними категоріями громадян з метою попередження, припинення та розкриття кримінальних правопорушень. Це досить складний процес, адже потрібно не тільки грамотно розмовляти з особою, а й впливати на них для того, щоб уникнути негативних психічних станів чи конфліктів. Тому, поліцейський повинен мати належний рівень комунікативної компетентності. Ці здібності є визначальними в професійній діяльності правоохоронця. Недостатній рівень цих здібностей знижує професіоналізм працівника насамперед, а потім встановлює бар'єри між правоохоронцем та громадянами.

Література

1. Ковальчук М. С., Руколянська Н. В.- Конспект лекцій з дисципліни «Комунікативна компетентність працівника Національної поліції», 2016 р.- 4 с.;
2. Дубова І.О. Психологічні особливості професійного спілкування працівників міліції в екстремальних умовах: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. психол. наук: спец. 19.00.06 «Юридична психологія» / І.О. Дубова – К., 2003. – 19 с.;
3. Токарская А.С. Толерантность коммуникации как фактор психологической безопасности- 484 с.;
4. Атватер, И. Я вас слушаю / И. Атватер. – М. : Экономика.

СПІВВІДНОШЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ У БРИТАНСЬКОМУ ТА УКРАЇНСЬКОМУ ЗАКОНОДАВСТВАХ

Каур Дар'я Сергіївна

студентка

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Качмар Ніна Валеріївна

викладач кафедри загальноправових та

соціально-гуманітарних дисциплін

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Українське законодавство з кожним роком продовжує вдосконалювати свої норми щодо класифікації кримінальних правопорушень та їх відповідності.

На сьогоднішній день ми бачимо, що кримінальні правопорушення поділяються на: проступок та злочин. Останній, в свою чергу, поділяється вже за такими ступенями тяжкості: 1) нетяжкий, 2) тяжкий, 3) особливо тяжкий.

Нетяжким злочином є передбачене Кримінальним Кодексом діяння (дія чи бездіяльність), за вчинення якого передбачене основне покарання у вигляді штрафу в розмірі не більше десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення волі на строк не більше п'яти років.

Тяжким злочином є передбачене Кримінальним Кодексом діяння (дія чи бездіяльність), за вчинення якого передбачене основне покарання у вигляді штрафу в розмірі не більше двадцяти п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення волі на строк не більше десяти років.

Особливо тяжким злочином є передбачене Кримінальним Кодексом діяння (дія чи бездіяльність), за вчинення якого передбачене основне покарання у вигляді штрафу в розмірі понад двадцять п'ять тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, позбавлення волі на строк понад десять років або довічного позбавлення волі.

Ступінь тяжкості злочину, за вчинення якого передбачене одночасно основне покарання у вигляді штрафу та позбавлення волі, визначається

виходячи зі строку покарання у вигляді позбавлення волі, передбаченого за відповідний злочин [1].

Слід зазначити, що у британському законодавстві різновиди злочинів не мають такої чіткої класифікації, як в українському законодавстві.

Незважаючи на те, що існує багато різних видів злочинів, злочинні дії, як правило, можна розділити на п'ять основних категорій: *Personal Crimes* (особисті злочини), *Property Crimes* (майнові злочини), *Inchoate Crimes* (незавершені злочини), *Statutory Crimes* (передбачені законом злочини) та *Financial and Other Crimes* (фінансові злочини). Розглянувши ці категорії в даній дисципліні, була визначена така класифікація злочинів.

Особисті злочини – це ті, що спричиняють фізичну або психічну шкоду іншій людині. Якщо фізична шкода іншій особі настільки важка, що спричиняє смерть, обвинуваченому може бути пред'явлено звинувачення у будь-якому з кількох видів вбивств, включаючи, наприклад, *first-degree murder*, *voluntary manslaughter*, or *vehicular homicide* (вбивство першої ступеня, добровільне вбивство або вбивство за допомогою використання транспортного засобу). Зазвичай, у цій категорії вивчаються такі злочини, як *assault and battery*, *arson*, *child abuse*, *domestic abuse*, *kidnapping*, *rape and statutory rape* (напад та побої, підпал, жорстоке поводження з дитиною, домашнє насильство, викрадення людей, зґвалтування та встановлене законом зґвалтування).

Майнові злочини, як правило, передбачають втручання у власність іншого. До цієї групи відносять, зазвичай, такі злочини, як *burglary*, *larceny*, *robbery*, *auto theft*, and *shoplifting* (крадіжки зі зломом, крадіжка в малих розмірах, грабежі, крадіжки авто та крадіжки в магазині).

Незакінчені злочини включають: *aiding and abetting*, *attempt*, and *conspiracy* (сприяння та підбурювання, замах та змову).

До злочинів, передбачених законом, належать ті злочини, крім вищезгаданих злочинів, які передбачені законом. Три важливі види передбачених законом злочинів – це злочини, пов'язані з алкоголем, наркотиками, порушення дорожніх правил: *Driving Under the Influence*

(DUI/OWI/DWI), Open Container Violations, Minor in Possession of Alcohol, Public Intoxication, Underage DUI, Boating DUI, Selling and Supplying Alcohol to Minors, Refusing to Perform a Field Sobriety Test, Refusing to Perform a Breathalyzer or Provide a Blood Sample.

Фінансові злочини часто передбачають обман або шахрайство з метою отримання фінансової вигоди. Ці злочини включають багато видів: fraud and blackmail, embezzlement and money laundering, tax evasion, and cybercrime (шахрайства та шантажу, розкрадання та відмивання грошей, ухилення від сплати податків та кіберзлочинність [2].

Виходячи з вищезазначеного, можна побачити, що відчужаються відмінності у класифікації злочинів у британському та українському законодавстві. Для прикладу можна взяти перелік злочинів, віднесених до особистих. Порівнюючи з українським законодавством, вони кваліфікуються за певною ознакою, а саме – завдання шкоди особі.

У той час Кримінальний кодекс України визначає, що деякі з цих злочинів належать до різних категорій (вбивство, домашнє насильство – до злочинів проти життя та здоров'я особи, а зґвалтування – до злочинів проти статевої свободи та статевої недоторканості) [3].

Отже, у ході нашого дослідження ми дійшли висновку, що українське законодавство має більш чітке розмежування між конкретними правопорушеннями, а класифікація є більш точною за ступенями тяжкості, що дає нам змогу відокремлювати проступки від злочинів.

Література

1. Проблеми класифікації кримінальних правопорушень (до питання про запровадження кримінальних проступків). Наукова стаття - Орловська Н.А. URL:http://pap-journal.in.ua/wpcontent/uploads/2020/08/2_2018.pdf#page=305
2. Types of Criminal Offenses URL:<https://www.justia.com/criminal/offenses/>
3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001р. За поточною ред. Від 28.03.2021р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

CULTURE OF BUSINESS COMMUNICATION AS A FACTOR OF FORMATION OF PROFESSIONAL COMPETENCE OF A POLICE OFFICER

Klim V.

cadet of 301 platoon

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Antufieva Viktoria

Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

Our society cannot exist without language, which is the most important means of communication and expression. Language is a national wealth, so the issues of language culture come to the fore. It should be noted that the culture of language is a problem that exists in any national community and is the subject of discussion and close attention of linguists, in general, people who are not indifferent to the prestige of their language. After all, the literary language of all nations differs from the colloquial, "folk" and requires constant careful care [1, 56].

There are the issues of mastering the rules of grammar, spelling, pronunciation and stress among the main issues of language culture. The study and proper use of linguistic means of expression, depending on the purpose and content of expression is also of great importance. A common type of communication between people in society is business communication. It is difficult to do without it in the sphere of economic, legal, diplomatic, commercial, administrative relations. The ability to successfully conduct business negotiations, competently and correctly conclude business papers at this time has become an integral part of human professional culture [2, p. 186].

Modern man must have the science of business relations, be able to establish and maintain civilized relations with people; the culture of business speech requires from speakers general culture, intelligence, politeness, knowledge of the norms of literary language and the ability to use them.

Of course, not all people can behave in accordance with generally accepted social norms, laws, traditions, which are approved by society. Therefore, the culture of communication of police officers is determined by whether they remain polite in various situations related to their professional activities, whether they show tolerance, maintain endurance, do not respond to rudeness to rudeness, even in conflict situations [3,79].

The policeman plays the role of an arbiter in situations of conflict. One of the moral and ethical responsibilities of police officers is to adhere to the correctness and dignified behavior of a representative of the executive branch. It is the service of the people's police that is one of the most important factors in educating citizens to respect the law and the law enforcement system in general. In the performance of his direct duties, the patrol officer is in constant contact with citizens, so he needs to remain calm and express his arguments clearly, despite harsh statements addressed to him and other provocative situations. The police officer must act within the law and not resort to acts that would cause a negative resonance in society. Tolerance, correctness, ability to communicate with people, purity of speech of a police officer - these are the main signs of decent behavior of a representative of the National Police of Ukraine.

One of the important professional skills of a police officer is the ability to avoid conflicts and encourage colleagues to communicate politely. You need to learn to follow facial expressions, eyes, understand the state of mind and analyze their own actions (whether criticism or selfishness prevails; it is worth offering help or better not to disturb a colleague), be friendly, sincerely happy and smile at colleagues.

In addition, it is important to monitor your own speech, its pace, to avoid unambiguous or incomprehensible intonations that cause emotional discomfort, not to use jargon slang. You should try to speak in a friendly manner and, if you make mistakes, immediately openly admit it. Of course, you can point out to colleagues certain mistakes, but in a form acceptable for professional communication. It is also worth noting that when communicating with colleagues, it is necessary to treat

everyone with respect, regardless of their rank or position, you must always remain friendly and tolerant.

Work relationships do not involve an open interest in private affairs, as this can lead to mistrust and deterioration of cooperation. Undoubtedly, there may be some misunderstandings between colleagues. If you do not follow the rules of communication, they can escalate into serious conflicts. Therefore, it is important for a police officer to decide on 28 communication strategies and tactics of their behavior depending on the significance of the situation. Public opinion about the entire National Police of Ukraine depends on the culture of business communication of a particular law enforcement officer. The policeman is the face of the entire law enforcement system of the state, and therefore it is important that the law enforcement officer shows correctness, friendliness, demonstrates impeccable knowledge of the law, purity of speech and readiness to always come to the rescue.

The communicative-speech culture of an individual is defined as a system of knowledge, norms, values and patterns of behavior accepted in society and the ability to implement them organically, naturally and effortlessly in business and emotional communication. Proficiency in the state language, grammatically correct, clear is an indicator of professional and general culture. This requires every police officer to be careful about language, to make the most of its unrestricted expression, and is a prerequisite for preventive and outreach work with different sections of the population. We consider the definition of organizational and psychological conditions for the formation of communicative and speech culture of future police officers to be prospects for further research.

References

1. Struganets L.V. Theoretical foundations of language culture / L.V. Struganets. - Ternopil, 1997. - 92 p.
2. Zagnitko A.P. Ukrainian business broadcasting: professional and non-professional communication / A.P. Zagnitko, I.G. Danyliuk. - Donetsk: LLC VKF "BAO", 2004. - 480 p.
3. Striletska M.V. Ethics of business communication: relationships in the team / [Electronic resource] / M.V. Striletska. - Access mode:

<http://www.bizslovo.org/content/index.php/ru/diloviy-etyket/160 - kerivnyk-pidlegliy / 657-etyka-dil-spilk-vzaemynyv-kolektyvi.html>

4. Sadovskaya V.S. Fundamentals of communicative culture / V.S. Sadovskaya, V.A. Remizov; [common. ed. Remizova VA] - М .: Humanit. ed. VLADOS Center, 2011. - 206 p.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ КОМУНІКАЦІЇ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Коваль Ірина

курсантка 110 взводу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Антуф'єва Вікторія Андріївна

викладач кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Будь-яка сфера професійної діяльності потребує певного рівня компетентної здібності. В наш час особливо актуально це питання постає для представників правоохоронних органів. Комунікативні здібності є визначальними у їх професійній діяльності і мають певну специфіку. Через недостатній рівень комунікативної компетенції та невміння спілкуватися з людьми знижується професіоналізм працівників правоохоронних органів.

Комунікативна компетентність заслуговує уваги кожного, адже вона забезпечує реалізацію мовного потенціалу в суспільному житті. Ця тема зацікавила велику кількість наукоців. О.Туринська вважає, що комунікативна компетентність формується в умовах безпосередньої взаємодії, тому базується на досвіді спілкування між людьми. Цей досвід, на думку вченого, «набувається не тільки у процесі безпосередньої комунікації, а також опосередкованої, в тому числі з літератури, театру, кіно, з яких людина отримує інформацію про характер комунікативних ситуацій, особливості міжособистісної взаємодії і засоби їх вирішення, тобто у процесі розвитку комунікативної сфери людина запозичує з культурного середовища засоби аналізу комунікативних ситуацій у

вигляді словесних та візуальних форм» [1, с.188]. Тобто, сучасному суспільству потрібно не тільки спілкуватися між собою, але і завжди розвиватися. Для того, щоб розвиватися людині потрібно поринути у світ театру, кіно. Погодьтеся зі мною, що з людиною, котра всебічно розвинена, компетентна набагато цікавіше спілкуватися та мати справу ніж з людиною, котра не може звести два слова до купи. Виходячи із слів О. Туринської виокремлено таке розуміння сутності комунікативної компетентності, як «сукупність знань, умінь і навичок, за допомогою яких людина може конструктивно спілкуватися та взаємодіяти у будь-яких життєвих ситуаціях, з різними типами особистостей, опираючись на набутий досвід та культуру спілкування» [1, с.188].

Особливу увагу також заслуговують особливості комунікації працівників правоохоронної системи. Вони вирішують різноманітні комунікативні завдання, спілкуються з певними категоріями населення за різних обставин та умов. З цього приводу ефективність професійного спілкування визначається рівнем комунікативної компетентності його учасників, і насамперед – самого працівника правоохоронних органів, зазначає О. Туринська. Для того, щоб мати належний рівень комунікативної компетентності, на думку дослідника, необхідно мати розвинуті перцептивні здібності й уміння : хоча б у загальному вигляді визначати характер особи, її настрій і внутрішній стан у конкретній ситуації взаємодії і на основі цього шукати адекватний стиль і тон спілкування в кожному конкретному випадку і в різноманітних ситуаціях. Поряд з цим, від правоохоронця вимагаються вміння співробітництва і координації дій із колегами [1, с.191]. Саме через те, що працівники правоохоронних органів не досить комунікативно компетентні вони не можуть знайти порозуміння із своїми колегами, потерпілими, особами, котрі якимось чином стосуються роботи поліцейського. Припускаючись таких помилок поліцейські ризикують своїм життям, адже якщо не знайти спільної мови із своїм товаришем по роботі, не визначитися з певним планом дій на місці події та діяти не згуртовано в таких випадках ніколи їх не буде чекати щасливий кінець та розкриття справи. Завжди потрібно діяти в команді, адже один воїн у війні

нічого не вартий. Тільки працюючи разом можна досягти очікуваного результату. А порозумітися можна тільки в тому випадку ,якщо ви комунікативно компетентні. Т. Крашеніннікова відзначає, що правоохоронець має володіти сукупністю знань та вмінь, що давали б йому можливість: адаптувати діяльність його органу до сучасних економічних, політичних та соціальних умов і вимог; поєднувати знання питань теорії з практикою, володіти сучасною, методологією обґрунтування управлінських рішень з урахуванням загальнолюдських цінностей, інтересів особи і суспільства та держави; уміло користуватися досягненнями інформаційних технологій [2, с. 5].

Важливим аспектом є те, що теорія без практики нічого не значить, тобто володіти певними знаннями в сфері спілкування та не спілкуватися з людьми ,не розвиватися по суті є тим самим ,що і знати все про зброю ,а у випадку коли її потрібно буде застосувати правоохоронець не зможе цього зробити. Л. Скіорська говорить, що комунікативна компетентність правоохоронця-це вміння розширювати або звужувати коло спілкування, регулювати його глибину; здатність розуміти і бути зрозумілим партнерам із міжособистісних взаємин; готовність і здатність особистості працівника до конструктивної вербальної та невербальної взаємодії з іншими об'єктами як професійного, так і побутового спілкування, що передбачає володіння ним певною сукупністю комунікативних знань, умінь і навичок. Основними джерелами набуття комунікативної компетентності особистості вчений вважає соціонормативний досвід народної культури; знання мов спілкування, що використовуються народною культурою; досвід повсякденного міжособистісного і професійного спілкування; досвід сприйняття мистецтва [3, с.115]. Науковець говорить про несформованість комунікативної компетентності правоохоронців і що вона проявляється в невпевненості у своїх силах, підвищеному рівні тривожності, нездатності контролювати свою поведінку та емоції, вразливість, низьку самооцінку, пригніченість, зайву сором'язливість, схильність до самозвинувачень, пасивність, безініціативність у професійній діяльності,

надання переваги одноманітній роботі, слабо виражене прагнення до досягнень і успіхів у професійній діяльності, ухиляння від виконання додаткових обов'язків, тощо [3, с.117].

Отже, комунікативна компетентність правоохоронців характеризується як необхідна умова їх професійного розвитку, яка передбачає формування системи специфічних знань і умінь, які мають як пізнавальну, так і особистісну природу, і складається з природних і набутих здібностей, знань і умінь, які суб'єкт отримує як в процесі навчання, так і безпосередньо в процесі професійної діяльності. Тільки гарно оволодівши своїми комунікативними здібностями, поліцейський зможе професійно виконувати свою роботу та покладені на нього обов'язки.

Література

1. Туринська О. Є. Комунікативна компетентність правоохоронців як умова їх ефективної професійної діяльності О. Є. Туринська Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія психологічна. 2012. Вип.1. С.185-195.
2. Крашеніннікова Т.В. Комунікативна компетенція працівника Національної поліції: Навчальний посібник. Дніпро: Адверта, 2017. 107 с.
3. Сікорська Л.Б. Зміст комунікативної компетентності працівників ОВС та її розвиток Л.Б.Сікорська Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2011. Вип. 1. С.106-119.

НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНІЙ МОВІ МАЙБУТНІХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: ОСНОВНІ ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ЩОДО МЕТОДІВ УДОСКОНАЛЕННЯ КОМУНІКАТИВНИХ УМІНЬ ТА НАВИЧОК

Козубенко Дар'я Григорівна

курсантка 103 взводу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Тягнирядно Євгенія Василівна

к.п.н., доцент, професор кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Сучасне українське суспільство швидко змінюється: воно стає більш відкритим та активним у політичній сфері та у захисті своїх прав і свобод. Тому громадськість наполегливо закликає правоохоронні органи до кардинальних змін. Суть реформування національної поліції полягає в тому, що поліція повинна бути не лише захисником прав, свобод та законних інтересів громадян, але й забезпечувати громадську безпеку, надаючи послуги в правоохоронній сфері, ґрунтуючи свою діяльність на принципах деполітизованості, верховенства закону, ринкової економіки і толерантності стосовно культурних, релігійних та етнічних груп.

У контексті правоохоронних реформ особливо важливо навчати майбутніх працівників поліції англійській мові. Реформування вітчизняної правоохоронної системи базується на найкращому світовому досвіді. Поліцейські системи в розвинених країнах, особливо у Франції та Великобританії, США, Італії, Канаді, Австрії, Японії, Німеччині мають багатовікову історію та багатий досвід, борються зі злочинністю та підтримують громадський порядок. Мовою спілкування між поліцейськими цих країн є англійська. У цьому контексті роль викладача іноземної мови у закладах вищої освіти підвищується, а вибір найбільш ефективної методики викладання стає доволі актуальним.

Вчені вивчали теоретичні основи спілкування, розвиток комунікативних умінь та навичок у різних галузях, особливо лінгвістику (Ф.Буслаєв, О.

Потебня), психологію (Л. Виготський, П. Гальперін, І. Зимня, М. Жинкін, О. Леонт'єв), методику (Н. Бабич, О. Біляєв, М. Вашуленко, Т.Донченко, О. Тарнопольський), освіту (В. Гриньова, В. Кан-Калік, Л. Рибалко, Л. Пасько, Т. Щербань) та ін.

Основним способом навчання іноземних мов здавна було читання і переклад. Приблизно в середині ХХ ст. на основі такого підходу сформувався граматико-перекладний метод опанування іноземних мов. Ключовим при такому методі є вивчення граматики, що дозволяє розуміти насамперед тексти іноземною мовою.

Останнім часом процес викладання іноземних мов в українських вищих навчальних закладах стає дедалі інтенсивнішим завдяки впровадженню різних технологій. На основі свободи вибору студентами, викладачі проводять тренінги з навчальних форм та методів.

Якісне навчання майбутніх працівників поліції англійської мови, зокрема вивчення юридичної термінології, повинне базуватися на ґрунтовному аналізі та порівнянні лексичних запозичень в обох мовах – інтернаціональних термінів. У професійній юридичній лексиці з точки зору перекладу та семантичної асиміляції О. Зеленська пропонує поділяти терміни на три групи: – справжні інтернаціоналізми *aspect* – аспект, *argument* – аргумент, *process* – процес, *etc.*; – часткові псевдоінтернаціоналізми, наприклад, *to discuss* – дискутувати та обговорювати, *license* – ліцензія та дозвіл, *control* – контроль і керування, керівництво, влада, *etc.*; – повні псевдоінтернаціоналізми, наприклад, *paper* – стаття (а не папір), *order* – порядок (а не ордер), *expertise* – компетентність (а не експертиза), *etc.* Такий поділ лексем на групи, на мій погляд, допомагає викладачеві одразу вказати слухачам на проблемні моменти у їх засвоєнні, попередивши помилки, зокрема у вживанні часткових та повних псевдоінтернаціоналізмів. Називаються вони так, тому що, хоч зовнішньою формою вони й нагадують українські слова, проте безпосередній переклад їх українською мовою найближчим за звучанням словом може привести до грубої помилки і навіть до викривлення змісту речення. – У США п'ятнадцять штатів

мають більше, ніж 1,000 поліцейських штату. Врахування особливостей засвоєння інтернаціональних термінів під час навчання англійської мови майбутніх поліцейських, на мою думку, сприятиме ефективнішому формуванню їх комунікативних навичок та вмінь, а отже, професійному виконанню обов'язків щодо захисту і охорони громадянських прав та громадського порядку в подальшій професійній діяльності.

Література

1. Зеленська О.П. Навчання курсантів і студентів англійської юридичної термінології. Молодь і ринок. № 11(82). 2011. С. 38–42.
2. Горська М.О. Особливості професійного навчання поліцейських у сучасних умовах. Особливості підготовки поліцейських в умовах реформування системи МВС України : зб. матеріалів I міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, 20 трав. 2016 р. / МВС України, Департамент патрул. поліції України ; Харків. нац. ун-т внутр. справ, Каф. спец. фіз. підготовки. Харків: ХНУВС, 2016. С. 116–120
3. Іванова О.В. Комунікативні вміння студентів на заняттях із англійської мови професійного спрямування. Актуальні проблеми педагогіки, психології та професійної освіти 2. Ч. 2. 2015. URL: <http://journals.urau.ua/apprfo> (дата звернення: 08.04.2019).

ДІАЛЕКТИЗМИ ТА ЖАРГОНІЗМИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Кушнарєва О.Б.

підполковниця поліції, ад'юнктка кафедри
кримінального права та кримінології

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Конопельський В.Я.

доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри кримінального права та кримінології

Одеський державний університет внутрішніх справ

Тяглість територіальних діалектів означає історичну тяглість народу, що їх створив і ними користується. В. Бондалетов, навівши кількісне співвідношення між мовами, які мають літературну мову і не мають її

(відповідно 300 та 3000), доходить висновку: територіальні діалекти – найпоширеніша форма існування мови [1, 62].

Попри вкрай несприятливі сучасні умови для збереження і розвитку територіальних діалектів (у зв'язку з урбанізацією, міграційними процесами, впливом засобів масової інформації та активною комп'ютеризацією життя людей) жива природна мова, якими є її територіальні різновиди, залишається невичерпним джерелом для подальшого розвитку мови у будь-якій її формі: чи то штучного страту (ідіома), а власне, стандартної (тобто літературної) мови, чи то природних, але соціально зумовлених різновидів мови, або корпоративних субмов. У сучасній українській лінгвістиці саме цим останнім нарешті перепала увага: з'явилися і монографії, і дисертаційні роботи, і словники [бібліографію з цього питання див. у монографії Л. Ставицької – 6]. Проте не всі форми соціальних діалектів стали об'єктом наукових досліджень. Крім того, не всі судження щодо них незаперечно слушні.

До соціальних діалектів (соціолектів) зазвичай зараховують жаргон(и), аргі, професійне мовлення. У ґрунтовній монографії Л. Ставицької зроблено ряд істотних уточнень щодо змісту кожного з понять. Особливо слушним, а головне актуальним для характеристики сучасного буття української мови нам здається обґрунтування потреби виокремити сленг як різновид живого розмовного мовлення, що оцінюється суспільством як літературно ненормативна, неофіційна мова із залученням жаргонізмів, арготизмів та знижених лексико-фразеологічних одиниць [2, 40–42]. Фактично ж ідеться про те явище, яке в російській термінології іменується просторіччям, хоча й з сучасними нашаруваннями на взір жаргонізмів/арготизмів. Мабуть, на тлі сленгу не варто було виокремлювати жаргонізовану розмовну мову [2, 46], а кваліфікувати її як різновид сленгу. Зважаючи на українські лінгвістичні реалії поняття сленгу варто доповнити такою характеристикою, як територіально-діалектна забарвленість, оскільки в Україні немає єдиного сленгу, а є їх множинність. Звичайно ж, українські сленги не позбавлені суржикізмів (дублетних до українських, а отже – зайвих запозичень з російської мови). А

проте і досі діалектна домінанта у містечках переважно західного регіону достатньо відчутна. Не варто скидати з рахунку й принципової внутрішньої відмінності між територіальними (адже це повні системи) та соціальними діалектами (цими неповними паразитивними щодо фонетики і граматики утвореннями на тілі національної мови). Саме тому територіальні діалекти визначають обличчя сленгу. На наше переконання, цю особливість сучасного розмовного українського мовлення потрібно культивувати, прищеплюючи і поширюючи думку про престижність регіональних різновидів живого мовлення з огляду на потужність їхніх сенсовиражальних, сенсопороджувальних [3, 21] та стилістичних потенцій. Тим паче, що цей процес цілком вписується у загальноєвропейську тенденцію діалектного ренесансу, щодо чого Я. Радевич-Винницький наводить низку неспростовно доказових фактів, покликаючись на ставлення до діалектного мовлення в сучасній Німеччині, Швейцарії, Італії [4].

Територіальні діалектизми так само, як і соціальні діалектизми, зокрема жаргонні, арготичні, можуть лаконічно, колоритно, експресивно виразно номінувати не лише окремі предмети, істоти тощо, а й складні явища, процеси, ситуації. Варто лишень їх актуалізувати та активізувати, напр. тусівка – балуша, комашня; приколюватися – шпиняти, фігня – циплик. І той закид, зроблений автором монографії «Арго, жаргон, сленг» щодо тривалого ігнорування жаргону в континуумі української мови, а згодом пасивної констатації фактів появи власне українських жаргонізмів та звинувачення в жаргонофобії і звичайних мовців, і лінгвістів (чомусь не персоніфікованої у дослідженні) доречно було б адресувати діалектологам, що мали б у своїх працях демонструвати вітальні для сучасного урбанізованого життя можливості територіальних діалектів, озвучених все ще численними мовцями. Вульгарно спрощеним видається твердження про примітивізацію мовців (у тому числі й лінгвістів), які негативно ставляться до навали жаргонно-арготичної мови з виразно кримінальним колоритом (що не раз констатовано у різних дослідженнях). Численне проникнення у більшість стилів літературної мови цих елементів означає наступ маскулатури, примітивної, зденаціоналізованої і

бездуховної в своїй суті, оберненої до гедоністичних, споживацьких примх людини. Логічним розвитком думки про домінуючу роль жаргонів/арго у процесах подальшого повноцінного розвитку української мови стало спеціальне застереження щодо обценної лексики, яку прилучено до соціальних діалектів [2, 48]. Тим самим і мовні екскременти визнано складовою національної мови.

На жаль, поза увагою сучасних дослідників соціолектів лишаються дитячі жаргонізми. А тим часом вони надзвичайно важливі для раннього періоду мовного, психічного і, зрештою, інтелектуального розвитку дитини. Не будемо спинятися на їхній семантиці (її досить докладно подано у курсі «Сучасної української літературної мови» [4, 196]. Наголосимо лише на таких ознаках дитячих жаргонізмів, як фонетична доступність для артикуляції дитиною кінця 1-го – початку 2-го року життя, двоскладовість та відкритість цих складів. Саме такі властивості спонукають новомовця до самостійної мовленнєвої діяльності. Легкість засвоєння спеціальної лексики, виробленої багатовіковою практикою народної педагогіки, стає джерелом радості й задоволення від успішної мовопраці. Дитячі жаргонізми в жодному разі не мають сприйматися як підігривання обмеженим можливостям мовця, адже їх вживання закінчується разом з періодом артикуляції лише двоскладових слів.

Достатньо багато авторитетних голосів лунає на користь виділення в українській мові просторіччя (бібліографію з цього питання див. у дисертаційних дослідженнях Р. Бесаги – [5] та В. Товстенко – [6]). Загальновідомий термін «просторіччя» вживають у двох значеннях: 1) просторіччя – знижена, фамільярна, зневажлива, груба аж до лайливого лексика (обценну лексику зазвичай не згадують); 2) просторіччя – літературно ненормативні явища всіх рівнів мови.

Соціальні діалекти у тілі національної мови – це неповні (переважно рівня лексики та фразеології), хоча й самодостатні системи. На нашу думку, в сучасній українській мові хоча й немає койне, але є близьке до нього явище сленгу в тому розумінні, яке ми запропонували, спираючись на дефініцію Л.

Ставицької та апелюючи до мовних реалій сьогодення з урахуванням їхніх перспективних інтенцій.

Література

1. Бондалетов В. Социальная лингвистика, Москва, 1987, 160 с.
2. Ставицька Л. Арго, жаргон, сленг. Л. Ставицька. Київ: Критика, 2005. 462 с.
3. Кісь Р. Мова, думка і культурна реальність. Львів: Літопис, 2002. 304 с.
4. Радевич-Винницький Я. Етика і культура спілкування. Львів: Сполом, 2001. 221 с.
5. Бесага Р. В. Нестандартизовані елементи в українській літературній мові: дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова». Ужгород, 1996. 241 с.
6. Товстенко В. Р. Просторіччя в українській мові як структурно-функціональне явище : дис. ... канд. філол. наук. : спец. 10.02.01 «Українська мова». Київ., 2000. 221 с.

USING TRAINING TECHNOLOGIES FOR THE DEVELOPMENT OF FUTURE LAW ENFORCEMENT OFFICERS' COMMUNICATIVE ACTIVITIES

Kushnir Diana

2nd year cadet

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Drapaliuk Kateryna

senior lecturer at the Department of Language Training

Odessa State University of Internal Affairs

Nowadays, in a world that has become more integrated, innovations spread fast and as a result of such progress there is a need for creative individuals, their intelligent thinking and the ability to design, evaluate and rationalize. The solution to this problem mostly depends on the content and methods of training future professionals.

Currently, more and more scientists are researching the introduction of innovative technologies in the educational process of higher education. The latest

technologies are seen as the use of new knowledge, techniques, tools, approaches to obtain effective results in the form of educational services, which differ in social and market demand. There is a lot of issues about the effectiveness of the use of training technologies in the educational processes of higher education institutions, which are increasingly penetrating our lives. [1, p.38-40]

It is an indisputable fact that communicative activity acts as an integrative component of the individual quality, which includes a certain knowledge, skills, abilities that will help the individual to develop and improve throughout life and with the help of which a person can constructively communicate and interact with different types of personalities in any life situations, based on experience and culture of communication. [2, 3]

The system of techniques and tasks aimed at the formation and development of communicative opportunities during training, distinguish the following groups: techniques aimed at uniting the platoon as a team, the development of interaction; techniques that stimulate cadets' awareness of their communication skills, assessment of personal qualities and traits that may be necessary for effective professional communication; techniques that form communication skills and overcome difficulties in communication. [4, p.38]

In the development of the group process can be underlined the diagnostic and developmental stages. The diagnostic stage begins with the fact that all participants should think about their individual psychological characteristics, evaluate them, find out their own attitude to them. Along with self-knowledge, the coach also learns about the individual psychological characteristics of the training participants. [5, p. 61]

The developmental stage is aimed primarily at eliminating the shortcomings identified during the training work, as well as the development of various components of communicative competence. The atmosphere created by the techniques aimed at uniting the platoon helps a person to understand how he is perceived by others, and in accordance with the identified shortcomings to change them for the development of the communicative sphere. [5]

Significant experience of communicative trainings exists abroad.

For example, the US police have widespread training in verbal and nonverbal communication. The basis of the training is to provide police officers with verbal and non-verbal communication skills, in the presence of which it is possible to prevent violent conflict resolution.

In Germany, anti-stress communication trainings are conducted for police officers. They take into account the influence of psychological factors on trauma in the performance of official duties, on alcohol abuse, on the use of substances, drugs and their precursors. During the training, participants improve and expand their personal experience of coping with stressors. Training gives a powerful impetus to self-realization.

Based on the National Academy of Internal Affairs L. Moroz has introduced communication skills training for police officers, which combines five programs: entry level communication training; training to establishing psychological contact ; training in the development of information retrieval skills; training of psychological influence; management communication training. [6, p. 221]

Thus, the introduction of training allows cadets to understand the importance of communication for their future specialty, increases motivation and desire for self-improvement and self-development. As practice shows, the introduction of such classes gives a fairly high rate of improving the communication capabilities of future law enforcement officers.

References

1. Bykova V., Nikolova N. Training - a form of interactive learning, Osvita, 2010, № 2, p. 38-40.
2. Orban-Lembrik L.E. Psychology of professional communication: a textbook, Chernivtsi: Knyhy-XXI, 2010, p. 528.
3. Turinska O.Ye. Communicative competence of law enforcement officers as a condition of their effective professional activity, Turinska O.Ye., Samokhvalov O.B., Collection of scientific works № 60. Series: pedagogical and psychological sciences, Khmelnytsky:Publishing House, 2011.

4. Vityuk N.R. Philosophy, sociology, psychology: a collection of scientific papers, chapters. ed. Bulakh I.S. - Ivano-Frankivsk: Play, 2002, Issue 7, Part 1, p. 89, p. 38.

5. Lishchynska O.A. Methods of individual and group work of a novice psychologist: a textbook, Kamyanets-Podilsky: Alphabet, 2004, p. 61.

6. Moroz L.I. Professional and psychological training in the formation of the personality of the specialist (as example of police officers): monograph, Liudmyla Ivanivna Moroz, Ivano-Frankivsk: Nadvirna printing house, 2007, p. 221.

FORMATION OF CULTURE OF ENGLISH-SPEAKING

BUSINESS COMMUNICATION

Куш Максим В'ячеславович

курсант I курсу

Харківський національний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Кальченко Тетяна Михайлівна

старший викладач кафедри іноземних мов

Харківський національний університет внутрішніх справ

The latest trends in the rapid development of the education system in Ukraine have significantly influenced the modernization of higher language education in the context of the European space. With the acceleration of globalization and expansion of international business ties in Ukraine with other countries at the political and economic levels, there is a need for highly skilled specialists not only in certain areas, but in specialists also capable of navigating in the business world.

Integration into the world cultural, educational and economic space requires qualitative training of specialists capable of successful professional activities in the world community. New living conditions, new requirements for the future specialist, new methods of recruitment require improvement of approaches to the preparation of a modern specialist. In this context, knowledge of a foreign language, especially English, as a language of international business, becomes a need for a person. In this regard, before modern universities, it is a task to provide specialists in language training, which meets the requirements of a modern economically developed society; to develop professionally-oriented communicative skills in future specialists, which

will allow them to successfully develop, communicating freely in a foreign language [1, p. 35].

The level of culture of business communication largely determines the success of specialists, including economic, political, social, which should be able to navigate well in a variety of communicative situations, choose adequate means, methods and techniques of communication and convincingly express their opinion. High professionalism, formation of value outlook and wide erudition - this is far from an exhaustive list of requirements for a modern specialist. The future specialist must be predicted to forecast a market situation and taking into account social, psychological, political and other factors that will allow you to choose priority areas in learning. But the most important requirement today, which will ensure the competitiveness of the future specialist in the labor market, is a combination of narrow professionalism and versatility [2, p. 31].

When mastering arsenal of linguistic means, special attention should be paid to the development of culture of business communication. "Culture - everything created by humanity to meet its material and spiritual needs" [3, p. 73]. The culture of business communication is the interaction of people, based on ethical norms, values, rules. Knowledge of etiquette, behavioral culture are key conditions for successful work in any organization, especially while working with representatives of foreign firms. Foreign language is an important element of general and professional culture, one of the most important communication facilities.

Intercultural professional communication is a process of direct professional interaction of business cultures, which is carried out within the framework of controversial national stereotypes of thinking and behavior. It is impossible to correlate linguistic means with linguistic behavior without knowledge of the language of the country being studied. In order to achieve mutual understanding in the intercultural communication, the specialist must not only know the professional picture of the world, but also be able to establish contact, focus on the national-specific features of its partner, experience and understand the interlocutor as a representative of a particular social group [4, p. 141].

Any study of a foreign language for professional orientation, according to Hutchinson T., is based on asking: «Why does this learner need to learn a foreign language?» and prevents an actual interaction of all participants in this educational process, which will provide a mutually objective exchange of information through the use of a foreign language, as well as the acquisition of communicative skills to solve profession problems and tasks [5, p. 204].

The system of teaching a foreign language is based on the principles system. Consequently, L.S. Panova defines the following didactic principles: scientific character, availability and feasibility, systematic, consciousness, activity, visibility, individual approach to students, the communication of theory and practice, interconnection between education and learning, motivation to study a foreign language, professional orientation and others. [5, p. 205].

Today, a communicative approach to the study of foreign languages becomes more and more widespread, which aims to develop skills in communication in one form or another (reading, writing, conversation, listening to language) and helps to remove natural stiffness when communicating with an other-speaking interlocutor. According to its terms, the lexical and grammatical correctness of the statement is secondary to its goal – communication. The main criterion for its achievement is the successful transfer or perception of the desired message.

Consequently, the facility of the English language at the professional direction of future lawyers is the maximal fulfillment of professional spheres. Therefore, it is necessary to bring the content and methods of learning to the practical needs of students, with mandatory consideration of their interests and the necessary motivation. It is worth picking up a training system that reflects modern and professional problems of employees of legal utensils and ways of their practitioner. It is advisable to use interactive learning methods that allow you to bring in real terms and contribute to the comprehensive development of students.

Література

1. Sinitsina V.V., the development of professionally directed communicative skills of students in the process of studying business English / V. V. Sinitsyn, G. V. Poultry. Donetsk, 2009. P. 35-37.
2. Matsko. O. Basic rules of label communication. Divolvo. 2018. No. 5. P. 31-35.
3. Voronkova V.G., Belichenko A.G., Melnyk VV Ethics of business communication. Training manual for universities (recommended by the Ministry of Defense of Ukraine): Tutorial 2017. 312 p.
4. Kravchenko, V. Yu. Ethics and Psychology of Business Communication: Conspect of Lectures Ivano-Frankivsk: IFNTUNG, 2018. 109 p.
5. Lebedeva M.O. Features of teaching English professional orientation to students of the Faculty of Law. Materials of the conference Modern methods of teaching a foreign language professional orientation in a higher school. K. 2013, NTUU "KPI". P. 204-213.

IMPORTANCE OF DECENT ENGLISH COMMUNICATIVE SKILLS FOR LEGAL PROFESSIONAL SPHERE

Marola Katerina

Student

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Baadzhy Nataliia

Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

A lawyer is a profession that concerns all aspects of social life. Everything that is subject to legal regulation is the domain of lawyers. Many experts in the field of jurisprudence these days ask themselves the question - "does a lawyer need English?"

Proficiency in legal terms and terminologies is very important in legal profession irrespective of the country/state/region, native English speaking or non-native English speaking, reason being multi fold increase in globalization and international business. In pursuance of successful careers, people are moving from one country/state/region to another and they are applying their academic knowledge acquired in their native country/state/region, to the respective country/state/region of

their employment. In this scenario it becomes utmost necessary in legal profession to be very well versed in legal terminologies which are universally applicable, while entering the market as qualified lawyer, and communicating/ interacting with prospective clients/ colleagues of different regions. While effective interaction includes both written and verbal communication skills, it emphasizes the need for proper training in Legal language. Learning legal terms is the only sure shot way of succeeding in lawyering / legal profession. Due to the challenging market for lawyers, it is a necessity for all lawyers. [1]

The law industry has a very distinct language that anyone needs to master if they're going to make it in the field, particularly when you consider that this type of English is used internationally. Learning English alone isn't enough – this is a very specific language, and international law firms expect their lawyers to have a clear grasp of the specialist vocabulary required for legal matters. It's vital that the correct words are used in the right context and that all parties understand the meaning of the document presented to them, and that means anyone dealing with or drafting contracts needs to have a thorough grasp of this style of English unless they want to be responsible for costly errors. [2]

It isn't only vital in the more technical aspects of the law industry, but also at the most basic level—employment. Being proficient in such matters often forms a huge part of law firms' recruitment processes, and that means the importance of learning legal English can never be underestimated. Fail to have a thorough grasp of the vocabulary and you simply won't be able to progress in the industry, so make sure you're familiar with such complex terminology and you'll be able to make your mark in the international arena without a thing holding you back. [3]

There are different kinds of legal writing: for example, academic legal writing as in law journals, juridical legal writing as in court judgments, or legislative legal writing as in laws, regulations, contracts, and treaties. Another variety is the language used by lawyers to communicate with clients requiring a more "reader-friendly" style of written communication than that used with law professionals. [4]

For lawyers operating internationally, communicating with clients and other professionals across cultures requires a need for transnational legal awareness and transcultural linguistic awareness. Whatever the form of legal writing, legal skills and language skills form a vital part of higher education and professional training.

Legal English has particular relevance when applied to legal writing and the drafting of written material, including:

- legal documents: contracts, licenses, etc.
- court pleadings: summonses, briefs, judgments, etc.
- laws: Acts of Parliament and subordinate legislation, case reports
- legal correspondence

Legal English has traditionally been the preserve of lawyers from English-speaking countries which have shared common law traditions. However, due to the spread of Legal English as the predominant language of international business, as well as its role as a legal language within the European Union, Legal English is now a global phenomenon. It may informally be referred to as law speak. [5]

In general, a legal language is a formalized language based on logic rules which differs from the ordinary natural language in vocabulary, morphology, syntax, and semantics, as well as other linguistic features, aimed to achieve consistency, validity, completeness and soundness, while keeping the benefits of a human-like language such as intuitive execution, complete meaning and open upgrade. However, Legal English has been referred to as a "sublanguage", as legal English differs from ordinary English. A specialized use of certain terms and linguistic patterns governs the teaching of legal language. Thus, "we study legal language as a kind of second language, a specialized use of vocabulary, phrases, and syntax that helps us to communicate more easily with each other".

References

1. Indian Institute of Legal English. Available at: <https://indianinstituteoflegalenglish.com/the-importance-of-learning-legal-english-for-lawyers/>
2. David Crystal "Tales of the English Language" (Penguin Books, 2004),

part 7.4.

3. BLOGS 6. Living Writing & Thriving. Available at: <https://www.blogs6.com/2012/09/the-importance-of-learning-legal-english/>

4. Daniel R. White's Still The Official Lawyer's Handbook (NY: Plume / Penguin 1991)

5. Bane Butler, D. Strategies for Clarity in Legal Writing. Clarity 70. Aspen Publisher: New York. 2013

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ КОМУНІКАЦІЇ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Михайловська В.

студентка 3 курсу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Ахмедова Ельміра Раятівна

старший викладач кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Комунікативні вміння необхідні співробітнику правоохоронних органів для спілкування з різними категоріями громадян. Комунікація – це процес передачі і сприйняття інформації, в ході якого відбувається формування відносин між учасниками цих відносин. В процесі службової діяльності перед працівниками поліції постійно виникають завдання, вирішити які необхідне негайно і в короткий проміжок часу розпізнати характер події, оцінити його і прийняти рішення. Вирішення даної проблеми залежить багато в чому і від готовності співробітників поліції до професійного спілкування.

Професійно-комунікативна культура співробітника поліції являє собою культуру людських взаємин, основу яких складають комунікабельність та здатність організувати процес спілкування. Комунікабельність у професійній діяльності співробітника поліції також передбачає вміння слухати, висловлюватися, підтримувати бесіду і змінювати тему, знаходити правильну форму поведінки з громадянами, колегами. Вона сприяє контактності, тобто здатності вступати в психологічний контакт, формувати довірчі відносини у зоні взаємодії.

З огляду на наявність таких професійних якостей, як комунікабельність і контактність, можна говорити про комунікативність як якість особистості співробітника поліції. Комунікативність визначається як здатність до групової діяльності, взаєморозуміння, міжособистісної та міжкультурної взаємодії. Успішність такої діяльності багато в чому визначається вмінням грамотно і професійно будувати своє спілкування.

Останні дослідження показують, що розвиток комунікативних здібностей у майбутніх співробітників правоохоронних органів може бути досягнутим за допомогою навчання не тільки спеціальних дисциплін, а й дисциплін, що формують комунікативні здібності та навички культури спілкування. Провідна роль в цьому, безумовно, відводиться іноземній мові.

Курс іноземної мови у вищих навчальних закладах МВС носить комунікативно-прагматичний та професійно орієнтований характер і має на меті не тільки освоєння майбутніми співробітниками правоохоронних органів навичок спілкування іноземною мовою, а й підвищення їх професійної компетентності. Іноземна мова має набір методичних засобів, які сприяють формуванню умінь і навичок, необхідних поліцейському в його професійній діяльності. Це – аналітико-синтетичні навички, логічні висновки на основі індукції і дедукції, здатність до моделювання та прогнозування.

Отже, інтернаціоналізація права, боротьба з тероризмом і організованою злочинністю вимагають від представників правоохоронних органів різних країн спільних дій. Володіння навичками іншомовної комунікації дає можливість поліцейським оптимально використовувати свої вміння для інтернаціонального ділового спілкування. Іноземна мова є засобом формування особистості співробітника поліції в якості носія культури власної країни і зразка толерантного ставлення до інших народів.

Література

1. Коблов Ф. Ч. Коммуникативная компетентность и культура общения в

служебной деятельности сотрудника полиции. Вестник Костромского государственного университета. Серия: Педагогика. Психология. Социокинетика. 2012. Т. 18, № 4. С. 79–82.

2. Кравчук Л. С., Навроцкая И. Н., Земляков В. Д. О роли иностранного языка в формировании профессиональной компетенции сотрудников полиции. Историческая и социально-образовательная мысль. 2015. Т. 7, № 6, ч. 2. С. 275–278. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/o-rol-i-inostrannogo-yazyka-v-formirovanii-professionalnoy-kompetentsii-sotrudnikov-politsii> (дата звернення: 20.02.2019).

3. Хайрутдинова И. В. Иноязычные коммуникативные умения как компонент общепрофессиональной компетенции руководителя органов внутренних дел. Педагогический журнал. 2017. Т. 7, № 1А. С. 107–116.

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Негруца Тетяна

студентка 3 курсу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Ахмедова Ельміра Раятівна

старший викладач кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

На сьогоднішній день, актуальним є вивчення проблем підвищення професійної комунікативної компетентності майбутніх юристів. Аналізуючи стандарти вищої професійної освіти протягом останніх декількох років, не можна не зазначити, що помітно підвищився рівень вимог, щодо володіння іноземною мовою студентам нелінгвістичних навчальних закладів. Окрім цього володіння іноземною мовою охоплює не тільки вміння здобувати професійну підготовку. Відповідно до цього одним із елементів комунікативної компетентності майбутніх юристів є володіння іноземною мовою на рівні, доступному для сприйняття реципієнтом.

Комунікація загалом відіграє провідну роль у професійній діяльності фахівців, які працюють у сфері «суб'єкт-суб'єктивних відносин», тобто мають професію, яка пов'язана з наданням певних теоретичних знань чи то

консультацій, тощо [1, с.44-48]. Саме тому навчання іноземної мови як засобу комунікації у процесі майбутньої професійної діяльності є пріоритетним завданням викладача. Мало дослідженим є питання про те, що комунікативна компетентність - це знання і дотримання певних норм спілкування для того, щоб привернути до себе увагу співрозмовника, бути зрозумілим і могли підтримати розмову. Таким чином, формування іншомовної професійно-комунікативної компетентності майбутніх юристів, необхідної їм для обробки та використання інформації іноземною мовою є актуальною проблемою сучасної професійної вищої школи. Також, слід розкрити поняття «комунікативна компетентність майбутнього юриста» - це сукупність мовних знань і навичок, які дозволяють фахівцю здійснювати вибір засобів спілкування відповідно до мовленнєвої ситуації, так зазначила у своїй літературі О. Усманова [2,с.251-266]. Професійно-комунікативну компетентність майбутніх юристів в умовах середнього професійного навчального закладу протрактовано як інтегративне особистісне утворення, єдність професійної культури і об'єктивної необхідності професійного знання, вміння та компетенції, а поняття «професійно-комунікативна компетентність майбутнього юриста» визначено як його готовність і здатність до діалогу у вирішенні професійних проблем, як міра володіння здібностями в галузі професійної комунікації на достатньому рівні для ефективного вирішення завдань, що виникають при виконанні професійних функцій. Феноменом комунікативної компетентності є те, що вона має міждисциплінарний характер, тому сам термін належить до понятійного апарату різних наук, а саме лінгвістики, психології, педагогіки, соціології, культурології, філософії та інших [3,с.324].

Отож, комунікативна компетентність є ключовою і той факт, що сьогодні сучасний фахівець працює в різних соціально-економічних умовах з представниками різних професійних спільнот і культур, дозволяє виділити комунікативну компетентність як одну з основних ланок в професійній освіті. Комунікативна компетентність майбутніх правознавців має інтегративних зміст, адже поєднує в собі не лише використання мовної системи, але й

соціальний феномен, що функціонує поряд з іншими видами людської діяльності. Сьогодні сучасний фахівець з права працює в різних соціально-економічних умовах з представниками різних професійних спільнот і культур, що дозволяє виділити комунікативну компетентність як одну з основних і в професійній освіті, і в галузі знань 081 «Право» зокрема.

Література

1. Юхимець О. І. Інтегративний зміст комунікативної компетентності майбутніх правознавців. ScienceRise: Pedagogical Education, 2017. № 11 (19). С. 44–48. DOI: 10.15587/2519-4984.2017.116815.
2. Храмцова А.Б. Формирование коммуникативной компетентности студентов – будущих юристов // Храмцова А.Б. – Вестник СамГУ. – 2008. – № 1(60). – С. 251–266.
3. Семенов О. М., Насіненко Л. А. Професійна комунікативна підготовка майбутніх юристів: теорія і практика: монографія. Суми: СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2015. 324 с

ЛІНГВОКУЛЬТУРНІ ФАКТОРИ ПЕРЕДАЧІ ЮРИДИЧНОГО ТЕКСТУ

Норець Леся Євгенівна

курсантка 202 взводу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Киселевич Ірина Валентинівна

старший викладач кафедри загальноправових та

соціально-гуманітарних дисциплін

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Переклад будь-якого юридичного тексту в умовах міжкультурної комунікації здійснюється з урахування основних особливостей мовної культури, типу й механізму кодування української й англійської мов [1, с.34]. Такий підхід дозволяє виявити нову точку зору стосовно вирішення практичних задач, пов'язаних з проблемами перекладу юридичного тексту. Головну роль у цьому зв'язку відіграє не тільки знання правових норм, юридичної термінології

та судово-процесуальної системи, але й особистісні якості перекладача, тому що передача будь-якого тексту припускає взаємодію суверенних національних мов і, відповідно, культурних концептів. Для адекватної передачі тексту є необхідним володіння специфікою образів і пов'язаних з ними програмами діяльності тих типів культур, між якими відбувається комунікація [2, с.185].

Дослідницьким шляхом доведено, що будь-які фрагменти дійсності, зв'язки й відносини висвітлюються в мові як у суспільному явищі. Для досягнення максимально наближеного й адекватного сприйняття чужої лінгвокультурної спільності, необхідно стати учасником комунікативного процесу за допомогою текстів-перекладів юридичної тематики. Саме передача тексту є однією з форм взаємодії культур, яка надає нам уявлення про чужу культуру [1, с.35]. Наприклад, під час перекладу лексики кримінального права, слова англійського походження, які ввійшли до словникового складу української мови, такі як *felony* та *misdemeanor*, потребують конкретнішого тлумачення, ніж звичайне інформаційне повідомлення. *Felony* (фелонія) – це категорія тяжких злочинів, яка, за ступенем небезпеки, посідає місце між державною зрадою та місдиміном. Відповідно до кримінального законодавства Великої Британії та США, злочини, які вважаються фелонією, караються ув'язненням від одного до кількох років. *Misdemeanor* (місдиміном) – це категорія адміністративних правопорушень, які караються штрафом або ув'язненням до одного року [3, с.16]. Під час юридичного перекладу постійно порівнюються правові системи, в яких система-джерело й система-реципієнт належать до різних правових типів (романо-германського чи континентального, звичаєвого права чи *common law*, релігійно-традиційного, мішаного). Історично склалося так, що в кожному суспільстві або на кожному культурному просторі існує своє розуміння права, у зв'язку з чим виникають відмінності у визначенні та розумінні правових понять, незважаючи на постійний процес інтеграції правових систем у Європі [4, с. 81].

Поняття взаємодії культур передбачає наявність загальних або приватних елементів, розбіжностей, збігів, що дозволяє відрізнити одну лінгвокультурну

спільність від іншої. Будь-який перекладач, працюючи з юридичним текстом, має враховувати вимоги узусу – мовленнєві звички носіїв мови передачі тексту, не порушуючи звичайне сприйняття правового документа [5, с.12-13].

Найповніше спілкування між різномовними комунікантами відбувається шляхом створення мови передачі тексту, комунікативно рівноцінного іншомовному оригіналові, тобто шляхом його перекладу. Поняття «комунікативна рівноцінність» текстів є дуже важливим для розуміння механізму передачі іншомовного матеріалу. Для комуніканта два тексти є рівноправними формами існування того самого повідомлення в їх функціональному й структурно-семантичному ототожненні. Під час передачі юридичного тексту досягнення такої адекватності можливо лише тоді, коли сам перекладач має знання з юриспруденції як іноземною так і рідною мовою [6, с.5-6].

Юридична мова – це мова держави, і це правило не можна порушувати. Найбільша проблема – неможливість, у деяких випадках, знайти точний, адекватний переклад з однієї мови на іншу. Це ускладнює роботу перекладача, створює певні перешкоди у використанні іншомовного юридичного документа [7, с.81].

Різні види перекладацької діяльності неоднаково зберігають близькість до перекладу і, відповідно, відтворюють оригінал з більшою або меншою повнотою. Оскільки ідеальний переклад не зовсім є можливим, то перекладачеві доводиться йти на компроміс [8, с.12].

Ступінь реального наближення двомовної комунікації з перекладом до комунікації одномовної залежить не тільки від майстерності перекладача, але й від низки об'єктивних обставин, до яких належать властивості тексту, що перекладається, і спосіб перекладу [1, с.40]. Юридичний документ, наприклад, є документом особливого перекладу, де мова має забезпечувати реалізацію суспільного призначення і відповідності правовому узусу.

Працюючи над юридичним текстом, перекладач навмисно відходить від структурної та змістової відповідності між двома сторонами комунікації на

користь їх рівноцінності в плані дії. Так, юридичний текст – одна з найважливіших життєвих форм виразу права, яка має текстові особливості, своєрідний мовний вираз. Більшість учених-лінгвістів і вчених-правознавців погоджуються в тому, що будь-який юридичний текст, незалежно від його функціонального призначення і прагматичної ролі, має логічну, лексичну й граматичну основи, певним чином організовані з метою передачі інформації. Крім того, мова перекладу юридичного документа має, в цілому, відповідати трьом умовам: бути точною, зрозумілою й достовірною. Текст більшості документів має бути рівним і спокійним за стилем, і не викликав би додаткових асоціацій й не відволікав би від суті документа. Нейтральний виклад юридичних норм підвищує ефективність правового регулювання, а якість юридичного перекладу певним чином впливає на ефективність правозастосування й ступінь регламентації конкретних стосунків [4, с.82-83].

Література

1. Циткина Ф. А. Терминология и перевод. – Львов: Вища школа. – Изд-во Львов. гос. ун-та, 1988. – 156 с.
2. Юськів Б. М. Міжкультурна взаємодія юристів: проблеми семантики та диференціації термінів // Проблеми культури професійної мови фахівця: теорія та практика. Матеріали VIII міжвузівської науково-методичної конференції. – Донецьк: Вид-во Донецьк. юридичного інституту при ДонНУ, 2008. – С.185-188.
3. Дерді Е. Т. Словотвірні та структурно-семантичні характеристики англійських юридичних термінів: Автореф. дис. канд. філол. наук: - К.: КНУ ім. Т. Шевченка, 2003. – 19 с.
4. Максма А. Г. Прийоми семантизації іноземних слів у процесі вивчення юридичної лексики у вищому навчальному закладі. // Проблеми культури професійної мови фахівця: теорія та практика. Матеріали IV міжвузівської науково-методичної конференції. – Донецьк: вид-во Донецьк. юридичного інституту при ДонНУ, 2004. – С.81-85.
5. Токменко О. Є. Європа національних мов і Європа багатомовності (Мови в професійній освіті: ключові концепції) // Іноземні мови в навчальних закладах, 2003. - №3. – С.12-16.
6. Канделаки Т. Л. Основные группировки терминологических единиц упорядоченных терминологий // Вопросы языкознания, 1987. - №6. – С.84-89.
7. Пиголкин А. С. Язык закона. – М.: Юридическая литература, 1990. – 192 с.

8. Уфимцева А. А. Лексическая номинация (первичная нейтрализация) // Языковая номинация. – М.: Просвещение, 1977. – С.4-12.

РОЗВИТОК АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У СУЧАСНИХ РЕАЛІЯХ

Пастух Ілона Валеріївна

курсантка 101 взводу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Тягнирядно Євгенія Василівна

к.п.н., доцент, професор кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

There are no shortcuts to any place worth going.

Helen Keller

Значення англійської мови в сучасному світі настільки вагоме, що її знання не є розкішшю. Знання англійської мови в сучасному світі є своєрідним вікном у світ. Володіючи цією мовою- міжнародного спілкування, можна досягти поставлених цілей за допомогою нових можливостей.

Важливість англійської мови в сучасному світі настільки велике, що її знання не є привілеєм і розкішшю. Колись і комп'ютери, так само як мобільні телефони, могли собі дозволити лише люди певного соціального класу. Зараз такі речі є предметами першої необхідності. Те ж можна сказати і про англійську мову. Її вивчають в усіх освітніх закладах: у школах, університетах, на курсах. А в наш час цифрових технологій будь-який бажаючий може вивчити англійську дистанційно, не виходячи з дому. Освічена людина просто зобов'язана володіти англійською мовою, оскільки саме вона є ключем до подальшої самоосвіти та самовдосконалення [4].

Вивчення мови – процес, безумовно, творчий і пізнавальний, проте чомусь найчастіше студенти та курсанти не досягають поставлених цілей у навчанні, і скоро їм набридає й сама мова, і культура, і навчання взагалі. Тому зміст навчання повинен відповідати інтересам і потребам студентів і курсантів. Ця особливість змісту навчання іноземної мови проявляється, передусім, у

моделі фахівця, до якої включені професійні знання, навички та вміння здійснення професійної діяльності, складові кваліфікаційні вимоги до фахівця. Таким чином, модель фахівця виступає як результат засвоєння змісту навчання взагалі та змісту навчання іноземної мови зокрема. Оскільки ефективне професійне спілкування в межах міжнародного співробітництва неможливо без знань, а також навичок і вмінь у галузі технічних і спеціальних дисциплін та вміння спілкуватися не тільки рідною мовою, але й іноземною. Безумовно, перелічені вище знання, навички та вміння здійснення професійної діяльності є лише незначною частиною знань, а також навичок і вмінь, що формуються у процесі навчання іншомовного професійного спілкування. Проте їх урахування дозволяє більш чітко визначити цілі навчання іноземній мові майбутніх фахівців, а також раціонально відібрати зміст навчання, що враховує комунікативні потреби курсантів цих спеціальностей. Внутрішній взаємозв'язок комунікативних потреб і цілей навчання диктує і спосіб вираження комунікативних цілей навчання шляхом трансформації виявлених комунікативних потреб через рівні необхідної комунікативної компетенції та переліки комунікативних завдань, що вирішуються засобами іноземної мови. При цьому зміст навчання іноземній мові для професійного спілкування служить показником якісних і кількісних характеристик рівня комунікативної компетенції як підсумку навчання мови курсантів і студентів немовних спеціальностей.

Володіння іноземною мовою – це корисне вміння, яке дозволяє одержати доступ до іноземних сайтів і друкованих видань. З часом можна навчитися не тільки читати і писати іноземною мовою, але і думати, а отже, створювати іншомовні презентації, відвідувати міжнародні конференції та тренінги, вести ділове листування. Такі знання іноземної мови роботодавець обов'язково оцінить. Це підвищує професійну кваліфікацію поліцейського і робить його більш конкурентоспроможним на ринку праці. Знання іноземної мови значно розширює можливість поліцейського застосовувати свої знання на користь людства, а також є засобом постійного розвитку, не лише професійного, а

також особистісного [1]. Англійська мова здобула статус глобальної через такі чинники, як активна колонізацію територій, які згодом стають незалежними, але обирають її як державну мову (США, Канада, Австралія); традиційне вивчення цієї мови місцевими елітами для розширення можливостей у колишніх колоніях Великобританії на різних континентах (Індія, Гонконг, Філіппіни); використання цієї мови офіційними міжнародними організаціями, при цьому штаб-квартира однієї із найвпливовіших з них, ООН, знаходиться в Нью-Йорку. Вивчити іноземну мову, навіть таку просту, як англійська, не так швидко, тримісячних або піврічних курсів для отримання фундаментальних знань недостатньо. Добре оволодіти мовою – справа витратна за часом і фінансами (якщо ви, звичайно, не володієте настільки сильною мотивацією, що здатні вивчити мову самостійно). У зв'язку з розширенням міжнародних контактів, у ході яких відбувається інтенсивний обмін професійно значущою інформацією, іноземна мова стала засобом спілкування фахівців різного профілю. Саме тому в нашій державі все більше уваги приділяється іноземній мові, яка є основою підготовки висококваліфікованих спеціалістів з урахуванням професійних потреб [5]. Також, на нашу думку важливим аспектом є те, що мовна політика України має реалізуватися також в андрагогічній моделі навчання, яка складається зі свідомого прагнення людини до самореалізації, самостійності, самоуправління. До андрагогічних принципів належать пріоритет самостійного навчання; принцип спільної діяльності, ґрунтування на досвіді того, хто навчається, індивідуалізація; системність, контекстність, актуалізація результатів; ефективність навчання, розвиток освітніх потреб, усвідомлюваність навчання.

Отже, можна зробити такий висновок у сучасних реаліях розвиток англійської мови для кожної людини, яка прагне побудувати хорошу кар'єру, розширити межі свого спілкування, черпати новітню інформацію з першоджерел, відкрити нові життєві перспективи і врешті-решт урізноманітнити своє життя і зробити його більш цікавим, вивчення англійської мови просто необхідно. Володіння англійською також дозволяє фахівцеві

підтримувати свою конкурентоспроможність. Роботодавці завжди вважають за краще брати на роботу того, хто володіє більшими навичками, навіть якщо не всі з них будуть на запропонованій посаді.

Література

1. Кравчук Л. Якісна підготовка навчально-методичного забезпечення іноземної мови. Освіта технікумів і коледжів. 2008. №1.
2. Москаленко С. А. Вплив мотивації на ефективне засвоєння іноземних мов / С. А. Москаленко // Новітні технології навчання. 2009. №57.
3. Пуховська Л.П. Вивчення іноземних мов у контексті формування Загальноєвропейського освітнього простору. Сучасні Технології викладання іноземних мов у професійній підготовці фахівців: зб. наук.ст. Київ:КІТЕП, 2000. С.32- 38.
4. Щербак С.Ф. Педагогічна евристика: мистецтво оволодіння іноземною мовою. М.; Педагогіка, 1991.

ПРОБЛЕМАТИКА ПЕРЕКЛАДУ АНГЛОМОВНОГО ТЕКСТУ

Півень Назар Геннадійович

слухач 1 курсу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Лісовська Алла Олегівна

к.філол.н, доцент кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Сучасне діловодство у зв'язку із розвитком технологій, співпрацею з міжнародними компаніями та організаціями, залученням інвесторів у підприємство потребує укладення відповідних документів, договорів з ними. Під час фіксування такого виду діяльності обов'язковим є домовленість про спільну роботу. Звичайно, що суб'єктами можуть бути як вітчизняні, так і іноземні особи. Саме тому, питання щодо правильності перекладу є актуальним.

Переклад становить собою відображення того, що було надано одним носієм в процесі обміну інформацією. Необхідно розуміти кінцеву мету перекладу: для власного розуміння, для внутрішнього використання в компанії

чи для окремого кола осіб. Високим рівнем професіоналізму вважається переклад з однієї іноземної мови на іншу іноземну мову. Проте, якщо в Україні такий переклад є офіційним, то він передбачає створення українського відповідника, оскільки нотаріус не матиме права засвідчити автентичність такого перекладу.

Значні труднощі у перекладі викликає вживання слів у складі сталого висловлення, значення якого важко вивести зі значень його складників, наприклад: «to put it briefly» – коротше кажучи, або «properly speaking» – власне кажучи. Переклад таких словосполучень значно полегшується, якщо відомі основні типи сталих словосполучень, правила їх перекладу, а також найбільш уживані сталі висловлювання та їхні українські еквіваленти, оскільки кількість структурно-семантичних типів сталих висловлень та загальна кількість найбільш уживаних з них досить обмежена [1].

Наступною проблемою, яка викликає труднощі під час перекладу є відсутність в одній з мов певних граматичних явищ, форм або конструкцій. Наприклад, в українській мові це артиклі, герундіальна форма дієслова, формальний додаток («it»), а в англійській мові — родові форми іменників та прикметників, форми відмінків числівників. Крім того, різними є і особливості поєднання та функціонування слів у словосполученнях і реченнях. Так, через особливості сполучуваності прикметника «administrative» словосполучення «administrative efficiency» не може перекладатися як «адміністративна ефективність», і повинне перекладатися як «ефективне управління». У процесі перекладу тексту здійснюється граматична трансформація, тобто змінюються граматичні характеристики слова, словосполучення або речення. Є п'ять основних видів граматичної трансформації до яких відносять: пермутацію, субституцію, додавання, вилучення та граматичну трансформацію. До прикладу, субституцією під час перекладу є використання одного слова замість словосполучення (I shall discuss those points in greater detail – я розгляну ці положення детальніше) [2, с. 19-21].

Не оминув переклад і документів юридичного змісту. Він відіграє

особливу роль, оскільки під час такого виду перекладу важливим є кожне слово. Андрієнко Л.О. висуває такі вимоги до перекладу юридичного документу:

1. Зміст тексту оригіналу необхідно передати точно і зрозуміло, запобігаючи його викривленню;

2. Тексту перекладу необхідно надати природної для мови перекладу форми висловлювання. Не варто дотримуватися того порядку слів, який конструює речення мовою оригіналу. При перекладі часто члени речення змінюють місця, додаються або вилючаються деякі слова для уточнення змісту оригіналу;

3. Перекладач зобов'язаний знаходити адекватний переклад термінів, скорочень і символів, які становлять значний відсоток лексики юридичних документів [3, с. 18].

В офіційній документації широко застосовують транслітерацію (кількамовні бланки, угоди). Це пов'язано із підписанням Україною угоди про безвізовий режим з Європейським Союзом, про асоціацію та про вільну торгівлю. Як наслідок – переорієнтування української сфери послуг на європейський напрям.

Існує проблема довільного формулювання назв рішень Європейського суду з прав людини. Одним із доволі цитованих рішень є рішення у справі «OLEKSANDR VOLKOV v. UKRAINE». Варіантів найменування цього рішення, яке зустрічається як у судових рішеннях, так і в юридичній літературі, не так вже й мало. По-перше, варто звернути увагу, що, на відміну від інших справ, у цій справі в її назву винесено не лише прізвище, а й ім'я заявника. Така ситуація виникла внаслідок того, що до цього рішення ЄСПЛ вже приймав рішення в іншій справі «VOLKOV v. UKRAINE». Відтак, помилковим буде мати на увазі рішення у справі «OLEKSANDR VOLKOV v. UKRAINE», а посилатись на нього, просто згадуючи прізвище заявника. Трапляються такі варіанти: «Oleksandr Fedorovych VOLKOV v. Ukraine», «Волков проти України» та інші, які не відповідають офіційній назві цього рішення ані англійською, ані

українською мовами. Відтак, з метою уникнення відповідних проблем доречно використовувати назву виключно так, як вона відображена в офіційному перекладі [4]. Основа транслітераційного стандарту має базуватися на принципах: системності, точності, взаємної однозначності, зворотності, безпосередності, традиційності, нормативності та кодованості [5].

Отже, під час перекладу лексичних елементів перекладач має вибрати той варіант стилю, який б передав зміст тексту оригіналу в повній мірі. Часто для більш якісного перекладу потрібно змінювати порядок слів у реченні. Проблема якісного і точного перекладу англомовних текстів юридичного змісту і досі залишається відкритою, проте під час перекладу такої літератури слід дотримуватися правил збереження потенціалу вихідного тексту в тексті перекладу, а саме: чіткість, лаконічність, точність, емоційна нейтральність.

Література

1. Гречина Л. Б. До проблем лексичних труднощів перекладу науково-технічної літератури. *Вісник Житомирського державного університету. Філологічні науки*. 2011. № 57. С. 167-169.
2. Карабан В. І. Посібник-довідник з перекладу англійської наукової і технічної літератури на українську мову. Частина 1 : Граматичні труднощі. Флоренція; Страсбург; Гранада; Київ: Tempus, 1997. 317 с.
3. Андрієнко Л. О. Науково-технічний переклад. Конспект лекцій і дидактичний матеріал для студентів лінгвістичних спеціальностей. Черкаси : ЧДТУ, 2002. 22 с.
4. Пушкар П., Бабанли Р. Як забезпечити коректність цитування рішень Європейського суду з прав людини? URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/zmi/817465> (дата звернення: 12.04.2021).
5. Вакуленко М. О. Наукові засади відтворювання запозичених та іншомовних слів: інваріантна транскрипція і транслітерація. *Вісник книжкової палати*. Київ, 1999. №10. С. 6-9.

COMMUNICATIVE COMPETENCE OF LAW ENFORCEMENT LEADERS

Polishchuk Iryna

3rd year cadet

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Drapaliuk Kateryna

senior lecturer at the Department of Language Training

Odessa State University of Internal Affairs

Issues related to the professionalism of Ukrainian police officers and the conditions that provide their professionalism are extremely important for the existence and further development of society. It should be noted that police competence is especially important in the analysis of their activities, as they take an important place in society. Having a fairly wide range of powers, law enforcement officers must not only defend the law, but also, prevent criminal encroachment on social environments and even on their professional activities [1, p. 90-93].

There are usually two groups of qualities of a law enforcement officer in scientific literature: communicative and personal. Thus, the group of communicative qualities of law enforcement officers consists, first of all, of those that provide certain knowledge and skills that help to use officers the basics of the psychology of interpersonal communication in their professional activities. Communicative qualities that law enforcement officers should really possess are the ability to understand the psychology of people, to have a psychological approach to people, psychological analysis of their behavior, skillfully, within acceptable limits, to influence them. Thus, one of the main factors in the efficiency of a police officer is an adequately formed professional communicative competence.

Talking about the leaders of law enforcement agencies, competence approach in the system of law enforcement reforms is a new conceptual guideline for building Ukrainian statehood of the European model, where the development and formation of the necessary professional police competencies is a guarantee of successful functioning and implementation of their activities. Law enforcement agencies are specially authorized state bodies that ensure the observance and realization of the

rights and freedoms of citizens, law and order in compliance with the rules and procedures provided by law in accordance with their competence. Particular importance in the professional activity of law enforcement leaders is their competence, especially communicative, as a guarantee of social interaction and communicative culture [2, p. 578].

In the well-known dictionary of the Ukrainian language edited by I. Bilodid, the concept of "competence" comes from the word "competent", i.e. "someone who has sufficient knowledge in any field; familiar with something; clever". In V. Shapar's modern explanatory psychological dictionary, "competence" (from Latin "competens" - appropriate, capable) is "a psychosocial quality that means strength and confidence that come from a sense of self-success and usefulness, which give a person awareness of their ability to interact effectively with environment" [3, p. 640]. That is, competence is evidence and a sense of success in a particular area of personal life. Most often, communicative competence is understood as communicative knowledge and abilities, communicative traits, integrative characteristics of communication, and so on.

However, communicative competence is: the ability to establish and maintain the necessary contacts with other people, it includes the capability to expand (restrict) communication, understand the communication partner, anticipate the consequences of any communicative situations [4, p. 107]; ability to carry out a productive exchange of elements of the social communicative context relevant to the generation and perception of communication in a particular socio-cultural situation (norms, rules, values, rituals, stereotypes, etc.); necessary complex of skills and abilities for effective communication; situational adaptability and free possession of verbal and nonverbal means of social behavior [5, p. 76].

The communicative competence of law enforcement leaders determines its success in managing a subordinate personnel and requires the presence of such skills as: the ability to provide information in a situation of interaction; to be guided in features of the communication partner; give a socio-psychological forecast of the situation of interaction; psychologically program the communication process itself;

listen and hear the communication partner; observe, understand and use non-verbal language in a situation of interaction; get used to the socio-psychological atmosphere of the communicative situation; prevent and overcome obstacles to mutual understanding; to carry out socio-psychological management of communicative processes.

Since communicative competence is a dynamic personal property, it can and should be made better and improved by working on their own public speaking skills, verbal communication and active listening skills and leadership qualities [6, p. 116-122].

The low level of communication competence of law enforcement leaders creates the formation of communication barriers, conflicts in communication and reduces their professionalism. It's obviously that communicative competence is an essential part of professional management. Thus, the prospects for further research are seen in the socio-psychological study of its features.

Law enforcement officers who build their communication skills toolbox are the most effective because they understand how to communicate with people from different backgrounds under a host of different circumstances. Communication skills are used by Law enforcement leaders to build trust, transparency, and create a feeling of respect and empathy with employees, the community.

References

1. Kulish A.M. Regarding the definition of "law enforcement agencies". Law and Security, 2015. № 5. Vol. 4. 90–93p.
2. Dictionary of the Ukrainian language: in 11 volumes. Institute of Linguistics. For order. I.K. Bilodida. Kyiv: Naukova Dumka, Volume 4, 2000. 578 p.
3. Shapar V.B. Modern explanatory psychological dictionary. Kharkiv: Prapor, 2017. 640 p.
4. Krashenninnikova T.V. Communicative competence of the National Police Officer: Textbook. Dnipro: Adverta, 2017. 107 p.
5. Pashko L.A., Larina N.B., Rudenko O.M. Communicative competence of the head: educational and methodical materials. For order. G.I. Bondarenko. Kyiv: NAPA, 2013. 76 p.

6. Redko S. Communicative competence as a basis for successful management of the head of a secondary school. Pedagogical process: theory and practice, 2017. Issue. 3. 116–122 p.

FORMATION OF A CULTURE OF FOREIGN LANGUAGE COMMUNICATION OF FUTURE POLICE OFFICERS

Проточенко Анастасія, Степаненко Євген
курсанти 3 курсу
Херсонський факультет
Одеський державний університет внутрішніх справ
Науковий керівник: Пренько Яна
викладач кафедри загальноправових та
соціально-гуманітарних дисциплін
Херсонський факультет
Одеський державний університет внутрішніх справ

With Ukraine's accession to international conventions and agreements on the protection of human rights and freedoms, the process of democratization of society intensified, which requires fundamentally new approaches to the protection of the legitimate interests of every citizen, state and constitutional system. The implementation of these tasks depends on the perfect training of law enforcement specialists. A modern law enforcement officer must be able to adequately assess and analyze social and economic phenomena, participate in solving law enforcement problems facing the state and law enforcement agencies, make informed decisions, combine a high professional level with morality and culture, have flexible thinking, the ability to communicate constructively.

Ukraine's integration into the European and world educational space is one of the ways to update the content of education in higher education institutions, including law schools. This is manifested primarily in the orientation of curricula and programs on the acquisition of key competencies by students, as well as in the creation of mechanisms for their effective development. The implementation of new educational standards by higher education also requires the development and implementation of innovative forms, methods and technologies that will improve the quality of training,

formation of future law enforcement officers' personal and professional qualities, development of communicative competence, including foreign language communicative competence.

The formation of foreign language communicative competence in future law enforcement officers becomes especially important due to the need to use a foreign language in professional activities in the context of expanding international relations of our country with other countries in various spheres of economic and socio-cultural activities.

Professional foreign language communicative activity of law enforcement officers presupposes the need to establish and maintain contacts not only with foreign colleagues, but also with foreign citizens representatives of different age, professional, cultural, ethnic, confessional groups, etc., an integral part of the content of foreign language training.

Ukraine must have a socio-cultural component. The police officer must have, along with a certain set of narrow professional competencies, the ability to communicate in native and foreign languages to solve professional problems. Communication skills are necessary for a law enforcement officer to communicate with different categories of citizens. Foreign language competence contributes to the establishment of communicative interaction in solving international business issues, in significant situations of international professional communication. The success of a police officer career often depends on his or her communication skills, as well as his or her ability to interact with others. In the process of official activity, police officers are constantly faced with tasks that need to be solved immediately and in a short period of time to recognize the nature of the event, evaluate it and make decisions. The solution to this problem depends largely on the willingness of police officers to communicate professionally. The course of a foreign language on a professional direction in higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs has communicative pragmatic and professionally oriented character and aims not only at development by future law enforcement officers.

Professional foreign language communicative activity is defined as "the process of exchanging foreign language information between individuals through a common system of symbols, signs or behavior in order to achieve professional goals and objectives". It should be noted that for professional foreign language communication in any field is characterized by the use of specialized terminology and professional slang, understandable only to specialists in this field. In particular, the professional vocabulary of law enforcement officers consists of normative speech forms, which are learned during professional foreign language communicative training, the content of which should be based on the specifics of the professional activities of employees of the Ministry of Internal Affairs.

For further study requires a sociolinguistic component of foreign language training of law enforcement cadets, which provides knowledge of the rules and regulations of appropriate use of a foreign language in a particular social context.

The course of a foreign language in higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs is communicative-pragmatic and professionally oriented aimed not only at the development of future law enforcement officers bodies of communication skills in a foreign language, but also to improve them professional competence. A foreign language has a set of teaching aids, which contribute to the formation of skills needed by the police in his professional activity. These are analytical and synthetic skills, logical conclusions based on induction and deduction, ability to model and prognostication.

Internationalization of law, the fight against terrorism and organized crime is required of law enforcement officials different countries of joint action. Possession of foreign language communication skills enables police officers to make optimal use of their skills for international business communication. A foreign language is a means formation of the personality of a police officer as a carrier of culture own country and a model of tolerant attitude towards other peoples.

The purpose and main tasks of foreign language teachers are to promote training of specialists who meet the requirements of modern society. The teacher must be able to create optimal conditions for formation skills and abilities of

successful professional communication in the formation communicative competence of the police officer. Communication is a process of transmission and perception of information, during which there is a formation of relations between the participants of these relations. The teacher must develop communicative skills that allow participants in foreign language communication to produce the language actions necessary for building a dialogue.

The generalized analysis of features of existing is carried out. Communication models provide an opportunity to conclude that in the process training of cadets of higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine for implementation foreign. Further the study requires a sociolinguistic component of foreign language training law enforcement cadets, which provides knowledge of the rules and regulations appropriate use of a foreign language in a particular social context.

References

1. Interuniversity scientific-practical seminar "Foreign language communicative competence in professional activities" - Kharkiv: National Law University named after Yaroslav the Wise, 2018. - 127 p.
2. Krashennnikova TV Communicative competence of the National Police Officer: Textbook. - Dnipro: Adverta, 2017. - 107 p.
3. Melnik VV Formation and development of a multicultural society in the conditions of European integration // Humanitarian Bulletin of ZDIA. - 2013.- № 54. - p. 69 - 81.

SIGN LANGUAGE IN THE ACTIVITIES OF POLICE OFFICERS

Sakhno Valeriia

Student

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Baadzhy Nataliia

Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

Despite a significant number of native speakers, the language is poorly understood, poorly documented, and you will rarely read about it in a newspaper or see it on TV screens.

It is not easy for a deaf person in the world of sounds. In the modern world, many problems remain unresolved for people who do not hear, it is difficult for them to exercise their rights and fulfill their duties. It is difficult for a deaf person to call the police, to explain himself to a police officer on the street. It often happens that all the blame is blamed on the deaf-mute, and he cannot justify himself. And if such a disabled person is the only witness to the crime, how can he be questioned? In principle, there is a way out - you can invite a sign language interpreter, if, of course, you can find one quickly. By the way, in some police departments of Western countries, for example, in Germany, they do this-they hire people who speak exotic languages for Europe. Including gestures.

However, there is a ratified Convention on the Rights of Persons with Disabilities, designed to change this situation. It sets requirements for the level of education, development, and education of police officers. One of these requirements is the ability of police officers to use sign language. Today the internal affairs bodies are faced with the task of studying sign language in particular by students of educational organizations of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine. [1]

The teaching of Ukrainian sign language to deaf students began in the early 1800s when some branches of the Vienna School for the Deaf were opened in Ukraine, namely the Volyn Institute in 1805 in Romanov, then the Galician School for the Deaf. In 1830 in Lviv, and a few years later in the Odesa School for the Deaf

in 1843 in Odesa. In the 20th century, the development of methods of teaching Ukrainian sign language slowed down significantly, since the use of Ukrainian sign language in the educational systems of the USSR was banned shortly after Joseph Stalin's negative review of sign languages in his 1950 article Marxism and problems of linguistics. In it, Stalin called the deaf "abnormal people" and described sign language as "not a language at all, but a surrogate." The use of Ukrainian sign language in teaching the deaf in Ukraine was not resumed until 2006. As of January 1, 2015, there were 39 preschool institutions for deaf children in Ukraine, teaching preschoolers (6 years and younger); there were 61 specialized secondary schools for children with hearing impairment, teaching deaf students aged 6 to 18 years (including day schools and boarding schools). However, most schools emphasize oral knowledge of the Ukrainian language and do not encourage the use of USL [2]

One of the specific requirements for police officers, which may appear if the issue of sign language in Ukraine is raised, is the knowledge of legal terminology in the sign language, because you need to understand that when translating, you need to preserve the meaning of the established terms and definitions in the field of law.

Accordingly, the question arises about the possibility of police officers learning sign language. In Ukraine, there are already precedents when employees began to undergo special training, and organizations organize appropriate courses. [3]

However, in our opinion, there is a big gap in the fact that cadets and students of educational organizations of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine are not covered in this training (in those specialties that in practice will be charged with their official duties with knowledge of sign language). The legislation provides for general cultural and professional competencies that include the communicative aspect, which also includes sign language. In our opinion, it is advisable to include in the curriculum the disciplines on the study of Ukrainian sign language when studying in educational organizations of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine. Such disciplines may include: "Sign Language Linguistics», «Practical course of Ukrainian Sign language", "Fundamentals of Translation theory", "Translation practice", "Foreign sign languages and the system of international communication of the deaf",

"Professional ethics of a sign language translator in the field of professional communication", "Organizational, methodological and socio-legal bases of services for deaf citizens in the field of rehabilitation of hearing disabilities", "Professionally-oriented terminology of sign language". The development of these disciplines by cadets and trainees during their training in educational organizations of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine will optimize the time spent on their further training in this field at the time of service in practical units after they receive a diploma. [4]

In principle, this is obvious - such specialists are needed in those services that directly work with residents: in duty stations, the service of district commissioners, patrol and road patrol services, in extra-departmental security, and in the criminal investigation department. The question arises as to how many such employees there should be. I think this should be decided on the spot, depending on the operational situation, the size of the population, the size of the territory, and the number of people with hearing impairments. These circumstances may determine whether to send employees to specialized educational institutions for training, or whether it would be more appropriate to organize sign language translation courses in our own professional training centers. [5]

References

1. Convention "On the Rights of Persons with Disabilities" (adopted by the UN General Assembly Resolution No. 61/106 of December 13, 2006).
2. Kyl'bida Svitlana Viktorivna./The Steps Ukrainian Science in the Study and Popularization the Ukrainian Sign Language /London, February 9- February 15, 2017
3. Ukrainian sign language in "Ethnologue: Languages of the World", nineteenth edition. Dallas, Texas: SIL International. two thousand sixteen Ukrainian Sign Language
4. Kyl'bida Svitlana Viktorivna/ Theoretic & Methodological Concepts of Using Sign Language in Educating Deaf. Summary of a Phd Thesis in Pedagogical Sciences/ Kyiv - 2010.
5. Davydov "Providing feedback in software for teaching Ukrainian sign language"/ - In Memory of Professor Zdzislav Pawlak. Springer Berlin Heidelberg, 2013.241-261.

ХАРАКТЕРИСТИКИ ЮРИДИЧНИХ ТЕРМІНІВ

Семеног Аліна Олегівна

студентка 4 курсу

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Киселевич Ірина Валентинівна

старший викладач кафедри загальноправових та

соціально-гуманітарних дисциплін

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

У комунікативному, культурному й історичному аспектах юридична термінологія є важливою лексичною підсистемою, яка швидко поширюється й оновлюється, що пояснюється високим рівнем розвитку юридичної науки [1, с. 47]. У наш час юридичну термінологію активно вивчають як юристи так і лінгвісти. Для юристів інтерес до мови права визначено її функціональною специфікою та необхідністю вдосконалювати мовні форми нормативних актів з метою максимально адекватного висловлення законодавчої думки. Для лінгвістів мова права є цікавою з точки зору метамови відповідної предметної галузі, лексичний склад якої вони вивчають з позиції термінологічності. Проблеми термінології є зумовленими практичними потребами «... оскільки термінологія є одним з найбільших шарів словникового складу сучасних мов. Терміни є такими одиницями мови, які допомагають їй здійснювати одну з основних функцій – пізнавально-інформативну» [2, с.23].

Юридична термінологія – це шар лексики, який обслуговує правознавство і пов'язаний з ним як з наукою, фахом, як сферою професійної діяльності. Особливість юридичної термінології полягає у власних словотворчих моделях, у характерних для неї структурних і лексико-семантичних відносинах, у специфічному становленні та розвитку [3, с.142]. Юридичну термінологію утворюють слова та словосполучення, які вживаються у законодавстві та є назвами юридичних понять, мають точний і визначений зміст та відрізняються значеннєвою однозначністю та функціональною стійкістю. [4, с.16]. Юридична

термінологія також охоплює назви предметів, дій, явищ, осіб, безпосередньо пов'язаних з юриспруденцією та її функціонуванням у суспільстві.

На сучасному етапі юридичний термін характеризується:

1. *Дефінітивністю*, за допомогою якої можна встановити абсолютну відповідність між компактным словесним вираженням юридичного поняття та його розгорнутим науковим визначенням або дефініцією.

2. *Однозначністю*, яка свідчить про те, що термін повинен означати тільки одне наукове поняття, якому, в свою чергу, повинен відповідати тільки один термін [5, с.144]. Такий принцип реалізується за допомогою поняття *термінологічне поле*, тобто сфери існування терміна, всередині якої він має властивості, притаманні й іншим термінам, з якими він перебуває в деякій кореляції в межах даної підмови. Термінологічне поле замінює термінові контекст [6, с.50]. У своєму термінологічному полі термін-слово набуває точності та однозначності, а поза його межами, зазнаючи детермінологізації або транстермінологізації, може означати інші поняття. Детермінологізація – явище постійне й активне для сучасної лексики – це втрата властивих термінові наукових рис та «... вихід термінологічного значення поза межі чіткої системи, його усталення у загальноновживаній лексиці та здатність у своїй морфологічній формі приєднатися до синтаксичного оточення нетермінологічного контексту, сприяючи виникненню відтінків, часом, навіть, протилежних термінологічному» [7, с.91]. У мові існують чіткі синтаксичні структури, до яких належить детермінологізований термін, які, таким чином, відображають постійний процес взаємодії термінологічної та загальноновживаної лексики [8, с.202]. Транстермінологізація розглядається як перенесення терміна з однієї галузі науки до іншої з повним або частковим усвідомленням взаємодії термінологічної та загальноновживаної лексики. Однозначність є бажаною, але не обов'язковою ознакою терміна [9, с.157]. Існує безліч прикладів неоднозначності термінів у будь-якій галузі науки, зокрема юридичній: *judge* (суддя, арбітр, експерт, оцінювач, знавець) або *presumption* (самовпевненість,

припущення, ймовірність, презумпція); ці багатозначні терміни вживаються не лише в юриспруденції.

3. *Системність* терміна свідчить про те, що його значення фіксується у системі й підтримується її параметрами. Загальна тенденція слів мови до системності у словотворенні особливо помітна серед термінів: системність понять, якщо це можливо, передбачає системність у повній структурі терміна. Явища одного порядку повинні знайти аналогічні позначення у низці термінів [3, с.145]. Наприклад, суфікс *-ment* утворює в англійській мові велику кількість юридичних термінів: *judgment* (судове рішення, вирок); *punishment* (покарання); *endamage* (збитки, пошкодження); *disbarment* (позбавлення звання адвоката).

4. *Умотивованість* терміна сприяє його запам'ятовуванню, полегшує його зв'язок з іншими термінами і робить його становище більш сталим [3, с.146]. Умотивований термін, як особливе слово, визначає дві екстралінгвістичні сутності: поняття, яке мотивує, та вмотивоване поняття. Створений таким чином термін розпочинає своє самостійне життя у термінологічному полі. Існує два способи вмотивованості термінів: *метафора* та *метонімія*. В основі метафоризації загальновживаного слова, що стає терміном юриспруденції, є схожість між предметами, ознаками, місцями: *colonize* (тимчасово переселяти виборців до іншого виборчого округу з метою незаконного голосування від *colonize* «колонізувати»); *resort* (злочинське кубло від *resort* «курорт») [10, с.9]. В основі метонімії – реальний зв'язок між процесом, місцем або предметом: *record* (запис судової справи; відомості про судимість); *Roman law* (римське право); *succession* (процес успадкування і майно, яке переходить у спадок).

5. *Лінгвістична правильність*: точність терміна є забезпеченою правильним використанням словотворчих засобів. Бажано, щоб терміни, які належать до певних частин мови, утворювалися б так само, принаймні, у межах одного термінологічного поля: *appropriate* (привласнити) – *disappropriate*

(позбавити права власності); *imprison* (ув'язнити) – *disimprison* (звільнити від ув'язнення); *inherit* (успадкувати) – *disinherit* (позбавити спадщини) [11, с.65].

6. *Точність*: довжина терміна має бути достатньою для позначення кожного поняття і для виокремлення його з низки схожих. Короткі терміни легше запам'ятати та часто вживати: юридичний термін *law* (закон, право) є коротким та абсолютно точним. У той самий час, багатослівні терміни *merchant shipping law* (морське право); *international convention law* (міжнародне договірне право); *executively inspired law* (законопроект, внесений за ініціативою виконавчої влади) точно вказують місце поняття, яке вони позначають, серед інших понять даної галузі [12, с.70].

7. *Термінологічна укоріненість або специфічність вживання* є дуже важливою характеристикою. Під час юридичних рекомендацій, перевага надається більш поширеному термінові, який можна почути у мові кількох поколінь фахівців, оскільки заміна давно укорінених термінів на більш вдалі чи сучасні може призвести до руйнування старої системи і непотрібного вивчення. Широко вживаний термін *nil debet* (лат. відсутність боргу, тобто заперечення відповідача за позовом) можна охарактеризувати як елемент фіксованої субмови, що вживається тільки в її межах і зустрічається частіше ніж сучасний термін з аналогічним значенням *rejoinder* [3, с.145].

8. *Мовна орієнтація*: за наявності термінів-конкурентів, створених на основі власної або чужих мов, слід надавати перевагу тим чи іншим термінам, зважаючи на ситуацію. Надмірне і не завжди виправдане захоплення іншомовними запозиченнями неминує призводити до відокремлення термінології та робить її практично недоступною для нефахівців. Однак, для юридичної термінології сучасної англійської мови це не є справедливим, оскільки вона, протягом тривалого часу, користується латинськими запозиченнями, які ніяк не перешкоджають ефективному спілкуванню фахівців у даній галузі: *nolo prosequi* (заява про відмову у подальшому судовому переслідуванні); *nihil habet* (той, хто не має майна, яке можна було б конфіскувати) [3, с.148].

Література

1. Пряшников Е. А. Терминология уголовно-процессуального законодательства // Правоведение, 1968, №4. – С. 47-50.
2. Симоненко Л. О., Соколова С. О., Коропенко І. В. та ін. Національні та інтернаціональні компоненти в сучасних терміносистемах. К.: Наукова думка, 1993. – 235 с.
3. Толста С. А. Основні класифікації правничих термінів // Проблеми культури професійної мови фахівця: теорія та практика. Матеріали VI міжвузівської науково-методичної конференції. – Донецьк: Вид-во Донецьк.юридичного інституту про ДонНУ, 2006. – С.142-149.
4. Пиголкин А. С. Язык закона. - М.: Юридическая литература, 1990. – 192 с.
5. Реформатский А. А. Введение в языковедение. – М.: Просвещение, 1967. – 542 с.
6. Реформатский А. А. Что такое термин и терминология // Вопросы терминологии. - М.: Просвещение, 1961. – С. 47-52.
7. Гальперин И. Р. Стилистика английского языка. - М.: Просвещение, 1971. – 118 с.
8. Мостовий М. І. Лексикологія англійської мови. Харків: Основа, 1993. – 253 с.
9. Суперанская А. В., Подольская Н. В., Васильева Н. В. и др. Общая терминология: вопросы теории. - М.: Наука, 1989. – 243 с.
10. Дерді Е. Т. Словотвірні та структурно-семантичні характеристики англійських юридичних термінів: Автореферат. дис. канд. філол. наук: - К.: КНУ ім. Т. Шевченка, 2003. – 19 с.
11. Лейчик В. М. Оптимальная длина и оптимальная структура термина // Вопросы языкознания, 1981. - №2. – С. 63-73.
12. Мостовий М. І. Лексикологія англійської мови. Харків: Основа, 1993. – 253 с.

RELEVANT NUTRITION FOR THE DEVELOPMENT OF THE COMMUNITY IN THE PROFESSIONAL ACTIVITY OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES

Skoumbriy Katerina

Student

Odessa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Baadzhy Nataliia

Lecturer at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

Relevance: The modern image of law enforcement professional is impossible to imagine without developed at a sufficiently high level of communicative qualities. This explains the need for communicative training of law enforcement officers.

The work of law enforcement officers is impossible without communication. Communication acts as a regulator of relations between law enforcement and citizens. [1]

In my opinion, in the modern world Ukrainian law enforcement officer must know not only Ukrainian perfectly, but English language too.

For the development of the communicative component of a positive image of a law enforcement professional, I offer consistent training in accordance with the main stages of professional communication of law enforcement officers:

1. Training in skills of "reading" of features of behavior, external type, use of available information about a particular person.
2. Development of the ability to search for psychological prerequisites for the effectiveness of communication and the creation of favorable conditions for interpersonal contact.
3. Practical training of skills of interaction and influence in the process of professional communication on other persons by the police officer in order to obtain certain information for solving operational and service tasks.

4. Development of opportunities to understand and evaluate the results of a particular act of communication and planning the content and process of further contacts with certain persons [1; p.336]; [5, p.107-116].

The foreign language course in higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs should be communicative-pragmatic and professionally oriented and aimed not only at the development of future law enforcement officers to communicate in a foreign language, but also to increase their professional competence. [3, p.275-278]

In my opinion, the most appropriate training method for future law enforcement officers is the Callan's method.

Features of Callan's method:

1. Language learning takes place in a consistent form - first new words are memorized, then sentences are built, later practiced reading and, finally, writing. This approach allows students to master the required level of knowledge of a foreign language regardless of the level of language proficiency at the beginning of training.

2. During classes the conversation is conducted exclusively in foreign languages language that allows you to form automatic thinking in a foreign language and communicate freely without translating the material during conversations.

3. The learning process involves a certain system of presenting something new and repetition of already passed material, which provides extremely effective mastery of difficult specialized terminology and develops reflexive reaction. [4]

Based on the above, it should be noted that in the conditions of training specialists who will be involved in the field of law enforcement and legal practice in the future, the above method is most effective, because it allows students to study the desired volume of lexical and grammatical standards, taking into account the specifics of their activities while using their simultaneous use or in practice during class.

Of course, the above-mentioned stages of communicative training the employee of the internal affairs of the entire complex of problems will not be solved, but allow to solve this problem.

References

1. Perelyhyna E.B. Psykholohyya ymydzha: Uchebnoe posobye / E. B. Perelyhyna. – M.: Aspekt Press, 2002. – 223 s.
2. Pohribna V.L. Sotsiolohiya profesionalizmu: monohrafiya / V.L. Pohribna. – K. Alerta: KNT: TSUL, 2008. – 336 s.
3. Kravchuk L. S., Narlyotkaya I. N., Zetovkov V. D. O roles of an elevated language in the formation of professional competence of styles of polycycles. 2015. T. 7, No. 6, Part 2. P. 275-278.
4. http://www.dut.edu.ua/ua/news-1-525-7143-metod-kallana-yak-progresivna-tehnika-navchannya_kafedra-inozemnih-mov
5. Khairutdinova I.V. Iron Commatical Intelligence Component of a public professional competence of the human organs internal del. Pedagogical magazine. 2017. T. 7, No. 1a. P. 107-116.

TOPICAL ISSUES OF COMMUNICATION DEVELOPMENT IN THE PROFESSIONAL ACTIVITY OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES

Soloviov M.
cadet

Odesa State University of Internal Affairs
Scientific supervisor: Antufieva Viktoria

Lecturer at the Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

Professional communication of a law enforcement officer is one of the most important means by which he solves a number of official tasks. He constantly has to get into contact with various officials, heads of local authorities, representatives of enterprises, institutions, and ordinary citizens. Communication with many of them, to some extent, indirectly influences organizational, procedural and non-procedural decisions.

Professional communication of a law enforcement officer is not only procedural forms (interrogation, face-to-face interview, etc.), but also non-procedural ones, which are based on the rules of speech behavior accepted in society, established norms of etiquette, forms of address, etc. Non-procedural forms of professional communication of a law enforcement officer are very common and are conditioned

not only by knowledge of the laws, but also by the presence of communicative abilities, knowledge, skills and abilities. Such knowledge, skills and abilities provide psychological contact with a person, taking into account individual psychological properties, psychological impact on the individual in the context of certain circumstances that have legal significance, and so on.

Finally, the role of various forms of communication in the professional activities of law enforcement officers is so great that it in some cases performs in it the main, leading official function.

Communicative component of law enforcement activities and features of professional communication of law enforcement officers.

The concept of "law enforcement" was introduced into the scientific lexicon in the early 60's and refers to the activities of special government agencies that carry out the direct fight against crime.

Based on the legally defined tasks of law enforcement agencies, we can distinguish the following varieties: operational and investigative; intelligence and counterintelligence; preventive; crime investigation and investigation activities; activities for the protection of public order and security; proceedings; penitentiary activities, etc.

Law enforcement activities concern the interests of all citizens, have a high social significance, influence the formation of the socio-political situation in the country.

Professiographic approach in the assessment of factors of communicative professional suitability.

To address the issue of communicative professionally important personality traits of law enforcement, we turned to the problem of professional analysis of activities. Professiography is a description of the system of requirements of a certain profession to the psychophysiological and mental qualities of a person - the basis of professional diagnosis, professional selection, psychogram. We proceed from the fact that the requirements of law enforcement to the communicative properties are the basis of the general communicative professional and psychological training of law

enforcement officers. Special communicative training is the subject of various applied branches of psychology: operational, penitentiary, intelligence and counterintelligence, judicial, etc. Basic (general) communicative training can be common to all without exception in the areas of law enforcement and is the subject of this textbook.

Professiogram determines the requirements of law enforcement activities to the psyche of law enforcement officers, his individual psychological qualities, which is the content of the psychogram. The psychogram defines clear criteria for professional suitability or unsuitability for law enforcement. The analysis of the literature allows us to identify the communicative component of law enforcement as the most relevant for most areas of law enforcement.

The communicative factor of professional suitability is determined by the abilities of:

- establish psychological contact with other law enforcement officers;
- understand the inner world of the interlocutor, his psychological characteristics, needs, motives, mental states;
- make a positive first impression;
- listen to the participant of the dialogue, emotionally respond to the experience of the interlocutor;
- use verbal and non-verbal means effectively;
- build professionally necessary relationships;
- encourage the interlocutor to take action to solve the crime, or voluntary refusal to commit the crime;
- conduct surveys and interviews;
- overcome barriers in professional communication;
- establish trust in the relationship;
- exercise psychological influence;
- be convincing in the process of proving;
- protect themselves from manipulative influence;
- detect inaccurate evidence;

- perform role behavior when performing professional functions;
- receive information through reconnaissance;
- prevent and resolve conflicts in professional communication;
- choose an adequate strategy of communicative behavior, change, depending on the circumstances, the style of communication;
- choose adequate tactics of communication in extreme situations (threat of criminal aggression, captivity, harsh interrogation, negotiations with criminals, etc.).

The qualities that complicate communication in law enforcement, reduce its effectiveness, are: isolation, increased focus on their problems, experiences (introversion), vulnerable selfishness, increased vulnerability, conflict, aggression, impulsivity, lack of verbal communication and disbelief. character.

Peculiarities of professional communication with various law enforcement participants are determined by the tasks of crime prevention and detection. And the effectiveness of the tasks largely depends on knowledge of the specifics and patterns of professional communication, the ability to establish psychological contact and obtain important information about the crimes committed and are being prepared.

Specifics of professional communication of law enforcement officers.

The specifics of professional communication of law enforcement officers has a number of important features:

1. Strict observance of the rule of law. This feature is that law enforcement officers in the process of establishing contacts with citizens can act only within their powers, in the manner prescribed by law.

2. Law enforcement activities are often associated with the use of coercive measures and restrictions on individual rights. In these cases, communication can be conflictual with increased stress and the predominance of negative emotions. Therefore, it is important conflict and stress resistance of law enforcement, the ability to solve communicative problems in conflict and stressful situations.

3. When interacting with citizens on duty, employees often feel covert (and sometimes open) opposition, aggression and have no right to refuse such communication, and must continue to exercise their powers.

4. Professional communication of law enforcement officers with citizens is also characterized by the specifics of reasons for contact. In most cases, the reason for entering into such communication is a committed crime, or an impending crime, a certain offense, antisocial behavior and so on. This specificity of the reasons leads to the fact that the mental state of the participants is characterized by such features as increased stress and the dominance of negative emotions due to the high responsibility for the results of communication.

5. An integral part of the professional communication of law enforcement officers with citizens is a certain formalization of such communication by various legal documents (statutes, instructions, orders, criminal procedure code, etc.).

Formalization can be rigid (investigator communication) and flexible (operational communication).

References

1. Darrel W. Stephens, Julia Hill, Sheldon Greenberg / Strategic communication practices : a toolkit for police executives - September – 2011
2. Gerspacher, Katherine M.S. Department of educational leadership / Write State University / Communication culture within law enforcement : perceptions from officers and supervisors – 2014
3. Theresa A. Gannon, Peter J. Van Koppen, Jeffrey Neuschatz / Psychology, crime & law / issue 2 - February – 2018
4. Darron T. Esan / A Seminar Research Paper presented to the Graduate Faculty / The University of Wisconsin - Patteville / In partial fulfillment of the requirements for the degree of Master's in Science in Criminal Justice - 2017

ENGLISH PROSECUTOR SPEECH IN COURT DEBATES

Vereshaeva Katerina

4th year student

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Lisovska Alla

Candidate of Philological Science, Associate professor

at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

This article is focused on the role of English prosecutor speech in court debates. It investigates the specific traits and features of the United States and the United Kingdom's prosecution structure. The article also compares the prosecutor speech structure of these two countries.

Firstly, it should be mentioned that both the prosecution and the defense are essential parts of the court debates. Undoubtedly, the fate of a person in court depends on these two parties. Judicial speeches are considered one of the court debate's vital elements - a special operative part of the trial. The parties summarize the preliminary and judicial investigations' results and present their proposals for a sentence or court decision.

Speeches in the court debate are the most essential and necessary part of the trial. It actively promotes their point of view, convincing the court of its rightness. While speaking in court, the prosecutor or lawyer summarizes not only the trial but also all his previous work, analyzes the evidence, expresses his position on the controversial issues that should be investigated by the court. In this article, we would take a closer look at judicial debates in countries like the US and the UK.

Before analyzing the US and the UK's prosecution structure, it should be highlighted that in the formation process of current national legal systems in foreign countries, different models of the prosecutor's office were formed. The particularities of these models are characterized by both the prosecutor's office's status - the body of state power and by different crucial functions of this structure.

The prosecutor's office in English-speaking countries can be divided into two types. The first type includes the US Attorney's Office. This type was formed based on the synthesis of English and other European traditions. Therefore, the United States formed the Attorney's Office - a typical institution of state power, which has no exact analog in other countries' legal systems. The attorney's prosecution service powers are similar to those of prosecutors in other countries, so the US attorneys service is commonly referred to as the "prosecutor's office," and the attorneys themselves as "prosecutors." The difference between US attorneys and European prosecutors is that they do not have overseer functions, play a unique political role in American society, and do not have strict hierarchical subordination. For example, local attorneys are not subordinate to the state bodies, and the staff members are not subordinate to federal ones.

The second type includes countries where there is no actual prosecutor's office or its direct analog. A great example of such country is the United Kingdom. The Attorney General heads the Order of Attorneys, whose representatives, if necessary, act as prosecutors during trials. When critical criminal cases are being investigated, the prosecution is supported by a special official, the Director of Public Prosecutions. A similar system is reproduced in many former English colonies, although often with significant modifications. However, it should be noted that in these countries, attorneys' general and public prosecution services in practice perform a number of functions inherent from the prosecutor's office.

The next thing that we are going to analyze is judicial speech. Without a doubt, one of the main types of judicial speech is the speech of accusation, defined as the speech of the prosecutor in the judicial pleadings. The content of the accusatory speech in the US and the UK is determined by the theme of the speech itself and the judicial speech subject (the sum of legal and factual circumstances of the case). The speech aims to show the danger of what the defendants did, the reasons for the crime, and the personality of the defendant, the court, the participants of the process, and the public.

The most common features of the accusatory speech are specific legal orientation (proving, substantiating the existence of the fact of a crime and the guilt of the defendant); priority in terms of time (the accusatory speech precedes the speech of the defender); strictness and aggressiveness; the precise structure of the speech itself; the fact-oriented context of the accusatory speech.

However, the compositional structure of the accusatory speech in each specific case depends on the essence and characteristics of the particular case, the nature of the available evidence and their sources, the defendant's personality and position (i.e., determined by the individuality of the case itself). Mostly, there are several compositional elements that logically and structurally represent one of these types of judicial speeches.

Here is the example of distinctive features of these types:

1. introductory part;
2. a statement of the circumstances of the case;
3. assessment of the evidence examined during the judicial investigation;
4. legal qualification of the crime;
5. characteristics of the defendant;
6. proposals on the type and degree of punishment, according to on the civil claim, considerations on compensation for material damage, etc.;
7. analysis of the reasons and conditions of a committed crime;
8. conclusion.

The introductory part of the accusatory speech's primary purpose is to establish the necessary contact with the audience to provide a background of the case's circumstances. There are different techniques for constructing the introductory part. In most cases, prosecutors prefer at the very beginning of the speech to provide information for this case from different perspectives: such as social, moral, ethical, legal, factual, etc.

To sum up, nowadays, the accusatory side's introduction is critical in a judicial debate. Not only for the USA but also the UK – the content of the accusatory speech is a fundamental work of the prosecutor. It should be noted that the prosecutor

represents the government in the case brought against the person who broke the law. The prosecution is the legal party responsible for presenting the case against an individual or a corporation suspected of breaking the law, initiating and directing further criminal investigations, guiding and recommending offenders' sentencing, and are the only attorneys allowed to participate in grand jury proceedings. During the presenting of their point of view, prosecutors follow the specific structure of their speeches. The content of the accusatory speech in the US and the UK is determined by the sum of the case's legal and factual circumstances. The speech aims to show the danger of the criminal, the reasons for conducting the crime, and the defendant's personality.

References

1. Accusatory speech: https://online.zakon.kz/m/Document/?doc_id=30070692
2. Adviser Ukrainian legal portal:
<http://radnuk.info/pidrychnuku/prokyratyra/508-marochkina/10982--x-s-1.html>
3. History Of The Public Prosecutor: <https://www.encyclopedia.com/law/legal-and-political-magazines/prosecution-history-public-prosecutor>

PROFESSIONAL TERMINOLOGY IN THE SPHERE OF LAW-ENFORCEMENT DURING INTERNATIONAL COMMUNICATION AND BUSINESS CORRESPONDANCE

Vereshaeva Katerina

4th year student

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Lisovska Alla

Candidate of Philological Science, Associate professor

at the Department of Language Training

Odesa State University of Internal Affairs

This research investigates professional terminology in the sphere of law-enforcement during international communication and business correspondence. The relevance of this topic is confirmed by the fact that sharing a common language is

one of the ways to drastically reduce communication and language barriers, as well as to promote better understanding during international communication. Criminal justice professionals are on the front lines of maintaining and upholding society's basic ethical standards. They must be well-versed in the law's details and be committed to acting ethically in all their decisions.

A criminal justice professional should have a sense of what is ethically correct and what is wrong, even when difficult people or situations test those ethics. If you select this career path, there is a good chance you will end up in a position of power that demands public trust. Maintaining moral ethics will help you to model out standards throughout your department or office.

Nowadays, crime rates have grown tremendously, and various types of crime worldwide found new ways of existence. When emergency strikes, immediate and effective communication is critical: there is no time to stop for a translation during a crisis. In their professional activities, police officers work based on a system of complex interactions and social communication with people. People in this field should communicate with many people in both formal and informal situations. They must be able to convey and analyze information carefully during conversations, testimony, and interviews. In the broader realm of criminal justice, law enforcement officials act at the forefront of the law to maintain power and ensure our safety. They are on the streets, at borders, in airports, seaports, parks, and prisons. When officers can speak the same language as the people they encounter, they improve communication, increase safety, and prevent dangerous misunderstandings or unnecessary violence escalations.

The majority of criminal justice careers involve writing. The officer is often the first point of contact in a criminal situation. Having professional writing and speaking skills is a prerequisite for a detailed, well-written report and successful crime detection. Therefore, strong written communication skills are essential.

A great example of this situation is when you need to create reports to get approval for a warrant or keep essential records of police papers or create funding

proposals. In most cases, a well-written report could mean the difference between convicting a known criminal or setting them free.

Since accurate and intelligent reporting and documentation are critical for law enforcement, police officers must be competent not to spend much time for translation to complete the documents required for criminal proceedings. Unfortunately, cases are often lost (or go un-tried) because of poorly written arrest reports.

Such cases are not only happening during domestic investigations but also various international police activity. Due to the globalization process, crime has also become inter-state and cross-border. The term of cross-border crime is understood as 'any serious crime with a cross-border dimension committed at or along, or which is related to, the external borders. This may include, for instance, the smuggling of stolen vehicles, drugs, firearms, tobacco products, mineral oils, and alcohol (excise goods) or the trafficking of hazardous materials. It could also concern environmental crime such as nuclear waste or wildlife trafficking.

For better crime detection and cooperation between countries, a European Union Agency for Law Enforcement Training (CEPOL) was created. CEPOL's main task is to teach members of the European law enforcement authorities about the possibilities of police and judicial cooperation in the cross-border fight against crime. Besides, law enforcement personnel may take language courses and participate in exchange programs, thereby reinforcing a common European law enforcement culture.

Europol is intended to support and reinforce the work of the responsible authorities in the member states and their cooperation in preventing and fighting serious crime affecting two or more member states, such as terrorism and other types of crime that harm European states' interests. Using what is known as analysis projects, Europol can clarify connections between crimes and provide operational and strategic analyses for the member states. To do so, Europol uses the latest technology and employs the best-trained experts in the field. Europol also helps the member states in other police cooperation areas, for example, by participating in joint

investigative teams, coordinating joint action days, offering advanced training, and conducting criminal science research.

Police cooperation in fighting crime is needed even beyond Europe's borders. The International Criminal Police Organization, Interpol, with headquarters in Lyon, France, ensures that its 190 member countries worldwide can share general law enforcement and case-related information on all areas of crime rapidly and securely.

To sum up, we could say that if officers are able to speak the same language as the individuals they encounter, they enhance communication and could possibly foresee incoming danger and prevent any escalation in the field. For police, communicating politely and conveying concern are crucial to securing compliance. Moreover, for both police and victimologists, conducting an interview is crucial for successful outcomes. Clear communication builds trust, and trust is the pathway to positive relationships. Therefore, if law enforcement officers will be capable of using standardized English terminology in law enforcement, this will significantly increase the speed and quality of international communication between various law enforcement entities.

References

1. Doyle, A. (2021) Important Criminal Justice Skills That Employers Value, The Balance Careers (January 30, 2021) [Available at: <https://www.thebalancecareers.com/criminal-justice-major-skills-list-2059916>]
2. Federal Ministry of the Interior, Building and Community of Germany, Cross-border police cooperation [Available at: <https://www.bmi.bund.de/EN/topics/security/international-cooperation/police-cooperation/police-cooperation.html>]
3. Kent State University Online Course, Communication in the Criminal Justice Field. [Available at: <https://onlinedegrees.kent.edu/sociology/criminaljustice/community/communicating-in-criminal-justice>]
4. Lead with Languages, Law Enforcement [Available at: <https://www.leadwithlanguages.org/language-career/law-enforcement/>]

ПРОФЕСІОНАЛІЗМ ТА ПРОФЕСІЙНА КОМУНІКАЦІЯ СКЛАДОВА ІМІДЖУ ПРАВООХОРОНЦЯ

Волик Леся

студентка 3 курсу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Ахмедова Ельміра Раятівна

старший викладач кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

Явище професіоналізму досить складне за своєю природою і науковці його розглядають з системних позицій, а точніше з погляду підсистем професіоналізму діяльності, професіоналізму особистості, поведінки професіонала та продуктивності. Підсистему професіоналізму діяльності слід характеризувати сумісним сполученням високої професійної компетентності та професійних навичок та умінь на рівні майстерності, а також професіоналізм, що буде характеризувати спеціальні базисні уміння.

Одним із компонентів професіоналізму виступає професійна компетентність. За допомогою специфіки професійної діяльності можна визначити структуру та зміст. Особливе місце у цій структурі відноситься комунікативній складовій, яка безпосередньо пов'язана з формуванням іміджу працівника. Питання щодо формування позитивного іміджу правоохоронців є достатньо актуальним на сучасному етапі реформування силових структур України, бо має достатньо значення для забезпечення соціально-політичного розвитку та стабільності країни.

Поняття «імідж» походить від лат. «*imago*», пов'язане з латинським словом «*imitari*», тобто імітувати або від слова «*image*», що в буквальному перекладі з англійської чи французької мови означає образ. Вперше поняття іміджу з'явилося у 60–80 роках ХХ століття в галузі загальної та соціальної психології в дослідженнях зарубіжних вчених. За О. Б. Перелигіною: «Імідж – це символічний образ суб'єкта, створюваний у процесі суб'єкт-суб'єктної взаємодії» [1].

Імідж складається з зовнішнього образу (одягу і речей, жестів, міміки) та внутрішнього образу, який неможливо побачити, але який можна відчутити і дуже впливає на сприйняття людини оточуючими, а саме вміння правильно будувати спілкування, позитивні якості особистості, вміння справляти враження та розуміти людей. Імідж – це знакові характеристики, які мають форму та зміст. Імідж правоохоронця, а саме образ створюється у громадській свідомості, що формує соціальну установку та відношення до нього. Цей образ проектується в інтересах організації (правоохоронної системи) та ґрунтується на особливостях її діяльності, негативних та позитивних аспектах, проваджується у свідомість населення, відповідає або не відповідає очікуванням населення.

Діяльність працівників правоохоронних органів неможлива без комунікативних зв'язків. Тому, що спілкування відіграє велику роль взаємовідносин між правоохоронцями та громадянами, також виступає невід'ємною складовою іміджу працівника. Комунікативні вміння та навички, вміле та результативне їх застосування впливають на формування позитивного образу успішного правоохоронця.

Культура спілкування – це вміння встановлювати зворотний зв'язок, відгукнутися на почуття, думки, проблеми та турботи іншої людини (стосується всіх рівнів спілкування).

На мою думку, працівником поліції можна назвати людину, котра володіє високою культурою спілкування. Тому, що велику роль у професійній діяльності працівника поліції відіграє культура спілкування та мови. Культура мови – це вміння сформулювати чітку власну думку, як у мовленні, так і на папері до граматичної грамотності. Громадян України, котрі перебувають на державній службі, володіння державною мовою стає необхідною їхньою умовою. Тому це змушує кожну людину, котра дбає про свій професійний рівень та хоче успішно виконувати службові обов'язки.

Професійна мова забезпечує різні комунікативні потреби в професійній сфері. Головне завдання мови професійного спілкування є забезпечення

професійної діяльності. А саме функціонування професійної мови здійснюється переважно в усній формі. Професійній мові властиві такі комунікативні якості: логічність, точність, ясність та об'єктивність. Також вона має бути виразною, чистою, естетичною. Професійне спілкування правоохоронця це не тільки процесуальні його форми (допит, очна ставка тощо), це і непроцесуальні, котрі ґрунтуються на прийнятих в суспільстві правилах мовленнєвої поведінки, усталених нормах етикету та формах звертання тощо. Непроцесуальні форми професійного спілкування правоохоронця є розповсюдженими і обумовлені не тільки знанням законів, але і наявністю комунікативних здібностей, вмінь, знань та навичок.

Саме такі знання, вміння та навички забезпечують психологічний контакт з особою із урахуванням індивідуально-психологічних властивостей та психологічний вплив на особистість в контексті певних обставин, що мають правове значення. Роль різних форм спілкування у професійній діяльності правоохоронця буває настільки великою, що воно в певних випадках виконує в ній основну, провідну службову функцію.

Я погоджуюсь з думкою О.Черновою, що до складу компетентності включають деяку сукупність знань, умінь і навичок, що забезпечують успішне протікання комунікативного процесу, виділяють наступну стратегію побудови системи діагностики: інвентаризація компонентів компетентності (знань, умінь і навичок) і підбір або створення для оцінки кожного з компонентів відповідної психологічної процедури. При цьому, дослідник вважає, що до комунікативних якостей, які є професійно важливими, потрібно віднести: контактність, відвертість, емпатію, емоційну стійкість, культуру поведінки і спілкування, наявність адекватного іміджу. [2, с.232].

Література

1. Погрібна В.Л. Соціологія професіоналізму: монографія / В.Л. Погрібна . – К. Алерта: КНТ: ЦУЛ, 2008. – 336 с
2. Ляшенко І.В. Компонентний аналіз комунікативної компетенції майбутніх юристів [Електронний ресурс] / І. В. Ляшенко. // Вісник

ACTUAL ISSUES OF DEVELOPMENT OF COMMUNICATION IN PROFESSIONAL ACTIVITY OF LAW ENFORCEMENT ORGANS

Volkorezov Victor
cadet

Odesa State University of Internal Affairs

Scientific supervisor: Antufieva Viktoria

Lecturer at the Department of Language Training
Odesa State University of Internal Affairs

Any field of professional activity requires a certain level of competent ability. This issue is especially relevant for law enforcement officials, whose communication skills are crucial in their professional activities and have a specificity inherent in the field of activity and the contingent of the social environment with which they interact. Insufficient level of communicative competence of law enforcement officers results in certain communication barriers in the relationship between law enforcement officers and citizens, reduces the professionalism of employees. On the contrary, professionally balanced communication with the subjects of interaction is the basis for building effective intersubjective interaction in society.

Highlighting previously unsolved parts of the general problem to which the article is devoted. Within the framework of modern research approaches aimed at articulating and concretizing the issue of communicative competence, the practical dimension of communicative competence in the structure of professional development of law enforcement officers becomes important.

This is also due to the need for their more focused personal and professional development, associated with the adaptation to the new conditions of a competitive professional environment.

Communicative competence includes:

1. creative thinking (non-standard, flexibility of thinking);

2. the culture of speech (written phrases, simplicity and clarity of thought, figurative expressiveness and clear argumentation, adequate to the situation of communication tone, dynamics of voice, tempo, intonation and, of course, good diction);

3. the culture of self-adjustment to communication and psycho-emotional regulation of their condition;

4. the culture of gestures and plasticity of movements (self-management of psychophysical stress and relaxation, active self-activation, etc.);

5. the culture of perception of communicative actions of the communication partner;

6. the culture of emotions (as an expression of emotional and evaluative thoughts in communication), etc.

The effectiveness of professional communication is determined by the level of communicative competence of its participants, and above all – the law enforcement officer himself. For the appropriate level of communicative competence, it is necessary to have developed perceptual abilities and skills (abilities and ability to correctly perceive others): at least in general to determine the character of the person, his mood and inner state in a particular interaction situation and seek adequate style and tone communication in each case and in variety situations. Along with this, the militiaman is required to have the ability to cooperate and coordinate with colleagues in various activities.

The militiaman must have a set of knowledge and skills that would enable him to: adapt the activities of his body to modern economic, political and social conditions and requirements; to combine knowledge of the issues of theory with practice, to have a modern methodology of substantiation of managerial decisions taking into account universal values, interests of the person and society and the state; skillfully use the achievements of information technology. In addition, according to the researcher, law enforcement activities are associated with "various situations of conflict interaction at different levels, mostly aggressive in its form of communication - face-to-face, search, interrogation, contact with aggressive

behavior, confrontation, open conflict of various degrees, associated with negative emotional stress "

The criterion of communicative competence of the militiaman is considered to be a partner position in communication, ie "the ability to get out of any situation without losing the inner will and at the same time not allowing its partner to lose communication."

The analysis of communicative competence of law enforcement officers allowed us to conclude that it is characterized as a necessary condition for their professional development, which involves the formation of a system of specific knowledge and skills that have both cognitive (gnostic) and personal nature, and consists of natural and acquired abilities, knowledge and skills that the subject receives both in the learning process and directly in the process of professional activity.

The communicative abilities of law enforcement officials are decisive in their professional activities and have a certain specificity inherent in the field of activity and the contingent of the social environment with which they interact.

Insufficient level of communicative competence of law enforcement officers results in certain communication barriers in the relationship between law enforcement officers and citizens, reducing the professionalism of employees. On the contrary, professionally balanced communication with the subjects of interaction is the basis for building effective inter-subject interaction in society.

References

1. Astafurova T.N. Strategies of communicative behavior in professionally significant situations of intercultural communication, 2017, 41p.
2. Lyashenko I.V. Component Analysis of the Communicative Competence of Future Lawyers V. Lyashenko Bulletin of the National Academy of the State Border Service of Ukraine, 2014, Ed. 1
3. Turinskaya AE Communicative competence of law enforcement officers as a condition for their effective professional activity A.E. Turinskaya Bulletin of the Lviv State University of Internal Affairs. psychological series, 2012, Ed. 1., p. 185-195.

4. Chernova A. The problem of developing the communicative competence of future employees of the criminal police A. Chernov Problems of extreme and crisis psychology, 2010, Ed.8, p.232-239.
5. Bevzyuk I.M. Personal determinants of the communicative competence of future employees of the prosecutor's office I.M. Bevzyuk Scientific journal of NPU named after M.P. Dragomanov. Series 12: Psychological Sciences, 2013, Ed. 41, p. 202-207.
6. Krashenninnikova T.V. Communicative competence of an employee of the National Police: a textbook, Dnipro: Adverta, 2017, 107p.
7. Sikorskaya L.B. The content of the communicative competence of police officers and its development LB Sikorska Bulletin of the Lviv State University of Internal Affairs, 2011, Ed. 1, p.106-119.
8. Fedorov T.V. Communicative competence and parameters / T.V. Fedorov Theor. and practical. state management, 2010, Ed. 4, p. 399-405.

ОСОБЛИВОСТІ МОВЛЕННЯ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА СУДОВУ ЕКСПЕРТИЗУ

Юськів Ірина Валеріївна

здобувач 4 курсу

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Качмар Ніна Валеріївна

викладач кафедри загально-правових та

соціально-гуманітарних дисциплін

Херсонський факультет

Одеський державний університет внутрішніх справ

Сьогодні судово-експертна діяльність, у зв'язку із змінами суспільного життя, потребує теоретичного осмислення її поняття, сутності, завдань, визначення напрямів розвитку та удосконалення. Питанням призначення та проведення фонографічної експертизи приділяли увагу науковці, зокрема Р. Белкін, В. Журавель, М. Щербаковський, А. Шахнович, В. Бергер.

«Мовленнєвий портрет» – це сукупність ознак мовної особистості, які вербалізуються мовними засобами і характеризуються соціальними, віковими, етнокультурними ознаками та проявляються безпосередньо в мовленнєвій ситуації, яку створюють учасники комунікації.

Функціональні ознаки виявляються в процесі життєдіяльності людини, характеризуючи його рухові і фізіологічні функції. Функціональні ознаки відображають зовнішній прояв життєдіяльності людини. Серед них найбільш вираженими і доступними для спостереження є ознаки, що характеризують поставу, ходу, жестикуляцію, міміку і мову.

Словесний портрет – це криміналістичний метод опису зовнішності людини з використанням єдиних термінів, що здійснюється за певною системою з метою кримінальної реєстрації, розшуку й ототожнення живих осіб і трупів.

Основні правила опису ознак зовнішності за методом словесного портрета:

1. ознаки зовнішності фіксують у певній послідовності: спочатку ознаки, що характеризують загальнофізичні елементи зовнішності, потім анатомічні ознаки окремих частин тіла й елементів, після цього – функціональні ознаки, супутні предмети й особливі (разючі) прикмети;

2. ознаки зовнішності людини описуються у певній послідовності за принципом «від загального до окремого». Наприклад, для опису анатомічних ознак рекомендується дотримуватися такої послідовності: фігура в цілому, голова в цілому, волосся, обличчя в цілому, лоб, брови, очі, ніс, рот і губи, зуби, підборіддя, вуха, шия, плечі, груди, спина, руки, ноги;

3. опис проводиться за єдиною термінологією, прийнятою в криміналістиці. Це необхідно для одержання однакових і точних формулювань у назвах окремих ознак, що усуває неясності та помилки.

У зазначеному методі використовують такі поняття як:

1. ознака зовнішності – характеристика людини в цілому чи властивість окремих елементів;

2. елемент зовнішності – соматична частина людини (наприклад, ділянка носа, верхні або нижні кінцівки);

3. голова й обличчя, а також їх частини описуються з двох точок: попереду (анфас) і в правий профіль. Необхідність даного правила пояснюється

тим, що голова в цілому й обличчя людини складаються з багатьох елементів, які можна спостерігати лише спереду, а частину – лише збоку;

4. повнота опису ознак зовнішності. Дотримання цієї вимоги досягають за рахунок всебічного дослідження всіх частин тіла та елементів зовнішності людини. Опис здійснюють з усіх позицій, зокрема описують: форму, розмір, контур, колір, вагу та інші особливості людини. Під час опису власних і супутніх ознак людського тіла та скелета у померлих, загиблих, убитих і живої людини необхідно враховувати фактори, що впливають на точність спостереження й опису зовнішності за методом «словесного портрета» [1, 211].

П. Біленчук наголошує на необхідності дослідження таких ознак особи під час складання словесного портрета:

Голос: дзвінкий, глухий, сильний тощо.

Вимова: ясна, невиразна, говорить з акцентом, шепелявить, гаркавить, заїкається, говорить швидко, говорить повільно тощо.

Характерні риси: жестикулює, багата міміка, вживає характерні слова, звороти, словосполучення, вигуки, національні слова [4, 189].

Габітоскопія – це галузь криміналістичної техніки, що вивчає закономірності фіксації зовнішнього вигляду людини в різних відображеннях і розробляє техніко-криміналістичні засоби і методи збирання, дослідження і використання даних про зовнішній вигляд з метою розкриття, розслідування та попередження злочинів.

Зовнішній вигляд людини визначається як сукупність відомостей про людину, що сприймаються зором. Такі відомості використовуються в процесі розкриття та розслідування злочинів, зокрема для розшуку невідомих осіб, що зникли з місць нерозкритих злочинів, якщо є інформація про їхню зовнішність; розшуку відомих осіб, що переховуються від слідства або суду чи втікачів із місця відбування покарання; розшуку безвісти зниклих; ідентифікації живих і померлих (загиблих) громадян [2, 300].

Функціональні порушення голосу та його вплив на експертизу.

ФПГ – називаються такі розлади голосової функції, при яких ларингоскопічно не спостерігається органічних порушень у голосовому апараті, але наявні певні порушення фонації. Причини захворювання можуть бути різними, знаходиться у віддаленні від голосового апарату (об'ємні процеси грудної порожнини, які призводять до стиснення гортанних нервів і наступного розвитку пареза голосової складки, органічні процеси в ЦНС, що викликають дискоординацію моторики гортані та ін. хронічні захворювання).

Супроводжується ФПГ проявами у психоневрологічному статусі: головний біль, безсоння, головокружіння, швидка втома, відчуття розбитості, дратівливість, загальна слабкість, та ін. [3, 430].

Отже, експертне дослідження із застосуванням методу словесного портрета зосереджене на портретно-криміналістичній експертизі, а застосування методу мовленнєвого портрета розрізнене й частково використовується під час проведення різних видів криміналістичних експертиз.

Під час аналізу основних підходів до визначення і структури понять «словесний портрет» і «мовленнєвий портрет» ми дійшли висновку, що вони не є тотожними, а альтернативними методами опису людини з метою її розшуку та ідентифікації. Ці поняття мають як спільні риси, так і відмінні. Так, словесний портрет є методом опису зовнішніх ознак людини, мовленнєвий портрет може свідчити як про зовнішні, так і про внутрішні (психічні) ознаки. Джерела криміналістичної інформації та цілі застосування обох методів збігаються лише частково. Словесний портрет як криміналістичний метод добре розроблений і застосовується вже більше ніж 100 років, мовленнєвий портрет – практично не досліджений, на практиці застосовуються лише окремі його елементи в межах різних експертних досліджень і процесуальних дій.

Література

1. Бокариус Н. С. Судебно-медицинские микроскопические и микрохимические исследования вещественных доказательств : практ. руководство. Х. : Тип. и литогр. М. Зильберберг, 1910. – 211 с.
2. Белкин Р. С. Криминалистика: проблемы, тенденции, перспективы.

От теории – к практике. – М.: Юрид, лит., 1988. – 304 с.

3. Стратонов В.М. Криміналістична теорія пізнавальної діяльності: Монографія. – Х.: Видавництво Херсонського державного університету, 2009. – 441 с.

4. Аудіовізуальна психофізіологічна діагностика людини: історія, теорія, практика: монографія / П.Д. Біленчук, О.І. Мотлях, О.М. Рибальченко, І.П. Усіков; за ред. П.Д. Біленчук. Київ: Атіка, 2013. – 420 с.

ВПЛИВ СЛІВ ІНШОМОВНОГО ПОХОДЖЕННЯ НА ЮРИДИЧНУ ТЕРМІНОЛОГІЮ

Яценко Марія Володимирівна

слухач 1 курсу

Одеський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Лісовська Алла Олегівна

к.філол.н, доцент кафедри мовної підготовки

Одеський державний університет внутрішніх справ

В наш час на українську мову неабиякий вплив мають слова іншомовного походження, які засвоюються в ній, з шаленим темпом. Зокрема, не лише молодь активно застосовує їх в побутовому мовленні, такі слова все ширше починають використовуватися і в діловому спілкуванні. Це запозичена лексика. Поняттям «запозичення» лінгвісти називають процес переміщення різних елементів з однієї мови в іншу. Використання великої кількості іншомовних слів у юриспруденції пояснюється прагненням до точності, однозначності викладу, яка не завжди досягається за допомогою мовних засобів сучасної української літературної мови, однак багато з таких термінів, зазвичай, зберігають свою ізоморфність, тобто форму.

Іншомовні запозичення у складі юридичної науки становлять більшість всього понятійного апарату. Здебільшого це запозичення із латинської, грецької, французької, англійської, німецької, іспанської, італійської, польської, арабської.

Значний внесок в термінологію юридичних наук здійснили латинізми. Вони є одними з складових побудови понять законодавства України. Для прикладу, це слова – апеляція, арешт, афект, адвокат, документ, конституція, кримінологія, нотаріус, юстиція тощо. Юридична лексика настільки міцно їх закріпила у своєму вжитку, що більшість юристів дуже часто забувають про її латинське походження та сприймають як рідні українські слова. Процес входу латинських слів юридичного змісту в право очевидний і зрозумілий, оскільки римське право мало визначальний вплив на формування законодавства майже всіх європейських держав. На сучасному законотворчому етапі відбувається запозичення іншомовних термінів, так як Україна намагається узгодити національне законодавство з нормами європейського права, що потребує відповідного термінологічного інструментарію [1, с. 29].

Людмила Чулінда словниковий склад української юридичної термінології умовно поділяє на п'ять груп:

1. запозичення латинських термінів і правових понять, що стали підґрунтям для термінології різних правових систем (апеляція, алібі, документ, реформа);
2. використання термінів із нормативно-правових актів Київської Русі (закон, суддя, свідок, карати);
3. надходження термінології з розвинених сучасних правових систем (контрабанда, бартер, монополізм);
4. існування термінології нормативно-правових актів України (Конституції, законів, кодексів), міжнародних документів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Правнича термінологія, зафіксована в Конституції України, є обов'язковою для вживання в галузевому законодавстві;
5. джерелом нових термінів може бути перекладацька діяльність. Перекладач може передати іншомовний термін, якого немає в українській мові, засобами українського алфавіту або дати описову конструкцію правового поняття українськими словами, що утворюють терміносполучення [2].

Однак, не можна не згадати про численні проблеми, які виникають при використанні іншомовної юридичної термінології в законодавстві України. Передусім, це відсутність єдиного термінологічно-мовного оформлення запозичень. Яцишин Н.П. вважає, що аналіз функціонування юридичної термінології в Україні свідчить про непослідовне вживання термінологічних одиниць, порушення мовної цілісності текстів, калькування конструкцій із іноземних мов, невдалу синонімію та відсутність адекватних юридичних понять [3, с. 102-103].

На думку Трач Н.С., основною проблемою юридичної термінології українського законодавства є засміченість русизмами та перенасиченість лексиною іншомовного походження в основному англо-американізмами [1, с. 30].

Бєсєднєва Л.Л. у своїх роботах висвітлює також проблеми щодо відсутності логічного і послідовного формування понятійного апарату чинного законодавства, наявності неузгодженості в застосуванні термінів законодавцями та відсутності єдності у використанні іноземних термінів [4].

Проблема лексичних запозичень у сучасних терміносистемах пов'язана з проблемою термінологічної норми. Вирішуючи проблему унормування правничої термінології, мовознавці активно користуються національним критерієм нормативності терміну, намагаючись знайти національний відповідник іншомовному терміну. Не слід забувати, що після того, як запозичене слово набуло своє місце в мові, воно починає володіти новими характеристиками, як правило, відмінними від слова у мові-джерелі. В результаті змін запозичені слова настільки засвоюються мовою, що їх іншомовне походження може бути розкрито тільки за допомогою етимологічного аналізу [5, с. 105-106].

Проте ігнорування національною мовою різного роду запозичень у сфері права, яке дуже активно розвивається у світі, може призвести до розмежування юридичної теорії і законодавства України від практики світових держав. Як

наслідок, це може призвести до невідповідності національної букви закону та тлумачень іноземних правових положень.

Запозичення іншомовної термінології є закономірним явищем і важливим засобом поповнення української словесної системи права. Однак необхідно пам'ятати про збалансоване використання запозичених і національних термінів у процесі творення та стандартизації лексики права. Надмірна кількість запозичень може ускладнювати процес сприймання та розуміння інформації, а також не забуваймо, що надмірне захоплення іншомовними термінами – це шлях до втрати національної самобутності української мови [6, с. 13]. Потрібно прагнути не лише до нововведень, прийнятих іншими державними установами, а й розробляти власні, вітчизняні терміни, роз'яснювати їхній зміст, щоб стати автором новели, яка буде використовуватися у законодавчих актах інших країн.

Література

1. Трач Н. С. Термінологія сучасного законодавства України. К.: КМ Академія, 2003. Том 22, ч. 1: Наукові записки. Національний університет "Києво-Могилянська академія". С. 27-31.
2. Чулінда Л. І. Українська правнича термінологія: навч. посіб. Київ : Магістр ХХІ сторіччя, 2005. 112 с.
3. Яцишин Н. П. Юридична термінологія як спеціалізована система правових понять. *Термінологічний вісник*: зб. наук. пр. К. : ІУМ НАНУ, 2013. Вип 2(2). С. 99-103.
4. Бесєдна Л. Л. До проблем впорядкування термінології законодавства. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. Київ, 2011. № 4 (7). С. 162–167.
5. Кордюк О. М. Сучасні англомовні запозичення. URL: http://конференция.com.ua/files/image/konf%2011/doklad_11_2_28.pdf (дата звернення: 11.04.2021).
6. Гриценко П. Ю. Українська термінологія і термінографія на етапі розбудови. *Українська наукова термінологія: стан та перспективи* : збірник наукових праць 1-ї наукової конференції. К. : Наук. думка, 2008. С. 5–16.